

Сара Шенарг

СВЕТОВЕН
БЕСТСЕЛЪР

Малки
сладки
мъжкени

Лъжците
трябва да имат
много добра
памет

– А. Сигни

УБИЕЦ

ГОН

САРА ШЕПАРД УБИЕЦ

Превод: Мирела Стефанова

chitanka.info

Хана, Ариа, Спенсър и Емили лъжат още откак са се сприятелили с красивата Алисън Дилорентис. Али ги караше да вършат ужасни неща — неща, които ще трябва да пазят в тайна с години. И дори когато Али бе убита в края на седми клас, държанието им на лоши момичета не умря заедно с нея.

Хана си поставя за цел да корумпира Роузуудската младеж, започвайки с готиния тип от по-горния курс. Ариа души за пикантна информация в миналото на приятеля си. Спенсър краде — от собственото си семейство. А малката чиста Емили се въздържа от въздържание...

Обаче сладките малки лъжкини ще трябва да внимават. Те помислиха, че са в безопасност, когато убиецът на Али бе арестуван, а истинската самоличност на „А“ най-сетне бе разкрита. Но сега има нов (или нова?) „А“ да нажежава атмосферата в града. И този път Роузууд ще пламне.

*„Лъжците трябва да имат отлична
памет.“*

Алджърнън Сидни

АКО ЧОВЕК МОЖЕШЕ ДА ПОМНИ ВСИЧКО...

Ами ако изведнъж се окаже, че помните всяка една секунда от досегашния си живот? И то не само важните събития, които по принцип всеки помни, а и най-дребните неща? Като например как открихте най-добрата си приятелка още в трети клас в часа по рисуване — и двете ненавиждахте каучуковото лепило. Или първия път, когато видяхте момчето, по което си падахте в осми клас — как прекосяваше училищния двор с футболна топка под мишница и айпод в ръка.

Но нека перифразирам добрата стара поговорка — всяко добро за зло. В комплект със забележителната ви нова памет идват и спомените за всяка караница с най-добрата ви приятелка. Отново и отново изпитвате онази болка в сърцето, когато голямата ви любов сяда при някоя друга на обяд. С перфектна памет миналото ви изглежда много по-грозно. Някой, когото сте считали за съюзник? Я си помислете пак — може пък да се окаже не чак толкова мил, колкото сте предполагали. Приятел, който винаги е пазил гърба ви? Опа! Погледнато отблизо, се оказва, че съвсем не е така.

Ако четири хубави момичета от Роузууд се бяха сдобили изведнъж с перфектна памет, може би щяха да знаят по-добре на кого да се доверят и от кого да се пазят. Но пък кой знае, може би миналото им щеше да им изглежда още по-безсмислено от преди.

Паметта е нещо капризно. И понякога сме обречени да повтаряме нещата, които сме забравили.

* * *

Тя се издигаше там. Голяма викторианска къща на ъгъла на една задънена улица, онази същата с розовите храсти край оградата и

кръглата тикова платформа на задната веранда. Само малцина избрани бяха влизали вътре, но всички знаеха кой живее там. Тя беше най-популярното момиче в училище. Момиче, което определяше модите, разбиваше момчешките сърца и създаваше или сричаше репутации. Момиче, за което копнееше всяко момче и което беше пример за всяко момиче.

Алисън Дилорентис, разбира се.

Спокойна утрин в ранния септември в Роузууд, Пенсилвания, идилично градче на около двацет мили от Филадельфия. Господин Кавана, който живееше в къщата срещу дома на Алисън, излезе на двора, за да вземе сутрешния вестник. Жълтеникавокафявият златист ретрийвър на семейство Вандерваал, които живееха няколко къщи по-нататък, подскачаше из двора им и лаеше по катериците. Всяко цветенце и листенце се намираще на мястото си... с изключение на четирите шестокласнички, които по някакво странно стечение на обстоятелствата точно в този момент се промъкваха към задния двор на семейство Дилорентис.

Емили Фийлдс се криеше сред високите колчета, за които бяха привързани домати насаждения, и нервно подръпваше връзките на суичъра си. Досега никога не беше навлиerala в чужда собственост, камо ли в задния двор на най-красивото, най-популярно момиче в училище. Ариа Монтгомъри се беше свряла зад едно дъбово дърво и човъркаше с пръст бродерията на новата си туника, която баща ѝ беше донесъл след *поредната* конференция по история на изкуството в Германия. Хана Мерин беше облегла колелото си на големия заоблен камък до градинската барака и обмисляше плана си за нападение. Спенсър Хейстингс прескочи разделящата двата съседни двора ограда и се сви зад грижливо подрязания малинов храсталак, вдишвайки дълбоко сладката, леко остра, плодова миризма.

Момичетата стояха тихо и сезираха в задния широк прозорец на къщата на семейство Дилорентис. В кухнята се движеха сенки. От банята на горния етаж се чу вик. Изпука суха клонка. Някой се изкашля.

В същия този момент момичетата осъзнаха, че не са сами. Спенсър забеляза Емили, която се свиваше сред дърветата. Емили зърна Хана, която клечеше зад камъка. Хана мярна Ариа зад дървото. Четирите тръгнаха към задния двор на Али и се събраха в кръг.

— Момичета, какво правите тук? — попита Спенсър. Тя знаеше Емили, Хана и Ариа от състезанието по четене в първи клас — тогава тя беше спечелила, но всички те бяха участвали. Не бяха приятелки. Емили беше от онзи тип момичета, които се изчервяваха, когато учителите казваха имената им в час. Хана, която извиваше пръст в гайката за колан на леко тесните си черни дънки, като че ли никога не се чувстваше удобно в кожата си. А Ариа — ами Ариа като че ли беше облякла ледерхозен^[1]. Спенсър беше повече от сигурна, че всичките приятели на Ариа са въображаеми.

— Ами, нищо — изсумтя в отговор Хана.

— Да, нищо — рече Ариа, оглеждайки всички с подозрение. Емили сви рамене.

— Ами *ти* какво правиш тук? — попита Хана.

Спенсър въздъхна. Явно беше, че всички бяха дошли за едно и също нещо. Преди два дни „Роузууд дей“, елитното училище, в което всички те учеха, беше обявило началото на дългоочакваната игра „Капсула на времето“. Всяка година директорът Епълтън нарязваше небесносиньото знаме на „Роузууд дей“ на много парченца, по-големите ученици ги криеха из града, а учителите оставяха по коридорите следи към местонахождението на всяко едно парче. Всеки, който намереше някое от късчетата плат, трябваше да го украси както намери за добре, и след като бъдеха открити всички парчета, училищният персонал съшиваше отново знамето и го заравяше зад футболното игрище в капсула на времето. Учениците, които откриваха парчетата от знамето, ставаха легенда — и имената им се помнеха *завинаги*.

В училище като „Роузууд дей“ беше трудно да се отличиш, а още по-трудно беше да се намери част от знамето на „Капсулата на времето“. Надежда даваше само една мъничка вратичка в правилата: клаузата за кражба, която обявяваше за законно открадването на късчето знаме от този, който го е намерил, докато не настъпи времето за заравянето на капсулата. Два дни по-рано една красавица се беше похвалила, че едно от парченцата със сигурност ще бъде нейно. А сега, когато тя най-малко очакваше, четири обикновени момичета се надяваха да се възползват от клаузата за кражба.

Мисълта да откраднат парчето на Алисън ги опияняваше. От една страна това беше шанс да се доближат до нея. От друга, това бе

възможност да покажат на най-красивото момиче в „Роузууд дей“, че невинаги може да получи онова, което иска. Алисън Дилорентис определено се нуждаеше от отрезвяване.

Спенсър отново погледна към трите момичета.

— Аз дойдох първа. Знамето е мое.

— Аз бях тук преди теб — прошепна Хана. — Преди няколко минутки те видях да прескачаш оградата.

Ариа тупна с пурпурния си ботуш и зяпна Хана.

— И ти дойде преди малко. Аз пристигнах много преди вас.

Хана стегна рамене и погледна към обърканите плитки на Ариа и многопластовата ѝ огърлица.

— И кой, смяташ, ще ти повярва?

— Момичета. — Емили кимна към къщата на семейство Дилорентис и притисна показалец към устните си. От кухнята се чуваха гласове.

— Недей. — Това като че ли беше Али. Момичетата се напрегнаха.

— *Недей* — изимитира я някой с пронизителен глас.

— Престани! — извика Али.

— *Престани!* — обади се отново вторият глас.

Емили присви очи. По-голямата ѝ сестра Карълайн имаше навика да я имитира пискливо по същия начин и Емили *ненавиждаше* това. Зачуди се дали вторият глас не е на по-големия брат на Али, Джейсън, който беше ученик предпоследна година в „Роузууд дей“.

— Престанете! — разнесе се един по-дълбок глас. Последва разтърсващ стените удар и звуци от чупене на стъкло. Миг след това вратата към верандата се отвори и Джейсън излетя навън с разкопчана риза, развързани връзки на обувките и пламнали бузи.

— По дяволите! — прошепна Спенсър. Момичетата се шмугнаха зад храстите. Джейсън прекоси двора по диагонал към гората, но се спря изведнъж, забелязал нещо встрани. Гневното изражение на лицето му постепенно се изгуби.

Момичетата проследиха погледа му. Джейсън гледаше към задния двор на Спенсър. Сестрата на Спенсър, Мелиса, и новото ѝ гадже Иън Томас седяха на ръба на джакузито с гореща вода и се държаха за ръце. Когато го забелязаха, че ги гледа, те се пуснаха. Изминаха няколко многозначителни секунди. Два дни по-рано, точно

след като Али се беше похвалила, че ще намери знаменцето, Иън и Джейсън се бяха сдърпали заради нея пред всички шестокласници. Е, може би не си бяха казали всичко.

Джейсън се извърна рязко и тръгна към гората. Вратата към верандата отново се затръшна и момичетата се снишиха. Али застана на платформата и се огледа. Дългата ѝ руса коса се къдреше върху раменете ѝ, а наситено розовата ѝ тениска я правеше да изглежда още по-свежа и румена.

— Можете да излезете — извика тя.

Кафявите очи на Емили се разшириха. Ариа се сви още повече. Спенсър и Хана затвориха уста.

— Сериозно ви говоря. — Али слезе по стълбите, пазейки идеално равновесие върху високите си токчета. Тя беше единствената шестокласничка, която проявяваше куража да ходи на училище с високи токчета — технически погледнато в „Роузууд дей“ те не бяха позволени. — *Знам*, че там има някой. Но ако сте дошли да ми откраднете знамето, да знаете, че вече го няма. Някой успя да го отмъкне.

Спенсър си проправи път през хрусталака, неспособна да сдържи любопитството си.

— Така ли? Кой?

След това се измъкна Ариа. Емили и Хана излязоха след нея. Някой друг беше успял да се добере до Али преди тях?

Али въздъхна и седна на каменната пейка до малкото езерце в задния двор на къщата. Момичетата се поколебаха, но Али им махна с ръка да се присъединят към нея. Когато се приближиха, установиха, че тя ухае на ванилов сапун за ръце и има най-дългите мигли, които някоя от тях беше виждала. Али събу обувките си и стъпи с малките си фини крачета върху меката зелена трева. Ноктите ѝ бяха боядисани в яркочервено.

— Не знам кой е бил — отвърна тя. — В един миг знаменцето беше в чантата ми. В следващия го нямаше. Вече си го бях украсила дори. Нарисувах много яка манга жабка, логото на Шанел и момиче, което играе хоккей на трева. След това прекарах часове в изработването на инициалите на Луи Вюитон, като копирах дизайна им директно от чантата на мама. Стана *страхотно!* — Тя се нацупи, сапфиреносините

й очи се ококориха. — Смотанякът, който го открадна, просто ще го съсипе, знам си аз.

Момичетата промърмориха нещо от рода на колко съжالياват. Всяка от тях внезапно изпита облекчение, че не е тя човекът, който е откраднал знамето на Али — и не тя е въпросната смотанячка.

— Али?

Всички рязко се обърнаха. Госпожа Дилорентис се качи на терасата. Изглеждаше така, сякаш се е запътила на официална среща, облечена със сива прилепнала по тялото рокля на Диане фон Фюрстенберг и обула обувки с високи токчета. За миг погледна объркано към момичетата. Все пак те за пръв път се появяваха в двора им.

— Тръгваме, нали?

— Да — отвърна Али, усмихна им се мило и им махна с ръка. — Чао!

Госпожа Дилорентис се спря, сякаш искаше да каже още нещо. Али се извърна към тях, без да й обръща внимание. Посочи с пръст Спенсър.

— Ти си Спенсър, нали?

Спенсър кимна смутено. Али изгледа останалите изпитателно.

— Аз съм Ариа — напомни й Ариа. Хана и Емили също се представиха и Али кимна небрежно. Това беше толкова типично за нея — очевидно знаеше имената им, но изтънчено им подсказваше, че за хората по върховете на йерархията в „Роузууд дей“ техните имена просто нямат значение. Дори не знаеха дали трябва да се чувстват унижени, или поласкани — все пак Али ги *попита* за имената им.

— А ти къде беше, когато ти откраднаха знамето? — попита Спенсър, опитвайки се с този въпрос да задържи вниманието на Али.

Тя примигна замаяно.

— Ами, в мола. — Тя вдигна розово пръстче към устата си и започна да гризе нокътя си.

— В кой магазин? — продължи Хана. — „Тифани“? „Сефора“? — Може би Али щеше да се впечатли от това, че Хана знае имената на всички лъскави магазини.

— Може би — промърмори Али. Погледът ѝ се зарея към гората. Сякаш търсеше нещо — или някого. Вратата на верандата се затвори. Госпожа Дилорентис се беше прибрала вкъщи.

— Знаете ли, клаузата за кражбата трябва да бъде отменена — рече Ариа и завъртя очи. — Тя е просто... *гадна*.

Али прибра коса зад ушите си и сви рамене. Светлината на горния етаж в къщата на семейство Дилорентис угасна.

— А къде всъщност го беше скрил Джейсън? — осмели се да попита Емили.

Али се отърси от замаяността си и се стегна.

— А?

Емили примигна, притеснена, че може би е казала нещо, което не трябва.

— Преди няколко дни каза, че Джейсън ти е разкрил къде е скрил своето късче. Него си намерила, нали? — Всъщност Емили се интересуваше повече от трясъка в къщата, който се беше разнесъл порано. Дали Джейсън и Али се бяха карали? Дали той беше човекът, който имитираше гласа ѝ? Но не посмя да попита.

— О! — Али въртеше все по-бързо сребърния пръстен, който носеше на десния си показалец. — Вярно. Да. Точно него намерих. — Тя се извърна и погледна към улицата. Мерцедесът с цвят на шампанско, който често идваше да вземе Али от училище, зави по алеята пред къщата, спря се за миг до знака „стоп“, прибра фаровете си и зави надясно.

Али въздъхна и погледна момичетата така, сякаш за пръв път ги вижда и е ужасно изненадана.

— Ами... чао — рече тя. Обърна се и влезе в стаята. След минута лампата, която беше угаснала преди, светна отново.

Камбанките, закачени на входната врата на къщата, звъннаха. Една катеричка пробяга по поляната. В първия момент момичетата бяха твърде изненадани, за да реагират. След като стана ясно, че Али няма да се появи повече, те се сбогуваха неловко една с друга и се разделиха. Емили мина напърно през двора на Спенсър и тръгна по пътя, опитвайки се да погледне на нещата от хубавата им страна — тя беше благодарна дори на това, че Али им беше продумала. Ариа тръгна към гората, ядосана, че въобще си беше направила труда да дойде. Спенсър прескочи обратно в техния двор, смутена от това, че Али се беше отнесла с нея по същия начин, както с останалите. Иън и Мелиса се бяха прибрали вътре и сигурно се натискаха върху дивана в хола — *пфу!* А Хана отиде да вземе велосипеда си, който беше

оставила зад големия камък в задния двор на Али, и забеляза една черна кола, паркирана на завоя пред къщата на Али. Тя примига озадачено. Беше ли я виждала преди? После небрежно сви рамене, метна се на колелото си и пое по пътя.

Всяко от момичетата усещаше в гърдите си тежкото, безнадеждно чувство на безкрайно унижение. За кого се мислеха, че да се опитат да отмъкнат късче от знамето на „Капсулата на времето“ от най-популярното момиче в „Роузууд дей“? Как изобщо се бяха осмелили да си помислят, че ще могат да го направят? Али сигурно се беше прибрала в стаята си, беше се обадила на най-добрите си приятелки Наоми Циглър и Райли Улфи и трите сигурно се скъсваха да се присмиват на смотанячките, които се бяха появили в задния ѝ двор. За части от секундата ѝ се беше сторило, че Али ще даде на Хана, Ариа, Емили и Спенсър шанс да ѝ станат приятелки, но сега този шанс определено беше изчезнал.

Но... дали?

* * *

В понеделник, следващата седмица, се разнесе слухът, че знаменцето на Али е изчезнало. Плъзна и втори слух: Али се е скарала жестоко с Наоми и Райли. Никой не знаеше защо. Никой нямаше представа как е започнал скандалът. Знаеше се само, че някои от членовете на най-желаната групичка в шести клас, вече ги няма.

Когато на следващата събота Али се заговори със Спенсър, Хана, Емили и Ариа на благотворителния бал в „Роузууд дей“, четирите момичета решиха, че това е просто някаква гадна шега. Но Али беше запомнила имената им. Направи комплимент на Спенсър за безупречното ѝ представяне на изпита по правопис. Хвърляше влюбени погледи към чисто новите маркови ботушки на Хана и обещите с паунови пера, които бащата на Ариа ѝ беше донесъл от Мароко. Възхити се на това как Емили успя без никакви усилия да вдигне цял кашон с миналогодишни зимни палта. Преди да се усетят, Али вече ги канеше на гости с преспиване. Което доведе до още едно и още едно. В края на септември, когато дойде краят на „Капсулата на времето“ и всички предадоха украсените си късчета от знамето, в

училище се разнесе нов слух: Али си беше намерила четири нови най-добри приятелки.

Те седяха заедно в аудиторията на „Роузууд дей“ по време на церемонията по заравянето на „Капсулата на времето“ и гледаха как директорът Епълтън извиква на подиума всеки ученик, който бе имал късмета да намери късче от знамето. Когато Епълтън обяви, че парчето, намерено от Алисън Дилорентис, така и не е било предадено и ще бъде сметено за невалидно, момичетата стиснаха силно ръцете на Али. *Не е честно, прошепнаха ѝ те. То си беше твое. Ти се постара толкова много по украсяването му!*

Но една от най-новите приятелки на Али, която седеше в края на пейката, трепереше толкова силно, че едва успяваше да удържи коленете си неподвижни, притискайки ги силно с длани. Ариа знаеше къде се намира знамето на Алисън. Понякога, след като приключваше с приятелските телефонни обаждания преди лягане, тя надникваше в една стара кутия от обувки, която стоеше на най-горния рафт в гардероба и стомахът ѝ се свиваше на топка. И все пак беше по-добре, че не каза на никого за това, че знаменцето на Али е у нея. И добре, че не го предаде. Поне веднъж нещата в живота ѝ се развиваха страхотно. Тя имаше приятелки. Имаше хора, които седяха до нея на обяд, хора, с които излизаше през уикендите. Най-доброто нещо, което можеше да направи, бе да забрави за случилото се онзи ден... завинаги.

Но може би Ариа не трябваше да го забравя толкова бързо. Може би трябваше да свали кутията от рафта, да я отвори и внимателно да разгледа парчето на Али. Това беше Роузууд, тук всичко означаваше *нещо*. Онова, което беше нарисувано на знаменцето, можеше да ѝ подсказва какво очаква Али в не чак толкова далечно бъдеще.

Нейното убийство.

[1] Ледерхозен — къси кожени панталони, част от баварските и австрийските традиционни облекла — Б.пр. ↑

1.

МОМИЧЕТО, КОЕТО ИЗВИКА „ТРУП!“

Спенсър Хейстингс трепереше в студения късен следобед, докато се навеждаше, за да избегне бодливите клонаци.

— Оттук — извика тя през рамо, навлизайки в гората зад голямата им къща. — Тук го намерихме.

Най-добрите ѝ приятелки Ариа Монтгомъри, Емили Фийлдс и Хана Мерин вървяха бързо след нея. Всички се полюляваха върху обувките си с високи токчета, придържайки полите на официалните си рокли — беше събота вечер и преди да дойдат тук, те се намираха в къщата на Спенсър, където се провеждаше благотворителното събиране на „Роузууд дей“. Емили хленчеше, по лицето ѝ се стичаха сълзи. Зъбите на Ариа тракаха — така правеше винаги, когато я беше страх. Хана не издаваше никакви звуци, но очите ѝ се бяха ококорили и тя размахваше големия сребърен свещник, който беше грабнала от всекидневната на семейство Хейстингс. Полицай Дарън Уайлдън, най-младото ченге в града, вървеше след тях, осветявайки с фенерчето си оградата от ковано желязо, която разделяше двора на Спенсър от някогашния имот на Алисън Дилорентис.

— Намира се на онова сечище, малко по-нататък по пътеката — извика Спенсър. Започна да вали, първо на дребни пухчета, но след това все по-силно — на мокри, дебели снежинки. Отляво на Спенсър се издигаше техният хамбар, последното място, където преди три и половина години Спенсър и приятелките ѝ бяха видели Али жива. Вдясно се забелязваше изкопаната наполовина яма, в която през септември откриха тялото на Алисън. Право напред се виждаше просеката, където преди няколко минути бяха намерили тялото на Иън Томас, бившето гадже на сестра ѝ, тайната любов на Али и неин убиец.

Е, *може би* нейният убиец.

Спенсър почувства огромно облекчение, когато ченгетата арестуваха Иън за убийството на Али. Всичко сочеше към него: последния ден в седми клас Али му беше дала ултиматум — или да

скъса с Мелиса, сестрата на Спенсър, или Али ще разкрие пред всички тяхната връзка. Същата вечер, отегчен от непрекъснатите ѝ игрички, Иън си беше уредил среща с нея. Гневът и раздразнението му бяха взели връх... и той я беше убил. Онази нощ Спенсър дори ги беше видяла заедно в гората и съзнанието ѝ беше потискало този спомен в продължение три и половина дълги години.

Но предишния ден, преди да започне делото му, Иън беше нарушил условията, при които беше пуснат под домашен арест, и се беше появил на верандата на Спенсър, умолявайки я да не свидетелства срещу него. Някой друг е убил Али, настоя той, готов да ѝ разкрие някаква смущаваща, поразителна тайна, която щеше да докаже невинността му.

Проблемът беше, че той така и не разкри тази тайна на Спенсър — изчезна преди да дойде петъкът, в който трябваше да започне процесът му. Цялата полиция на Роузууд се включи в издирването му, претърсиха цялата област; всичко, в което Спенсър вярваше, беше поставено под въпрос. Иън ли беше убиецът... или пък не? *Наистина ли Спенсър го беше видяла в гората заедно с Али... или пък бе видяла някого друго?* А след това, десетина минути по-рано на партито, някой, под името Иън Т, ѝ беше изпратил есемес. *Да се срещнем в гората, където тя умря* — пишеше в съобщението. — *Трябва да ти покажа нещо.*

Спенсър се втурна през гората, умираща от нетърпение да разбере всичко. Когато стигна до просеката, тя погледна надолу и изпищя. Там лежеше Иън, подпухнал и посинял, с изцъклени и безжизнени очи. В този момент се появиха Ариа, Хана и Емили, и минутка по-късно всички получиха есемес от новия А. с едно и също съдържание:

Той трябваше да си иде.

Момичетата се втурнаха обратно към дома на Спенсър, за да намерят Уайлдън, но не успяха да го открият никъде в къщата. Когато Спенсър излезе навън на кръглата алея, за да провери отново, Уайлдън изведнъж се оказа *там*, изправен до паркираните коли. Когато я забеляза, той я изгледа стреснато, сякаш го беше заловила да върши

нещо нередно. Преди Спенсър да успее да го попита къде е бил, останалите изтичаха навън, изпаднали в истерия, и започнаха трескаво да го молят да ги последва в гората. И ето ги сега, отиваха натам.

Спенсър се спря, разпознавайки чепатото дърво. Ето го и старият пън, и отъпканата трева. Въздухът се стелеше тежък, зловещ, наелектризиран.

— Това е мястото — извика тя през рамо. Погледна надолу към земята, подготвяйки се за онова, което щеше да види.

— О, Господи — прошепна Спенсър.

Тялото на Иън... беше изчезнало.

Тя отстъпи замаяно назад и притисна длан към челото си. После примигна и отново погледна надолу. Половин час по-рано там лежеше трупът на Иън, но сега мястото беше празно, покрито с тънък слой сняг. Но... как е възможно това?

Емили притисна ръка към устата си и издаде тих гъргорещ звук.

— Спенсър — прошепна напрегнато тя.

Ариа издаде някакъв странен звук, смесица между стон и писък.

— Къде е той? — извика тя започна трескаво да се оглежда. — Нали просто си лежеше *тук!*

Лицето на Хана беше преbledняло. Тя не обели нито дума.

Зад тях се разнесе зловещо, пронизително квакане. Всички подскочиха стреснато, а Хана стисна още по-здраво свещника. Показа се, че това е уоки-токите на Уайлдън, което висеше на колана му. Той погледна лицата на момичетата и сведе поглед към земята.

— Може би сме на погрешното място — рече той.

Спенсър поклати глава, усещайки нарастващо напрежение в гърдите си.

— Не. *Тук* беше. — Тя започна несръчно да се спуска надолу по склона и коленичи върху полуразмразената трева. Част от нея изглеждаше намачкана, сякаш доскоро там е лежало нещо тежко. Спенсър протегна ръка, за да докосне земята, но после уплашено я отдръпна. Не можеше да се насили да докосне мястото, където до преди малко беше лежал труп.

— Може би Иън е бил ранен, а не мъртъв. — Уайлдън въртеше в ръцете си една от металните закопчалки на якето си. — Може би след като сте си тръгнали, той просто е избягал.

Осъзнавайки тази възможност, Спенсър се ококори.

Емили бързо поклати глава.

— Няма начин да е бил просто ранен.

— Определено беше мъртъв — обади се Хана с треперещ гласец.
— Той беше... посинял.

— Може някой да е преместил тялото — допусна Ариа. — Поне половин час мина, откакто избягахме оттук. Разполагали са с доста време.

— Наистина тук *имаше* още някой — прошепна Хана. — Когато паднах, той се наведе над мен.

Спенсър се обърна рязко и се втренчи в нея.

— Какво? — Вярно, че последният половин час беше наистина ужасен, но пък и Хана можеше да го спомене по-рано.

Емили също я погледна стреснато.

— Видя ли поне кой беше?

Хана преглътна шумно.

— Не, носеше качулка на главата си. Мисля, че беше момче, но няма как да съм сигурна. Може би той е завлякъл трупа на Иън някъде.

— Може да е бил А. — обади се Спенсър, Сърцето й подскачаше като лудо в гърдите й. Тя бръкна в джоба на якето си, измъкна своя сайдик и показа заплашителния есемес, който А. им беше изпратил.

Той трябваше да си иде.

Уайлдън погледна телефона на Спенсър, след което й го върна. Устните му бяха здраво стиснати.

— Не знам колко пъти трябва да го повтарям. Мона е мъртва. Този А. е имитатор. Бягството на Иън въобще не е тайна — цялата област знае за това.

Спенсър и останалите се спогледаха напрегнато. През есента Мона Вандерваал, съученичка и най-добра приятелка на Хана, беше изпращала на момичетата изнудвачески и заплашителни есемеси, подписвайки се с А. Тя беше съсипала живота им, дори се беше опитала да ги убие, като блъсна Хана със своя джип и едва не хвърли Спенсър от скалата на каменоломната „Плаващия човек“. След като самата тя падна от скалата, те решиха, че вече са в безопасност... но предишната седмица ги засипаха зловещи есемеси от някакъв нов А. В

началото смятаха, че Иън изпраща тези съобщения, тъй като започнаха да ги получават след като той беше пуснат от затвора под гаранция. Но Уайлдън се отнесе към това предположение твърде скептично. Не спираше да им повтаря, че това е невъзможно — Иън нямаше достъп до мобилен телефон, нито пък можеше свободно да се разхожда наоколо и да следи всяка стъпка на момичетата, защото се намираше под домашен арест.

— А. съществува — възрази Емили и отчаяно разтърси глава. — Ами ако той е убил Иън? Ако той е завлякъл някъде трупа му?

— Може би А. е убил и Али — добави Хана, продължавайки здраво да стиска свещника.

Уайлдън облиза устни с нервно изражение на лицето. Върху главата му се сипеха едри снежинки, но той не си правеше труда да ги изтупва.

— Момичета, започва да ви обзема истерия. *Иън* е убиецът на Али. Вие би трябвало да го знаете най-добре. Ние го арестувахме заради уликите, които вие ни дадохте.

— Ами ако Иън е бил натопен? — настоя Спенсър. — Ами ако А. е убил Али и Иън го е разбрал по някакъв начин? — *Ами ако има нещо, което полицията прикрива?* — едва не добави тя. Такава беше теорията на Иън.

Уайлдън прокара пръсти по емблемата на роузуудската полиция, която беше бродирана на якето му.

— Иън ли ти напълни главата с тези глупости, Спенсър? По време на посещениято си на вашата веранда?

Стомахът на Спенсър се сви.

— Откъде знаеш?

Уайлдън я погледна.

— Току-що ми се обадиха от централата. Получили са обаждане. Някой ви е видял да разговаряте.

— *Кой?*

— Обаждането е било анонимно.

Спенсър усети леко замайване. Тя погледна приятелките си — само на тях беше разказала за тайната си среща с Иън — но те изглеждаха изненадани и шокирани. Само един човек би могъл да знае, че двамата с Иън са се срещали. А.

— Защо не дойде при нас веднага след това? — Уайлдън се наведе към Спенсър. Дъхът му миришеше на кафе. — Веднага щяхме да вкараме Иън обратно в затвора. Тогава нямаше да може да избяга.

— А. ме заплаши — възрази Спенсър. Тя прегледа входящите си съобщения и показа есемеса на А.

Ако горката малка госпожица Несвършена изчезне
внезапно...

Уайлдън се залюля напред-назад на токовете си. Заби поглед в земята, където допреди по-малко от час беше лежал Иън, и въздъхна.

— Вижте какво, ще се върна в къщата и ще събера екип. Но не може за всичко да обвинявате А.

Спенсър погледна към уоки-токито на колана му.

— Защо не им се обадиш оттук? — настоя тя. — Можете да се срещнете в гората и веднага да започнете да го търсите.

На лицето на Уайлдън се изписа смущение, сякаш не беше очаквал подобен въпрос.

— Момичета, просто ме оставете да си върша работата. Трябва да следваме... процедурата.

— Процедурата? — повтори Емили.

— О, Господи — ахна Ариа. — Той не ни вярва.

— Вярвам ви, вярвам ви. — Уайлдън се наведе и огледа терена около няколко ниско надвиснали клони. — Но най-добре си вървете вкъщи и си починете. Аз поемам всичко оттук.

Внезапен порив на вятъра повдигна краищата на сивия вълнен шал около врата на Спенсър и бързо утихна. Сребрист лунен лъч проряза мъглата. След няколко секунди вече никоя от тях не виждаше светлината от фенерчето му. Спенсър се запита дали си въобразява, или той наистина се опитва да се отърве от тях. Дали се тревожеше за това, че тялото на Иън е захвърлено някъде, в гората... или за нещо друго?

Тя се обърна и впери поглед в пустото дърво, молейки се трупът на Иън да се появи отново. Никога нямаше да забрави едното му оцъклено око и другото, което сякаш беше залепено с лепило. Вратът му беше извит под неестествен ъгъл. На дясната си ръка все още

носеше платинения си ученически пръстен и синият му камък проблясваше на лунната светлина.

Другите момичета също се взираха в празното дърво. След това чуха леко изпукване на съчка някъде в далечината. Хана сграбчи ръката на Спенсър. Емили изписка тихичко. Всички замръзнаха на място и започнаха да се ослушват. Спенсър чуваше как сърцето ѝ пулсира в ушите.

— Искам да си ида у дома — проплака Емили.

Всички кимнаха едновременно — и те си мислеха същото. Докато роузуудската полиция не започнеше да претърсва гората, тук не бяха в безопасност.

Тръгнаха обратно към къщата на Спенсър. Щом се отдалечиха от дърето, Спенсър забеляза в далечината слабия лъч от фенерчето на Уайлдън, което осветяваше околните дървета. Тя се спря и гърлото ѝ отново се сви.

— Момичета — прошепна тя и посочи напред.

Фенерчето изведнъж угасна, сякаш Уайлдън беше усетил, че го виждат. Стъпките му постепенно се отдалечаваха и заглъхваха, докато не се изгубиха напълно. Той не отиваше в къщата на Спенсър, за да събере екип, както беше обяснил по-рано. Не, той навлизаше навътре в гората... точно в противоположната посока.

2. КАКВОТО ПОВИКАЛО, ТАКОВА СЕ ОБАДИЛО

На следващата сутрин Ариа седеше до жълтата пластмасова маса в малката кухничка на баща ѝ в Стария Холис, университетското градче до Роузууд, и похапваше мюсли със соево мляко, докато се опитваше да чете „Филаделфия сентинъл“. Баща ѝ Байрън вече беше решил кръстословицата и беше оставил по страниците мастилени петна.

Мередит, бивша студентка на Байрън и настояща негова годеница, седеше в дневната, която се намиреше до кухнята. Беше запалила няколко ароматни пръчици с аромат от пачули и целият апартамент миришеше на фризьорски салон. От телевизора в дневната се разнасяше успокояващият звук на разбиващи се вълни и кряскащи чайки. „При всяка контракция вдъхнете дълбоко пречистващия аромат — инструктираше някакъв женски глас. — След като издишате, изпейте три пъти хий, хий, хий. Да опитаме заедно“.

— Хий, хий, хий — пропя Мередит.

Ариа потисна един стон. Мередит беше бременна от пет месеца и през последния един час изгледа повечето видеокурсове на Ламаз, което означаваше, че Ариа е научила всичко за техниките на дишане, родилните топки и опасността от използването на местна упойка.

След като бе прекарала една почти безсънна нощ, Ариа се обади на баща си и го попита дали може за известно време да отседне при тях. След това, още преди майка ѝ Ила да се събуди, тя натъпка някои дрехи в брезентовата си раничка от Норвегия и тръгна. Искаше ѝ се да избегне конфронтацията с майка си. Знаеше, че Ила ще бъде безкрайно изненадана от избора ѝ да живее с баща си и приятелката му, която беше разбила брака им — особено след като Ила и Ариа най-накрая бяха успели да оправят отношенията си, които едва не се сринаха завинаги заради Мона Вандерваал (или А.). Освен това Ариа не

обичаше да лъже, а едва ли щеше да се осмели да признае на Ила причината, поради която сега седеше тук. Представи си как ѝ казва: новото ти гадже май си пада по мен и е убеден, че чувствата ни са взаимни. Може би Ила никога повече нямаше да ѝ продума.

Мередит увеличи звука на телевизора — очевидно не чуваше добре заради собственото си хихикане. Вълните продължиха да се разбиват в брега: Разнесе се звук на гонг. „Вие и вашият партньор ще се научите как да облекчите болката от естественото раждане и да ускорите родилния процес — обяви инструкторката. — Някои от техниките включват потапяне под вода, зрителни упражнения и постигане на оргазъм“.

— О, Боже. — Ариа запуши ушите си с ръце. Истинско чудо беше, че не оглуша веднага.

Отново погледна към вестника. На първата страница с големи букви пишеше: „Къде е Иън Томас?“.

„Добър въпрос“ — помисли си Ариа.

В съзнанието ѝ се върнаха събитията от предишната нощ. Как можеше в един момент тялото на Иън да лежи сред гората, а в следващия да го няма? Дали някой го беше убил и след като те отидоха да намерят Уайлдън, беше завлякъл трупа някъде? Дали убиецът на Иън му беше затворил устата заради голямата тайна, за която говореше Спенсър?

А може би Уайлдън беше прав — Иън е бил ранен, а не мъртъв, и се беше измъкнал от дерето, след като те бяха хукнали към къщата. Но ако наистина беше така, то тогава Иън все още беше някъде там, отвън. Тя потрепери. Иън ненавиждаше Ариа и приятелките ѝ затова, че те бяха основната причина да го арестуват. Сигурно искаше да си отмъсти.

Тя включи малкия телевизор в кухнята, търсейки нещо, което да отвлече мислите ѝ. По Канал 6 показваха екранизация на убийството на Али — Ариа вече го беше гледала два пъти. Тя натисна бутона на дистанционното. По следващия канал шефът на Роузуудската полиция говореше пред някакви репортери. Той носеше тежко, обшито с кожи синьо яке, а зад него се издигаха няколко борови дървета. Като че ли даваше интервю пред гората до имота на Спенсър. В долната част на екрана пишеше с големи букви: „Дали Иън Томас е мъртъв?“. Ариа се наведе напред и пулсът ѝ се ускори.

— По непотвърдена информация трупът на господин Томас е бил открит снощи в тази гора — казваше мъжът. — Събрали сме голям екип и тази сутрин в десет часа започнахме да претърсваме терена. Но заради силния снеговалеж...

Мюслите избълбукаха в стомаха на Ариа. Тя грабна телефона си от малката кухненска маса и набра номера на Емили. Приятелката ѝ се обади веднага.

— Гледаш ли новините? — излая Ариа вместо поздрав.

— Току-що ги пуснах — отвърна Емили. В гласа ѝ се усещаше тревога.

— Как мислиш, защо са изчакали чак до сутринта, за да започнат търсенето? Уайлдън каза снощи, че отива да събере екип.

— Уайлдън спомена и за някаква процедура — предположи с изтънял глас Емили. — Може би има нещо общо с това.

Ариа изсумтя.

— Досега не е оставял впечатление на човек, който спазва процедурите.

— Чакай малко, какво имаш предвид? — попита недоверчиво Емили.

Ариа започна да разнищва подложката, която една от приятелките на Мередит беше изплела от коноп. Бяха минали почти дванайсет часа, откакто намериха тялото на Иън, а за това време в оная гора можеха да се случат хиляди неща. Някой можеше да премахне уликите... или да подхвърли фалшиви следи. Но полицията — Уайлдън най-вече — се беше отнесъл напълно безотговорно към случая. Уайлдън дори нямаше заподозрян за убийството на Али, докато Ариа, Спенсър и останалите не му бяха поднесли главата на Иън на тепсия. Освен това Уайлдън не беше успял да разбере нито как Иън е успял да се измъкне от къщата си, за да посети Спенсър, нито че е избягал в деня на започването на процеса му. Според Хана Уайлдън искаше колкото тях да види Иън на електрическия стол, но въобще не се беше постарал да го държи под ключ.

— Не знам — въздъхна най-накрая Ариа. — Но е много странно, че чак сега се заемат с търсенето.

— Получавала ли си нови съобщения от А.? — попита Емили.

Ариа се вцепени.

— Не. А ти?

— Не, но не спирам да си мисля, че всеки момент може да получа ново.

— Кой според теб е новият А.? — попита Ариа. Тя нямаше никакви предположения. Дали беше някой, който желаше смъртта на Иън, самият Иън или някой съвсем различен човек? Според Уайлдън съобщенията бяха шега от човек, който дори не живееше в техния щат. Но миналата седмица А. беше направил снимки на Ариа и Ксавие в ресторанта, което означаваше, че се намира в техния град. Освен това знаеше за трупа на Иън в гората — те всички бяха получили есемес, в който ги подтикваше да идат в гората да го търсят. Защо А. се опитваше толкова отчаяно да ги накара да видят тялото — за да ги уплаши ли? Да ги предупреди? И Хана каза, че когато паднала, над нея се навел някой. Каква беше вероятността някой да се *окаже* на онова място по същото време, когато там лежи и тялото на Иън? Не можеше да няма някаква връзка.

— Не знам — отвърна Емили. — И честно казано, не искам да знам.

— Може би А. е изчезнал — каза Ариа с възможно най-оптимистичния глас, който успя да извади.

Емили въздъхна и каза, че трябва да затваря. Ариа стана, наля си чаша сок акай, който Мередит беше купила от магазина за здравословни храни, и разтърка слепоочията си. Възможно ли беше Уайлдън нарочно да е забавил търсенето? И ако беше така, *защо*? Снощи изглеждаше толкова притеснен и нервен, а после не тръгна към къщата на Спенсър, а в противоположната посока. Може би *той* криеше нещо. А може би Емили беше права — търсенето е закъсняло заради процедурите. Той беше обикновено ченге, което примерно играеше по правилата.

Ариа все още не можеше да проумее как така Уайлдън беше станал полицаи, и то примерен на всичко отгоре. Той беше от випуска на Джейсън Дилорентис и Иън Томас и в онези години беше голям размирник. Когато Ариа беше в шести, а те в единайсети клас, тя често се промъкваше в крилото на по-големите, за да шпионира Джейсън — страшно си падаше по него и използваше всеки шанс, за да го зърне. Надникваше за миг през прозореца на дърводелската работилница, докато той полираше дървените рафтчета, които беше изработил у дома. Или гледаше в захлас мускулестите му крака, докато той тичаше

нагоре-надолу по футболното игрище. Ариа винаги внимаваше да не я види някой.

Но веднъж не успя да се скрие.

Беше минала една седмица от началото на учебната година. Тя стоеше в коридора и наблюдаваше Джейсън, който си вземаше книги от библиотеката. Изведнъж чу някакво изщракване зад гърба си. Дарън Уайлдън стоеше с ухо, притиснато към вратата на шкафчето и бавно въртеше диска за избиране на номинацията. Вратичката се отвори и Ариа видя закаченото от вътрешната ѝ страна огледалце с форма на сърце и пакетчето дамски превръзки „Олуейз ултра“ на горното рафтче. Ръката на Уайлдън измъкна двайсетдоларова банкнота, пхнатата между два учебника. Ариа се намръщи, постепенно осъзнавайки какво прави той. Уайлдън се изправи и я забеляза. Нахално впери поглед в нея.

— Не ти е мястото тук — изсумтя той. — Но няма да те издам... този път.

Когато Ариа отново погледна към телевизора, там течеше реклама на местния мебелен аутлет магазин, наречен „Буницето“. Впери поглед в телефона си, който лежеше на масата и изведнъж се сети, че трябва да се обади на още един човек. Часът беше почти единайсет — Ила със сигурност се беше събудила. Тя набра домашния си номер. Телефонът иззвъня веднъж, втори път. Чу се изщракване и някой каза:

— Ало?

Думите на Ариа заседнаха в гърлото ѝ. Това беше Ксавие, новото гадже на майка ѝ. Гласът му прозвуча весело и спокойно, явно се чувстваше напълно комфортно в дома на семейство Монтгомъри. Беше останал у тях след снощи? Пфу!

— Ало? — каза отново Ксавие.

Ариа не можа да обели нито дума. Когато предишната нощ Ксавие се беше приближил до нея и беше поискал да разговарят, тя предположи, че е дошъл, за да се извини за целувката. Но очевидно на неговия език „да поговорим“ означаваше „да се натискаме“.

След няколко секунди мълчание Ксавие въздъхна.

— Ариа, ти ли си? — каза той с мазен глас. Ариа изписка тихо. — Няма нужда да се криеш — подразни я той. — Мисля, че се разбрахме нещо.

Тя бързо затвори. Единственото нещо, което се бяха разбрали беше, че ако тя предупреди Ила за това що за човек е Ксавие, той веднага ще каже на майка ѝ, че Ариа го харесва. А това щеше да съсипе отношенията им завинаги.

— Ариа?

Тя се сепна и вдигна глава. Баща ѝ Байрън се беше навел над нея, облечен в любимата си раздърпана тениска на „Холис“ и обичайната си разрошена коса стил „току-що ставам от леглото“. Той седна на масата до нея. Мередит също влезе, облечена в бяло сари и джапанки, и се облегна на плота.

— Трябва да говорим с теб — каза Байрън.

Ариа отпусна ръце в скута си. И двамата изглеждаха ужасно сериозни.

— Първо, в сряда вечерта ще имаме малко празненство по случай бъдещото раждане — каза Байрън. — Ще поканим някои от нашите приятели.

Ариа примигна. Те имат *общ* приятели? Това ѝ се струваше невъзможно. Мередит беше около двайсетте, току-що завършила университета. А Байрън беше... стар.

— И ти можеш да си доведеш някоя приятелка — обади се Мередит. — И няма нужда да ми купуваш подарък.

Ариа се запита дали Мередит е регистрирана в „Съншайн“, бебешкия еко магазин в Роузууд, където продаваха стодоларови екологично чисти бебешки обувчици, направени от рециклирани пластмасови бутилки от кока-кола.

— А що се отнася до това къде ще организираме празненството... — Байрън подръпна маншетите на белия си плетен пуловер. — То ще се проведе в новата ни къща.

Ариа не можа веднага да осмисли думите му. Отвори изненадано уста и бързо я затвори.

— Не искахме да ти казваме, докато не бъдем напълно сигурни — избъбри Байрън. — Но днес одобриха заема ни и утре ще подпишем документите. Мислим веднага да се нанесем и искаме да дойдеш да живееш с нас.

— Значи... къща — повтори Ариа. Тя не беше сигурна дали да се засмее, или да заплаче. Тук, в този малък, студентски апартамент в Стария Холис, връзката на Байрън и Мередит изглеждаше някак...

измислена. Но къща, от друга страна, вече беше нещо сериозно. Истинско. — Къде се намира? — попита най-накрая тя.

Мередит прокара пръст по розовата татуирана паяжина от вътрешната страна на китката ѝ.

— На Ковънтри лейн. Много е красива, Ариа — мисля, че ще я харесаш. Има вита стълба, която води до една голяма таванска стая. Тя може да е твоя, ако я искаш. Светлината там е идеална за рисуване.

Ариа зяпаше едно малко петно върху пуловера на Байрън. Ковънтри лейн ѝ прозвуча познато, но не се сещаше откъде.

— Можеш да започнеш да пренасяш нещата си там още утре — каза баща ѝ и я погледна внимателно, сякаш не беше сигурен как ще реагира.

Тя се обърна безучастно към телевизора. По новините показваха снимка на Иън. След това на екрана се появи майка му, която изглеждаше бледа и недоспала.

— Той не се е обаждал от четвъртък вечерта — проплака госпожа Томас. — Ако някой знае какво му се е случило, моля да ни съобщи.

— Чакайте малко — изрече бавно Ариа, след като в съзнанието ѝ проблесна една мисъл. — Ковънтри лейн не е ли улицата точно зад къщата на Спенсър?

— Точно така! — Лицето на Байрън светна. — Ще бъдеш близко до нея.

Ариа поклати глава. Баща ѝ все още не се досещаше.

— Това е улицата, на която живее *Иън Томас*!

Байрън и Мередит се спогледаха и лицата им пребледняха.

— Наистина... ли? — попита Байрън.

Пулсът на Ариа се ускори. Това беше една от причините толкова да обича баща си — той въобще не се интересуваше от клюките. Но в същото време как, за Бога, не го е разбрал досега?

Страхотно. Не само, че ще живее до гората, където намериха тялото на Иън, но и където умря Али. Ами ако Иън беше все още жив и се криеше в гората, за да ги шпионира?

Тя погледна баща си.

— Не смяташ ли, че тази улица има наистина лоша карма?

Байрън скръсти ръце на гърдите си.

— Съжалявам, Ариа. Но получаваме тази къща при отлични условия и не можем да си позволим да я изпуснем. Тя е огромна и съм повече от сигурен, че ще ти бъде много по-удобно да живееш там, отколкото... тук. — Той протегна ръце, показвайки единствената малка тоалетна в апартамента, която тримата трябваше да споделят.

Ариа погледна към тотема с птиче лице в ъгъла на кухнята, който Мередит беше домъкнала преди месец от битпазара. В никакъв случай нямаше да се върне при майка си. Мазният глас на Ксавие прозвуча в ушите ѝ: „Няма смисъл да се криеш. Мисля, че се разбрахме нещо“.

— Добре, ще се преместя във вторник — промърмори тя. Събра си учебниците, взе телефона и се оттегли в малката си спалня в дъното на студиото на Мередит, чувствайки се победена и тотално изтощена.

Когато тръсна нещата си на леглото, нещо пред прозореца привлече вниманието ѝ. Студиото се намираше в задната част на апартамента и гледаше към алеята, водеща към разнебитения дървен гараж. Забеляза някаква сянка, която се размърда зад мръсните му прозорци. След това две немигащи очи се втренчиха през стъклото право в Ариа.

Тя изписка и се притисна към задната стена с разтуптяно сърце. Но само след секунда очите изчезнаха тъй бързо, сякаш никога не бяха съществували.

3.

ОТВЕДИ МЕ НА ЛУНАТА

В неделя вечерта Емили Фийлдс седеше с подвити крака в едно от уютните сепарета на закусвалнята на Пинелъпи, която се намираще недалеч от къщата ѝ. Новият ѝ приятел Айзък седеше срещу нея, предчиния с две намазани с фъстъчено масло филии. Демонстрираше ѝ как прави прочутия си по цял свят, променящ живота на хората сандвич с фъстъчено масло.

— Номерът е — каза Айзък, — да използваш мед вместо желе. — Той взе едно шишенце с форма на мечка, което седеше в средата на масата. Когато Айзък изстиска меда върху едната филия, мечката издаде пръцкащ звук. — Обещавам ти, че това ще прогони всичкия ти стрес. — Той ѝ подаде сандвича. Емили отхапа една голяма хапка, сдъвка я и се усмихна.

— Вкусно — каза тя с пълна уста. Айзък стисна ръката ѝ и Емили замря. Той имаше меки, изразителни сини очи, а в устата му имаше нещо, което го правеше да изглежда вечно усмихнат, дори когато не беше. Ако Емили не го познаваше, щеше да помисли, че той изглежда твърде добре, за да се движи с момиче като нея.

Айзък посочи към телевизора над щанда.

— Хей, това не е ли къщата на приятелката ти?

Емили се обърна и видя госпожа Макклелън, съседката на Спенсър, която се беше спряла пред двора на семейство Хейстингс, стиснала здраво каишката на малкия си пудел.

— От събота не мога да спя — тъкмо казваше тя. — Мисълта, че там в гората, точно зад къщата ми, лежи труп, не ми дава покой. Просто се надявам, че ще го намерят бързо.

Емили се плъзна надолу и в гърлото ѝ закисло. Радваше се, че полицията търси Иън, но точно в този момент не искаше да слуша за това.

На екрана се появи едно ченге от роузуудската полиция.

— Полицията на Роузууд събра всички необходими данни и започна претърсване на гората. — В очите му започнаха да проблясват светкавиците на фотоапарати. — Приемаме много насериозно случилото се и работим колкото се може по-бързо.

Репортерите започнаха да бомбардират полица с въпроси.

— Защо полицаят, който е бил на мястото, е забавил търсенето?

— Има ли нещо, което полицията прикрива?

— Вярно ли е, че по-рано през седмицата Иън Томас е нарушил условията за пускане под домашен арест и се е срещнал с едно от момичетата, които са намерили тялото му?

Емили загриза розовия си нокът, изненадана, че пресата е научила за посещението на Иън в дома на Спенсър. Кой им го беше казал? Уайлдън? Някой от другите полицаи? А.?

Ченгето вдигна ръка и ги накара да замълчат.

— Както вече обясних, полицаи Уайлдън не е забавил търсенето. Трябваше да извадим необходимите разрешителни, за да получим достъп до гората — тя е частна собственост. Колкото до твърденията, че господин Томас е нарушил условията на домашния си арест, това е нещо, върху което не съм подготвен да дам коментар.

Сервитьорката изцъка с език и прехвърли на друг новинарски канал. На екрана с големи жълти букви пишеше „Роузууд реагира“ и се виждаше едно момиче. Емили веднага разпозна гарвановочерната коса и огромните слънчеви очила „Гучи“. *Джесна Кавана*.

Стомахът на Емили се сви. *Джесна Кавана*. Момичето, което Емили и нейните приятелки бяха ослепили случайно в шести клас. Момичето, което преди два месеца беше казало на Ариа, че Али е имала същите проблеми като нея с брат си Джейсън, проблеми, за които Емили дори не искаше да си помисля.

Тя скочи от масата.

— Да тръгваме — избъбри тихо тя, извъръщайки поглед от телевизора.

Айзък се изправи със загрижен поглед в очите.

— Ще ги накарам да спрат телевизора.

Емили поклати глава.

— Искам да си ходим.

— Добре, добре — отвърна нежно Айзък, извади няколко омачкани банкноти и ги остави на масата. Емили тръгна към изхода.

Когато стигна до малкото фойе, почувства ръката на Айзък върху своята.

— Съжалявам — рече виновно тя с насълзени очи. — Дори не успя да доядеш сандвича си.

Айзък стисна ръката ѝ.

— Не се притеснявай за това. Не мога дори да си представя какво преживяваш.

Емили облегна глава на рамото му. Всеки път, когато затвореше очи, си представяше проснатото и подуто тяло на Иън. Досега не беше виждала труп, нито на погребение, нито в болнично легло и със сигурност не и в гората. Искаше ѝ се да може да изтрие спомена от съзнанието си с натискането на един бутон, по същия начин, както изтриваше нежелания спам в пощата си. Единственото нещо, което успяваше да облекчи болката и страховете ѝ, беше Айзък.

— Обзалагам се, че въобще не си искал това, когато ме помоли да ти стана приятелка — промърмори тя.

— Стига, моля те — отвърна меко той и я целуна по лека по челото. — Ще ти помогна да преминеш през всичко.

Кафемашината на бара забълбука. По улицата премина един снегорин. За милионен път Емили си помисли какъв късмет е извадила да има до себе си толкова прекрасен човек като Айзък. Той я беше приел дори след като тя му призна, че е била влюбена в Али в седми клас и след това в Мая Сен Жермен през есента. Той търпеливо я изслуша, докато му обясняваше как семейството ѝ срещало проблеми при приемането на сексуалността ѝ, как я изпратили в „Дървесна корона“ и я включили в програмата им за лечение на гейове. Държа ръката ѝ, когато Емили му каза, че непрекъснато мисли за Али, въпреки че тя беше крила много тайни от тях. А сега той ѝ помагаше да преодолее и това.

Навън се стъмняваше, въздухът миришеше на пържени яйца и кафе от закусвалнята. Двамата се приближиха хванати за ръце към волвото на майка ѝ, което беше паркирано до тротоара. Край него бяха натрупани големи снежни преспи, две хлапета се спускаха с шейни по малкия хълм, който се издигаше над празното място от другата страна на улицата.

Когато стигнаха до колата, към тях се втурна един човек с дебело сиво яке и ниско нахлупена на главата му качулка. Очите му блестяха.

— Това вашата кола ли е? — посочи той волвото.

Емили стреснато се спря.

— Д-да...

— Гледай какво си направила! — Мъжът прегази през преспите и посочи беемвето, паркирано пред волвото. Под регистрационния му номер имаше вдлъбнатина. — Паркирала си след мен — изръмжа мъжът. — Погледна ли изобщо къде спираш?

— И-извинете — заекна Емили. Не можеше да си спомни да го е удряла, но пък целият ден ѝ беше преминал като в мъгла.

Айзък се изправи срещу мъжа.

— Може да я е имало отпреди. Може би просто не сте я забелязал.

— *Нямаше* я — изсумтя мъжът. Когато се приближи отново до тях, качулката му падна. Той имаше разрошена руса коса, пронизващи сини очи и познато, сърцевидно лице. Стомахът на Емили се сви на топка. Беше Джейсън Дилорентис, братът на Али.

Тя изчака, сигурна, че Джейсън също ще я разпознае — в шести и седми клас Емили всеки ден посещаваше дома на Али, освен това Джейсън я беше *видял* в петък, на процеса срещу Иън. Но лицето му беше почервеняло и погледът му не беше насочен конкретно към нищо; сякаш беше изпаднал в някакъв гневен транс. Емили подуши въздуха пред него, питайки се дали е пиян, но не усети алкохол в дъха му.

— Дали изобщо сте достатъчно големи, за да шофирате? — изръмжа Джейсън. Той отново пристъпи заплашително към Емили.

Айзък застана между тях, за да защити Емили.

— Ей, ей. Няма нужда да викаш.

Джейсън пръхтеше с издути ноздри. Той сви ръцете си в юмруци и за миг Емили реши, че ще го удари. Тогава от закусвалнята излязоха мъж и жена и Джейсън обърна глава. Изръмжа ядосано, удари силно по капака на колата си, заобиколи я и седна на шофьорското място. Двигателят на беемвето изръмжа и Джейсън се вля в трафика, като засече една приближаваща се кола. Чува се клаксони. Изсвистяха гуми. Притиснала длани към бузите си, Емили проследи с поглед как задните му светлини се скриват зад ъгъла.

Айзък се обърна към нея.

— Добре ли си?

Емили кимна безмълвно, твърде уплашена, за да отговори нещо.

— Какъв му беше проблемът на тоя? Беше съвсем лека драскотина. Дори не помня кога си го ударила.

Емили преглътна тежко.

— Това беше братът на Алисън Дилорентис. — Щом го произнесе на глас, тя избухна в уплашен, тревожен плач. Айзък се поколеба за миг, след което я прегърна и я притисна към себе си.

— Ш-ш-шт — прошепна той. — Да се качваме в колата ти. Аз ще карам.

Емили му подаде ключовете и се настани на пасажерското място. Айзък запали двигателя и потегли по пътя. Сълзите не спираха да се стичат по бузите на Емили. Тя дори не беше сигурна защо плаче — заради странното избухване на Джейсън, да, но дори само заради това, че го беше видяла пред себе си. Той толкова изумително силно приличаше на Али.

Айзък я погледна отново и лицето му се сбърчи.

— Хей — каза нежно той. Зави по пътя, който продължаваше покрай поредицата офис сгради, отби в един тъмен, празен паркинг и спря. — Всичко е наред. — Той я погали по ръката.

Останаха там за известно време, без да кажат нищо. Единственият звук беше бръмченето на климатика на волвото. След известно време Емили избърса очите си, наведе се напред и го целуна, ужасно щастлива, че той е там. Айзък отвърна на целувката ѝ и двамата се вгледаха с копнеж един в друг. Емили отново се наведе към него и го зацелува страстно. Внезапно всичките ѝ проблеми изчезнаха като пепел на вятъра.

Стъклата на колата се замъглиха. Без да продума нищо, Айзък хвана долния ръб на суичъра си и го съблече през главата си. Гърдите му бяха гладки и мускулести, и той имаше малък лъскав белег от вътрешната страна на дясната си ръка. Емили се пресегна и го докосна.

— Откъде е това?

— Във втори клас паднах от една велосипедна рампа — отвърна той.

После наведе глава и леко побутна суичъра на Емили. Тя повдигна ръце и той внимателно го издърпа през главата ѝ. Въпреки че радиаторът работеше на пълни обороти, ръцете на Емили настръхнаха. Тя погледна — смутено надолу към синия спортен сутиен, който беше

измъкнала тази сутрин от гардероба си. На него бяха щамповани луни, звезди и планети. Защо не беше избрала нещо по-женствено и секси — но пък тогава щеше да изглежда така, сякаш е планирала да съблече дрехите си.

Айзък посочи пъпчето ѝ.

— Колко е изпъкнало.

Емили го покри с ръка.

— Всички му се присмиват. — Под всички тя имаше предвид Али, която беше зърнала пъпчето ѝ веднъж, когато се преобличаха след като бяха плували в басейна на роузуудския „Кънтри клуб“. „Мислех си, че само пълните момчета имат такива пъпчета“, беше я подиграла тя. Оттогава Емили носеше само цели бански костюми.

Айзък отмести ръката ѝ.

— Според мен е страхотно. — Пръстите му повдигнаха ръба на сутиена и ръката му се плъзна под него. Сърцето на Емили заби лудо. Айзък се наведе към нея и я целуна по врата. Голата му кожа докосна нейната. Той дръпна леко сутиена ѝ, подканяйки я да го свали. Тя го издърпа през главата си и на лицето на Айзък се появи глупава усмивка. Емили се изкиска, развеселена от това колко *сериозно* бяха приели всичко. Но въпреки това тя не се смущаваше. Всичко ѝ се струваше... в реда на нещата.

Те силно се прегърнаха, притискайки голите си тела.

— Сигурна ли си, че може? — промърмори Айзък.

— Така мисля — отвърна тя, притиснала устни в рамото му. — Съжалявам, че животът ми е толкова ненормален.

— Не се извинявай. — Айзък я погали по косата. — Вече ти казах, че ще ти помогна да го преодолееш. Аз... те обичам.

Емили се облегна назад и зяпна изненадано. Айзък изглеждаше толкова искрен и уязвим, че Емили се запита дали всъщност не е първият човек, на когото е казал, че го обича. Беше изпълнена с благодарност, че го има в живота ѝ. Той беше единственият човек, който я караше да се чувства в безопасност.

— И аз те обичам — отвърна най-после тя.

Прегърнаха се отново, още по-силно. Но след няколко блажени секунди в съзнанието на Емили отново се появи изкривеното, ядосано лице на Джейсън. Тя стисна здраво очи и стомахът ѝ се сви от страх.

Успокой се, обади се тъничко гласче в главата ѝ. Гневното избухване на Джейсън сигурно си имаше логическо обяснение. Всички бяха съсипани от смъртта на Али и изчезването на Иън, и въобще не беше чудно някой — особено член на нейното семейство — да полудее от мъка.

Но след това се обади и друг глас: Това не е цялата истина, каза той, и ти го знаеш много добре.

4.

ТОВА МОМЧЕ Е МОЕ

По-късно същата вечер Хана Мерин седеше на лъскавата бяла маса на кафенето „Пинкбъри“ в мола „Кинг Джеймс“. Бъдещата ѝ доведена сестра Кейт Рандъл, Наоми Циглър и Райли Улфи седяха около нея, а пред всяко момиче на масата имаше по една мъничка купичка със замразен йогурт. От тонколоните се носеше някаква игрива японска песен, а покрай бара се бяха наредили момичета от основното училище „Свети Августин“ и си избираха сладкиши.

— Не мислите ли, че „Пинкбъри“ е много по-добро място за срещи от „Рив Гош“? — рече Хана, имайки предвид бистротото във френски стил в другия край на мола. Тя махна с ръка към атриума. — Намираме се точно срещу „Армани“ и „Картие“. Можем едновременно да оглеждаме готините момчета и великолепните диаманти, без да ставаме.

Тя загреба една огромна бучка замразен йогурт и я пъкна в устата си, изпусвайки едно кратко м-м-м, за да подчертае колко е добра идеята. След това подаде мъничко късче на Дот, миниатюрния ѝ доберман, когото беше донесла в новата му луксозна кучешка кошничка „Джуси кутюр“. Служителите в „Пинкбъри“ не спираха да я стрелкат със зловни погледи. Според някакво тъпо правило тук не се допускаха кучета, но те със сигурност имаха предвид *мръсни* кучета, като лабрадори и санбернари, и онези ужасни малки ши цу. Дот беше най-чистото куче в Роузууд. Всяка седмица Хана го къпеше с кучешки шампоан с аромат на лавандула, внесен от Париж.

Райли завъртя на пръста си кичур от меднорусата си коса.

— Но тук не може да се внася вино, както правим в „Рив Гош“.

— Да, но в „Рив Гош“ не могат да се внасят *кучета* — отвърна Хана, като взе в шепи малкото личице на Дот. Тя му даде още едно късче пинкбъри.

Наоми хапна от йогурта си и веднага си сложи червило.

— Освен това светлината тук е твърде... неблагоприятна. — Тя се огледа в кръглите огледала, които висяха по стените на „Пинкбъри“. — Чувствам се така, сякаш порите ми са се разширили.

Хана тресна купичката си на масата и малката пластмасова лъжичка подскочи.

— Добре, не желяех да се стига дотук, но преди да скъсаме, Лукас ми каза, че в „Рив Гош“ има плъхове в кухнята. Наистина ли искате да ходим на място, което има проблем с гризачите? Нали не искате да ядете пържени картопки, в които те са се изхождали?

— Или пък не искаш да ходиш там заради проблема с Лукас? — подсмихна се Наоми и отметна русата си коса през рамо. Кейт се изсмя и я поздрави, вдигайки тост с чашата си, пълна с ментов чай. Беше си я купила по-рано в „Старбъкс“. Че кой, освен лелките, пие ментов чай? Ненормалничка.

Хана погледна намръщено към почти доведената си сестра. Не можеше да я разбере. По-рано през седмицата двете доста се бяха сблизили, споделяйки някои тайни на закуска. Кейт намекна, че има „гинекологичен проблем“, но не обясни какъв, а Хана си призна за повръщането насила. Но когато А. започна да намеква, че Кейт не е точно новата най-добра приятелка, а по-скоро злата доведена сестра, Хана започна да си мисли дали не е сбъркала, като се е доверила на Кейт. Затова на благотворителното събиране на „Роузууд дей“ Хана изтърси пред цялото училище, че Кейт има херпес. Тя беше повече от сигурна, че ако не го беше направила, Кейт щеше първа да раздрънка тайните ѝ.

Наоми и Райли веднага усетиха в историята с херпеса някаква надпревара за надмощие, затова в неделя сутринта се обадиха да поканят Хана и Кейт на разходка в мола, сякаш нищо не се беше случило. Кейт като че ли също беше решила да загърби случилото се, защото докато пътуваха към мола, тя се обърна към Хана и каза:

— Хайде да забравим за снощи, става ли?

За нещастие не всички приеха номера с херпеса като ход на кралица, какъвто всъщност беше. Лукас, тогавашното ѝ гадже, каза, че между тях всичко е свършило — че не иска да бъде с момиче, което е толкова обсебено от популярността си. А когато бащата на Хана научи за случилото се, той ѝ нареди да прекарва всяка минутка с Кейт, за да могат да се сблизят. Засега се отнасяше сериозно към наказанието.

Сутринта, когато Кейт искаше да отиде до кафенето „Уауа“, за да си вземе диетична кола, Хана трябваше да я придружи. А после, когато Хана реши да отиде на курс по йога, Кейт изтича на горния етаж, за да облече своите панталони капри. А след обяд на входната врата на Хана цъфна пресата с въпроси за Иън Томас, който беше нарушил условията за домашен арест и беше отишъл при Спенсър.

— За какво са говорили? — грачеха репортерите. — Защо не го издадохте на полицията?

— Криете ли нещо от нас, момичета?

Докато Хана обясняваше, че е разбрала за появата на Иън в двора на Спенсър много след като това се е случило, Кейт стоеше до нея и си слагаше блестящ гланц на устните, в случай че репортерите поискат мнението и на друго роузуудско момиче. Нямаше никакво значение, че беше в Роузууд едва от една седмица. Беше се нанесла в къщата на Хана след като майка ѝ прие високоплатена работа в Сингапур. Майката на Кейт, Изабел, и бащата на Хана също се бяха нанесли в къщата и смятаха да се женят.

Отврат!

А сега устните на Кейт се изкривиха в съжалителна усмивка.

— Искаш ли да поговорим за Лукас? — докосна тя ръката на Хана.

— Няма за какво да говорим — сопна ѝ се Хана и дръпна ръката си. Нямаше никакво намерение да се разкрива пред Кейт — това *толкова* ѝ напомняше за миналата седмица. Беше ѝ тъжно за Лукас и той започваше да ѝ липсва, но може би просто не им беше писано да са заедно.

— Но и ти изглеждаш доста разстроена, Кейт — рече с медено гласче Хана, отвърщайки на удара. — Ерик не се е обаждал, нали? Горката. Разби ти сърцето.

Кейт наведе очи. Ерик Кан, по-големият брат на Ноъл, се интересуваше от Кейт... е, поне докато не беше споменат херпесът.

— Може би така е по-добре — продължи безгрижно Хана. — Казват, че Ерик е голям играч. И че харесва само момичета с големи гърди.

— Гърдите на Кейт са си супер — намеси се бързо Райли.

Наоми сбърчи нос.

— Никога не съм чувала, че Ерик е играч.

Хана смачка салфетката си, ядосана, че Наоми и Райли скочиха толкова бързо в защита на Кейт.

— Значи вероятно нямате толкова сигурни връзки като мен.

Всички млъкнаха и се заеха с йогуртите си. Внезапно с ъгъла на окото си Хана зърна руса коса в атриума и рязко се обърна. Минаваха група момичета около двайсетте, размахали пазарски чантички от „Сакс“. Всичките бяха брюнетки.

Напоследък Хана често виждаше фантомни проблясъци на руса коса и непрекъснато я обземаше злоещото усещане, че това може да е Мона Вандерваал, бившата ѝ най-добра приятелка. Тя беше починала преди около два месеца, но Хана не спираше да се сеца за нея — за гостуванията, които си бяха правили, за съвместните пазарувания в мола, за всичките пиянски нощи в къщата на Мона, когато се присмиваха на момчетата, които си падаха по тях. Но сега Мона я нямаше и в живота на Хана зееше огромна дупка. В същото време се чувстваше като идиот. Всъщност Мона не ѝ беше приятелка — Мона беше А. Беше съсипала връзките на Хана, беше изнесла на показ мръсното ѝ бельо и я беше измъчвала в продължение на месеци. А най-добрите приятелки определено не блъскат най-добрите си приятелки с джипа на баща си.

След като момчетата отминаха, Хана забеляза позната тъмнокоса фигура, която стоеше пред „Пинкбъри“ и говореше по телефона. Тя присви очи. Това беше полицай Уайлдън.

— Просто се успокой — промърмори той в телефона си с напрегнат глас. Сбърчи вежди, докато слушаше отговора на човека от другата страна. — Добре де, добре. Седни и не мърдай. Ей сега идвам.

Хана се намръщи. Дали беше научил нещо за трупа на Иън Томас? Освен това ѝ се искаше да го попита за злоещата закачулена фигура, която беше видяла в гората онази нощ. Тя се беше навела заплашително над Хана и след няколко секунди беше вдигнала пръст към устните си, прошепвайки „ш-ш-шт“. Защо някой ще шътка, освен ако не е направил нещо ужасно — и не иска да бъде видян? Хана се питаше дали този човек няма нещо общо със смъртта на Иън. Може би той също беше А.

Хана се наклони да стане, но преди да успее да отблъсне стола си, Уайлдън хукна нанякъде. Тя отново се отпусна на мястото си, решавайки, че той просто е зает с нещо. За разлика от Спенсър, Хана

не мислеше, че Уайлдън крие нещо. Преди да приеме новата си работа в Сингапур, майката на Хана беше излизала с него, и Хана смяташе, че го познава малко по-отблизо от останалите. Добре де, когато го завари да излиза от банята, увит в любимата ѝ хавлия, тя се почувства доста неловко, но общо взето той беше приятен човек, който се грижеше за тях, нали? Щом смяташе, че А. е имитатор, може би наистина беше така. Защо му е да ги подвежда?

Въпреки това Хана реши да не рискува. С тази мисъл в главата тя измъкна чисто новия си айфон от калъфчето от телешка кожа на „Диор“ и го показа на момичетата.

— Така. Смених си номера, но нямам намерение да го раздавам наляво и надясно. Трябва да ми обещаете, че няма да го давате на никого. Ако го направите, ще разбере. — Тя ги изгледа сериозно.

— Обещаваме — отвърна Райли и бързо измъкна своя блекбъри: Хана им изпрати есемеси с новия си номер. Всъщност отдавна мислеше да си смени номера — това беше идеалният начин да се отърве от А. Освен това приемаше смяната като начин да се освободи от всичко, което се беше случило миналия срок. *Voila*^[1]! Всички скапани спомени изчезват завинаги.

— И така — каза Кейт, след като момичетата приключиха с есемесите, привличайки отново вниманието към себе си. — Относно Ерик. Преодолях го. Пълно е с други хубави момчета, които се разхождат наоколо.

Тя кимна с брадичка към атриума. Група играчи по лакрос от „Роузууд дей“, сред които Ноъл Кан, Мейсън Байърс и по-малкият брат на Ариа, Майк, се мотаеха около фонтана. Майк разказваше някаква история и бясно ръкомахаше. Намираще се твърде далеч от тях, за да чуят както казва, но останалите момчета поглъщаха захласнато всяка негова дума.

— Тези хлапета? — Хана направи отвратена физиономия. — Кажете ми, че се шегуваш. — Някога двете е Мона се бяха споразумели никога да не излизат с никой от отбора по лакрос. Момчетата правеха всичко заедно, от ученето и тренировките във „Филаделфийския спортен клуб“, мрачния фитнес салон на гърба на мола, до яденето на гадни пилешки ордъври в „Чикфил-А“. Хана и Мона обичаха да се шегуват, че освен това тайно си уреждат групови гостувания с преспиване и взаимно си правят прическите.

Кейт отпи от ментовия си чай.

— Някои от тях са много яки.

— Кой например? — предизвика я Хана.

Кейт проследи с поглед момчетата, докато минаваха покрай бутика на Дейвид Юрман, М.А.С. и „Лъш“, магазина, в който продаваха милион различни ръчно изработени свещи и сапуни.

— Той. — Тя посочи към едно от момчетата, което вървеше най-отзад.

— Кой, Ноъл ли? — Хана сви рамене. Ноъл Кан ставаше, стига човек да си пада по богати момчета, които нямат усет за шегите и сипят наляво и надясно майтапи за тестиси, трето зърно и животни, които правят секс.

Кейт лапна бъркалката си и я задъвка.

— Не Ноъл. Другият. С тъмната коса.

Хана примигна.

— Майк?

— Страхотен е, нали?

Хана се опули. Майк, *страхотен*? Той беше шумен и дразнещ, и недодялан. Добре де, може би не беше съвсем зле — имаше същата синьо-черна коса, дългуресто тяло и ледено сини очи като на Ариа, но все пак...

Внезапно Хана усети как я обзема собственическо чувство. Работата беше там, че Майк я следваше от години като изгубено кученце. През един уикенд в шести клас, когато Хана, Али и останалите гостуваха на Ариа, Хана се събуди посред нощ, за да отиде до тоалетна. В тъмния коридор се протегнаха две ръце и я хванаха за гърдите. Хана извика, а Майк, тогава в пети клас, отстъпи назад.

— Извинявай. Помислих те за Али — рече той. След миг се наведе и я целуна. Хана не се възпротиви, вътрешно поласкана — тогава тя беше пълничка, грозна и смотана, и момчетата не се избиваха за нея. Технически погледнато, това беше първата ѝ целувка.

Хана се обърна и погледна Кейт. Чувстваше се напрегната, като тенджерата под налягане.

— Съжалявам, че трябва да ти го кажа, скъпа, но Майк харесва мен. Не си ли забелязала как ме зяпа всяка сутрин в „Стийм“?

Кейт прокара пръсти през кестенявата си коса.

— Аз също съм в „Стийм“ всяка сутрин, Хан. Няма как да се разбере кого гледа.

— Така е — намеси се Наоми, отмахвайки от лицето си няколко кичура от израсналата си, изрусена до бяло коса. — Майк ни гледа *всичките*.

— Да — рече Райли.

Хана притисна пръстите си с френски маникюр към бедрото си. Какво ставаше тук, по дяволите? Защо тия двете толкова стабилно поддържат Кейт? *Хана* беше кралицата в училище.

— Ще я видим тая работа — изръмжа тя и се изпъчи. Кейт вирна глава, сякаш искаше да каже: „Така ли?“.

След това се изправи.

— Знаете ли какво, момичета? Внезапно ми се припи червено вино. Искате ли да мръднем към „Рив Гош“?

Очите на Наоми и Райли светнаха.

— Абсолютно! — отвърнаха те в унисон и също се изправиха.

Хана изписка ядосано и всички спряха. Кейт прехапа долната си устна с изражение на фалшиво съчувствие.

— О, Хан! Ти наистина ли си толкова... разстроена заради Лукас? Наистина вярвах, че не ти пука.

— Не ми пука! — сопна ѝ се Хана, с издайнически треперлив глас. — Не ми пука за него. Просто... Не искам да ходя на място, където има плъхове.

— Не се тревожи — нежно каза Кейт. — Няма да кажа на баща ти, че не си искала да дойдеш.

Тя метна чантата си „Майкъл Корс“ през рамо. Наоми и Райли въртяха глави от Хана към Кейт и обратно, опитвайки се да решат какво да правят. Най-накрая Наоми сви рамене и отметна русата си коса.

— Идеята за червено вино страшно ми харесва. — Тя погледна Хана. — Съжалявам. — А Райли просто тръгна след нея, без да каже нищо. *Предателки*, помисли си Хана.

— Гледайте да не намерите някоя плъхска опашка в чашите си — извика тя след тях. Но момичетата не се обърнаха, а продължиха бавно към изхода, хванати за ръце, заливащи се в смях. Хана ги проследи с поглед, бузите ѝ пламтяха от гняв. После се обърна към Дот, пое си няколко пъти дълбоко дъх и загърна рамене с кашмиреното си пончо.

Кейт може й да беше спечелила днешната битка, но войната далеч не беше свършила. Все пак тя беше великолепната Хана Мерин. Онази глупава малка кучка си нямаше никаква представа с кого си има работа.

[1] Ето (фр.) — Б.пр. ↑

5. ДАЙ МИ ШАНС

Понеделник привечер Спенсър и Андрю Кембъл седяха в остъклената пристройка на къщата ѝ, а на масата пред тях бяха пръснати записките им по икономика. Кичур руса коса падна пред очите на Андрю, когато той се наведе над учебника и посочи рисунката на някакъв мъж.

— Алфред Маршъл. — Той закри с ръка текста под рисунката. — Бързо. Каква е била неговата философия?

Спенсър притисна пръсти към слепоочията си. Тя можеше да запамети цели колонки с числа и да даде седем синонима на думата „старателен“, но когато станеше въпрос за икономика, мозъкът ѝ просто... зацикляше. Но така или иначе трябваше да го научи. Учителят ѝ по икономика, господин МакАдам, заяви, че ако този срок Спенсър не изкара шестица по предмета му, той ще я изключи от него — все още беше ужасно ядосан, че тя беше откраднала есето на сестра си по икономика и не си беше признала, докато не спечели престижната награда „Златна орхидея“. Затова сега Андрю, на когото икономиката много му вървеше, се беше захванал да ѝ преподава.

Внезапно лицето ѝ просветна.

— Теорията за търсенето и предлагането — изрецитира тя.

— Много добре! — грейна Андрю. Той обърна на следващата страница и пръстите му случайно докоснаха нейните. Сърцето ѝ затупка лудо, но той побърза да се отдръпне.

Спенсър никога не се беше чувствала толкова объркана. В къщата нямаше никой друг — родителите ѝ бяха излезли на вечеря заедно със сестра ѝ Мелиса, без да поканят Спенсър, както обикновено — което означаваше, че ако поиска, Андрю може да се възползва от положението. В събота вечерта, на събирането, я целуваше с огромно желание, но оттогава... нищо. Вярно, че в събота Спенсър беше твърде заета с изчезналото тяло на Иън, а в неделя трябваше да пътува до Флорида за погребението на баба си. Днес в училище двамата с Андрю

се държаха приятелски, но той дори не спомена за случилото се на партито, а Спенсър със сигурност нямаше намерение първа да отваря дума. Преди да пристигне у тях, беше обхваната от трескава нервност, избърса праха на всичките си награди по писане, театрално изкуство и хоккей на трева, просто защото изпитваше непреодолимото желание да върши нещо. Може би съботната целувка е била просто целувка, нищо повече. Освен това Андрю от години беше неин конкурент — двамата се бореха за първото място в класа още откакто учителката им в детската градина обяви конкурс за най-добра хартиена фигурка. Беше невъзможно сериозно да си пада по него.

Но не можеше да заблуди никого.

Лъч светлина проникна през огромните прозорци на пристройката и Спенсър подскочи. Когато предишната вечер се върна от Флорида, на предната поляна имаше четири медийни буса, а до превърнатия в апартамент хамбар стоеше новинарски екип. А сега един полицай, който водеше голяма немска овчарка на повод, обикаляше боровите дървета в дъното на задния двор, и оглеждаше нещо с голям полицейски фенер в ръка. Спенсър имаше усещането, че са намерили чантата със спомени от Али, която тяхната психоложка Мериън ги беше накарала да закопаят миналата седмица. Сигурно всеки момент някой репортер щеше да позвъни на предната врата и да я попита какво означават тези предмети.

Изпълни я плашещо, нервно чувство. Миналата нощ не можа да заспи, ужасена от мисълта, че в тяхната гора, само на няколко крачки от спалнята ѝ, са умрели вече двама души. Не можеше да се отърве от мисълта, че убиецът беше погубил Иън заради това, че се е приближил твърде много до истината. Ами ако Спенсър също се беше доближила до нея, заради смътните намеци, които той беше направил на задната им веранда — че ченгетата прикриват нещо и че с убийството на Али е свързана още по-голяма тайна, която всички в Роузууд тепърва ще научат?

Андрю се прокашля и посочи пръстите на Спенсър, които нервно потропваха по масата.

— Добре ли си?

— Аха — отвърна рязко Спенсър. — Добре съм.

Андрю посочи към ченгето в двора.

— Мисли за това по следния начин — поне си имаш двайсет и четиричасова защита. — Спенсър преглътна мъчително. Това може би беше добре — тя имаше нужда от всяка защита, която можеше да получи. Погледна към записките си по икономика, потискайки навътре страховете си.

— Продължаваме ли?

— Разбира се — отвърна Андрю и изведнъж придоби делови вид. Върна се към учебника си.

Спенсър изпита едновременно разочарование и разбиране.

— А може и да не учим — избъбри тя, с надеждата, че Андрю ще схване намека. Той застина. — Не ми се учи. — Гласът ѝ секна. Тя докосна ръката му. Той бавно се наведе към нея. Тя също се приближи. След няколко продължителни секунди устните им се докоснаха. Изпълни я вълнуващо облекчение. Тя прегърна Андрю. Той ухаеше на смесица от сурово дърво и лимонов освежител за въздух — същия, който висеше от огледалото за обратно виждане в колата му. Те се разделиха, после отново се целунаха, този път по-продължително. Сърцето на Спенсър биеше като полудяло.

След това телефонът ѝ изведнъж звънна силно. Пулсът ѝ се ускори, тя протегна ръка, уплашена, че може да е А. Но се оказа съобщение за имейл, със заглавие „Новини за вашата потенциална майка!“.

— О, Господи! — прошепна Спенсър.

Андрю се наведе напред, за да погледне.

— Тъкмо щях да те питам дали се е получило нещо от това?

Предишната седмица баба Хейстингс беше завещала на „законните си внуци“ Мелиса и двамата братовчеди на Спенсър по два милиона долара. А Спенсър не получи нищо. Мелиса беше подхвърлила теорията, че Спенсър може да е осиновена.

Колкото и да ѝ се искаше това да е поредната интрига на Мелиса, целяща да я унижи — те непрекъснато си погаждаха номера и Мелиса обикновено печелеше — Спенсър някак си прие идеята. Може би затова родителите ѝ се държаха така ужасно с нея, а ухажваха Мелиса, почти не обръщаха внимание на постиженията на Спенсър, отметнаха се от обещанието си да ѝ разрешат да се пренесе в хамбара през последните две години в училище и дори анулираха кредитните ѝ

карти. Затова ли Мелиса приличаше на клонинг на майка си, а Спенсър беше толкова различна?

Тя разказа тази теория на Андрю, а той ѝ спомена за някаква онлайн-услуга за откриване на биологични родители, която негова приятелка била използвала. Изпълнена с любопитство, Спенсър се регистрира и попълни исканата информация — рождена дата, болницата, в която е родена, цвят на очите и други генетични белези. Когато на благотворителното парти получи имейл, че има съвпадение на данните ѝ с тези на потенциалната ѝ майка, тя не знаеше какво да мисли. Сигурно имаше грешка. Сигурно се бяха свързали с жената и тя беше казала, че няма как Спенсър да е нейна дъщеря.

С треперещи ръце тя отвори писмото.

„Здравей, Спенсър. Казвам се Оливия Колдуел, Толкова се вълнувам, защото мисля, че данните ни съвпадат. Ако си съгласна, аз бих се срещнала с удоволствие с теб. С искрена обич,

О.“

Спенсър продължи да гледа екранчето още известно време, притиснала длан към устните си. *Оливия Колдуел*. Възможно ли беше това да е името на истинската ѝ майка? Андрю леко я побутна.

— Смяташ ли да ѝ отговориш?

— Не знам — отвърна смутено Спенсър и примигна, когато полицейската кола, която беше спряла отвън, изведнъж включи сирената си. Тя отново се втренчи в своя сайджик, докато буквите на екрана не започнаха да се размиват. — Искам да кажа... дори не мога да повярвам, че това наистина се случва. Как може родителите ми да са крили толкова дълго от мен? Това би означавало, че целият ми досегашен живот е бил... лъжа. — Напоследък беше открила, че до голяма степен животът ѝ — особено онази част с Али — се е граждал върху лъжи. Не беше съвсем сигурна дали ще успее да преглътне останалото.

— Защо не видим дали можем да го докажем? — Андрю се изправи и протегна ръка. — Може би в тази къща има нещо, което ще успее да потвърди всичко, без да изпитваш повече съмнения.

Спенсър се замисли за миг.

— Добре — отвърна бавно тя. Моментът беше подходящ да душат наоколо — родителите и сестра ѝ нямаше да се върнат скоро. Тя хвана ръката му и го поведе към кабинета на баща ѝ. Стаята миришеше на коняк и пури — понякога той водеше клиентите си вкъщи — и когато Спенсър щракна копчето на лампата, мека синкава светлина освети голямата репродукция на Уорхоловия банан.

Тя се отпусна в големия стол „Еърън“ до яворовото бюро на баща си и погледна към екрана на компютъра. Като скрийнсейвър той си беше сложил поредица от семейни снимки. Първата беше на Мелиса, която се дипломира в университета на Пенсилвания, с увиснал пред очите ѝ пискюл на академичната шапка. Следваше снимка на Мелиса на стълбите на чисто новия ѝ филаделфийски апартамент, който техните ѝ купиха, след като беше приета в училище „Уортън“. След това на екрана цъфна фотография на Спенсър. Беше моментна снимка на Али, Спенсър и останалите, събрани около гигантска тръба в средата на езеро. Край тях плуваше братът на Али, Джейсън. Снимката беше направена до семейната вила на Али край езерото Поконос. Съдейки по това колко малки изглеждат, това явно беше един от първите пъти, когато Али ги беше поканила там, няколко седмици, след като бяха станали приятели.

Спенсър се облегна назад, изненадана, че присъства в семейните кадри. След като призна, че е спечелила „Златната орхидея“ с измама, родителите ѝ до голяма степен я бяха отхвърлили. А усещането да види една толкова малка Али беше доста зловещо. Момичетата все още бяха свързани от безгрижно приятелство — не се беше случило нито „Онова с Джена“, нито тайната връзка на Али с Иън, нито тайните, които Спенсър и останалите се опитваха да скрият от Али, нито тайните, които Али криеше от тях. Защо не си беше останало тъй спокойно завинаги?

Спенсър потръпна, опитвайки се да се отърси от обзелото я безпокойство.

— Преди баща ми пазеше всичко в папки, подредени в шкафови с чекмеджета — обясни тя и размърда мишката, за да махне скрийнсейвъра. — Но майка ми е такава чистница и мрази купчините хартия, затова го накара да сканира всичко. Ако има някакви документи, свързани с осиновяването ми, те ще са в този компютър.

На екрана бяха отворени няколко прозореца на интернет експлоръра от последния път, когато баща ѝ беше седял на компютъра. Единият показваше първа страница на „Филаделфия сентинъл“. Основното заглавие беше „Гърсенето на трупа на Томас продължава с пълна пара.“ Точно под него имаше публикувана авторска колонка, в която се казваше, че полицаите на Роузууд трябва да бъдат обесени за престъпна небрежност. Под нея имаше друг материал със заглавие „Канзаски тийнейджър получава есемес от А.“.

Спенсър изсумтя и намали прозореца.

Прегледа иконките, подредени в дясната страна на десктопа.

— Данъци — прочете тя на висок глас. — Стари. Работа. Разни. — Тя изръмжа. — Мама ще го убие, ако разбере, че така си е подредил файловете.

— А какво ще кажеш за тази? — Андрю посочи към екрана. — „Спенсър, колеж“.

Спенсър се намръщи и кликна върху шашката. В папката имаше само един текстови файл. Документът бавно се отвори на екрана. Дватама с Андрю се наведоха напред. Това беше скорошно извлечение от спестовна сметка.

— Ау! — Андрю посочи финалната сума. Първа беше цифрата две, последвана от доста нули. Спенсър забеляза името на сметката. *Спенсър Хейстингс*. Очите ѝ се разшириха. Може би родителите ѝ не я бяха отрязали напълно.

Тя затвори документа и продължи да търси. Отвори още няколко документа, но повечето файлове представляваха счетоводни документи, които Спенсър не разбираше. Имаше хиляди папки, които въобще не бяха класифицирани. Тя разроши пернатия край на мастилената писалка, която баща ѝ си беше купил на търг в „Кристис“.

— Ще ни трябва страшно много време, за да прегледаме всичко.

— Просто копирай съдържанието на диск и го прегледай покъсно — предложи Андрю. Той отвори една голяма кутия с празни дискове, която стоеше на рафт в библиотеката, и пхна един в записвачката на баща ѝ. Спенсър го погледна нервно. Въобще не ѝ се искаше да добавя ровене в бащиния компютър към и без това дългия списък с оплаквания, които родителите ѝ имаха срещу нея.

— Баща ти няма да разбере — рече Андрю, забелязвайки погледа ѝ. — Гарантирам ти. — Той кликна върху няколко директории на

десктопа. — Ще отнеме няколко минути — добави той.

Спенсър гледаше въртящия се пясъчен часовник на монитора, а по тялото ѝ пробягваха нервни тръпки. Голяма беше вероятността истината за нейното минало да се крие в този компютър. Сигурно от години седеше под носа ѝ, а тя не беше имала никаква представа за това.

Тя измъкна телефона си и отново отвори имейла от Оливия Колдуел. *Бих се срещнала е удоволствие с теб. С искрена обич.* Изведнъж нещо в съзнанието ѝ се преобърна, усети се като ясновидец в момент на прозрение и увереност. Какви бяха шансовете жена да роди дете в същия ден, когато беше родена Спенсър, и то в същата болница? Жена със smaragdovo зелени очи и мръсноруса коса? Ами ако това не беше теория, а самата истина?

Спенсър погледна към Андрю.

— Сигурно няма да ме заболи, ако се срещна с нея.

На лицето на Андрю се изписа изненадана и развълнувана усмивка. Спенсър се обърна към сайдиката си и натисна бутона за отговор. Главата ѝ се замая. Тя стисна ръката на Андрю, пое си дълбоко дъх и написа отговора си, след което го изпрати. Имейлът изчезна за миг.

6. НЕПОЗНАТИ, НО НЕ ВЪВ ВЛАКА

На следващата сутрин братът на Ариа, Майк, включи уредбата в семейното субару. Ариа трепна, когато песента на Лед Цепелин „Black Dog“ гръмна от тонколониите.

— Ще намалиш ли малко? — проплака тя.

Майк спря да мятта глава.

— Цепелин се слушат най-добре надути до дупка. Така правим аз и Ноъл. Знаеш ли, че пичовете от бандата са били големи диваци? Джими Пейдж си карал мотора по коридорите на хотела. Робърт Планта изхвърлил телевизора си пред прозореца върху Сънсет булевард.

— Не, не ги познавам тия — отвърна сухо Ариа. Днес ѝ се беше паднал нещастният жребий да откара Майк на училище. Той обикновено пътуваше със своя Символичен роузуудски наставник Ноъл Кан, но сега рейндж роувърът му беше на ремонт — всъщност му монтираха още по-мощна стерео уредба. А не дай си боже Майк да хване автобуса.

Майк се заигра с жълтата си гумена лакрос гривна, която носеше непрекъснато на дясната си китка.

— Защо отиде пак да живееш при татко?

— Мисля, че трябва да прекарвам по равно време с Байрън и Ила — промърмори Ариа. Тя рязко зави по дългия път, който водеше към училището, като едва не прегази една дебела катерица, която се стрелна по пътя.

— Освен това трябва да опознаем и Мередит, не мислиш ли?

— От нея ми се повръща — намръщи се Майк.

— Не е чак толкова лоша. Освен това днес се местят в по-голяма къща. — Ариа беше чула Байрън да съобщава новините на Ила по телефона предишната вечер и предположи, че Ила е съобщила новината на Майк и Ксавие. — Ще разполагам с цял един етаж само за мен.

Майк я погледна подозрително, но Ариа остана с каменна физиономия.

Телефонът ѝ, който лежеше в торбичката от кожа на як, изпиука. Тя го погледна нервно. Откакто намериха тялото на Иън в събота вечерта, не беше получавала никакви съобщения от тъй наречения нов А., но както беше казала Емили предишния ден, Ариа имаше странното усещане, че всеки момент може да получи нов есемес.

Тя си пое дълбоко дъх и бръкна в чантата си. Есемесът беше от Емили.

Заобиколи отзад. Училището отново е блокирано от новинарски бусове.

Ариа изпъшка. И предишния ден бяха задръстили паркинга пред училището. Всяка медия в района беше забила здраво зъби в историята с трупа на Иън Томас. В новините в седем сутринта репортери обикаляха кафенетата на Роузууд, спираха майки с деца по спирките и няколкото души, които чакаха пред КАТ, задавайки въпроса дали смятат, че полицаите са объркали случая. Повечето хора отговаряха с да. Мнозина бяха разгневени, че полицията може би крие нещо във връзка с убийството на Али. Някои от по-жълтите вестници развиваха сложни конспиративни теории — че Иън е използвал труп на двойник в гората или че Али е имала отдавна изгубен братовчед травестит, който е убил не само нея, но е извършил и серия убийства в Кънектикът.

Ариа огледа върволицата от аудита и беемвета, които задръстваха пътя към училището. А пред тях, естествено, имаше пет новинарски буса, които блокираха целия трафик.

— Супер! — възкликна Майк, без да сваля очи от бусовете. — Спри да сляза тук. Онази Синтия Хюли е много готина. Смяташ ли, че ще ми пусне? — Синтия Хюли беше приятно закръглена руса репортерка, която неуморно отразяваше случая на Иън. Всяко момче в „Роузууд дей“ се надяваше, че ще му пусне.

Ариа спря колата.

— А какво ли ще каже Савана за тия твои мераци? — Тя го смушка отстрани. — Или си забравил, че имаш приятелка?

Майк започна да върти едно от копчетата на самото си.

— Вече нямам.

— Какво? — Ариа беше срещнала Савана на благотворителното събиране у Спенсър, и за нейна голяма изненада момичето се оказа съвсем нормално и мило. Ариа винаги се беше притеснявала, че първата истинска приятелка на Майк ще е някое изчанчено, безмозъчно барби, взето на заем от „Турбулентност“, местния стриптийз клуб.

Майк сви рамене.

— Ако държиш да знаеш, тя скъса с мен.

— Какво си направил? — настоятелно попита Ариа. След това с жест му затвори устата. — Всъщност не искам да знам. — Майк сигурно беше предложил на Савана да започне да носи бикини с дупка на чатала, или я беше умолявал да се гушка с някое момиче, а той да гледа.

Ариа зави зад училището, където се намираше футболното игрище и сградата, където се провеждаха часовете по изобразително изкуство. Паркира в едно от последните останали празни места и забеляза залепената върху стойката на един от прожекторите обява. „ДНЕС ЗАПОЧВА КАПСУЛАТА НА ВРЕМЕТО, ЗИМНО ИЗДАНИЕ! Това е шансът ви за безсмъртие!“ — пишеше на нея с големи печатни букви.

— Не може да бъде — прошепна Ариа. Училището провеждаше състезанието всяка година, но Ариа беше пропуснала последните три заради това, че семейството ѝ живееше в Рейкявик, Исландия. Играта обикновено се провеждаше през есента, но училищните власти проявиха достатъчно такт, за да отложат тазгодишното ѝ издание, след като строителните работници откриха трупа на Алисън Дилорентис в изкопаната яма в задния двор на някогашната ѝ къща. Но Роузууд не би посмял да пропусне най-уважаваната си традиция. Какво щяха да си помислят спонсорите?

Щом забеляза обявата, Майк се изпъна.

— Супер. Знам как да го украся по най-добрия начин. — Той потърка нетърпеливо ръце.

Ариа завъртя очи.

— Да не смяташ да му нарисуваш еднорози? Да напишеш поема за братството ви с Ноъл?

Майк вирна нос.

— Нещо много по-добро. Но ако ти кажа, ще трябва да те убия.
— Той махна на Ноъл Кан, който се измъкваше от хамъра на Джеймс Фрийд, и изскочи от колата, без да се сбогува.

Ариа въздъхна и отново погледна към обявата за „Капсулата на времето“. В шести клас, първата година, когато ѝ беше позволено да играе, „Капсулата на времето“ беше голяма работа. Но когато Ариа, Спенсър и останалите се бяха промъкнали в двора на Али с надеждата, че ще успеят да отмъкнат нейното парче, всичко се беше объркало. Ариа си представи кутията в дъното на гардероба. От години не беше намирала смелост да я отвори. Може би късчето от знамето на Али вече се беше разпаднало, също както тялото ѝ.

— Госпожице Монтгомъри?

Ариа подскочи.

До колата ѝ стоеше тъмнокоса жена с микрофон в ръка. Зад нея един мъж държеше телевизионна камера.

Очите на жената грейнаха, щом зърна лицето на Ариа.

— Госпожице Монтгомъри! — извика тя и започна да чука по прозореца на Ариа. — Мога ли да ви задам няколко въпроса?

Ариа оголи зъби, чувствайки се като маймунка в зоопарк. Тя махна на жената да се маха, запали отново колата си и излезе от паркинга. Репортерката хукна редом с нея. Обективът на камерата проследи Ариа, която се стрелна към пътя.

Трябваше да се махне оттук. И то веднага.

* * *

Когато Ариа стигна до роузуудската гара, паркингът вече беше пълен със саабите, волвотата и беемветата на редовните пътници. Най-накрая намери свободно място, пусна няколко дребни монети в апарата за таксуване и се изправи на ръба на платформата. Железопътните линии минаваха под ръждясалите подпори на моста. От другата страна имаше магазин за домашни любимци, в който се продаваше домашно приготвена кучешка храна и котешки костюми.

Влак все още не се забелязваше. Но пък Ариа толкова бързаше да се махне от „Роузууд дей“, че не ѝ мина през ума да провери

разписанието на влаковете. Тя въздъхна и влезе в малката гара, която се състоеше от гише за продажба на билети, банкомат и малко кафене, в което се продаваха и книги за пътуването с влак покрай историческата главна железопътна линия. На пръснатите из залата дървени пейки седяха неколцина души, втренчени безжизнено в телевизора в ъгъла, по който даваха „Реджис и Кели“. Ариа отиде до разписанието, което висеше на стената в дъното, и откри, че следващият влак е едва след половин час. Тя се отпусна примирено на най-близката пейка. Няколко души се обърнаха към нея. Запита се дали са я разпознали от телевизията. Все пак репортерите я преследваха от неделя.

— Хей — чу се глас. — Аз те познавам.

Ариа изстена, предчувствайки какво ще последва. *„Ти си най-добрата приятелка на убитото момиче! Ти си онова момиче, което е било шпионирано! Ти си онова момиче, което е видяло трупа!“* Когато погледна към отсрещната пейка, сърцето ѝ спря. На нея седеше познато русокосо момче и я гледаше. Ариа разпозна дългите му пръсти, извитата във формата на лък уста и дори малката бенка на скулата. Заля я гореща вълна, последвана внезапно от студ.

Това беше Джейсън Дилорентис.

— З-здрасти — заекна Ариа. Напоследък честичко си мислеше за Джейсън — особено за това, колко го харесваше преди. Колко странно, че сега той седеше тук, точно срещу нея.

— Ти беше Ариа, нали? — Джейсън затвори книгата, която четеше.

— Точно така. — Вътрешно Ариа трепереше. Не беше сигурна, че някога го е чувала да произнася името ѝ. Джейсън просто наричаше нея и приятелките ѝ „Алитата“.

— Ти си онази, която прави филми. — Той не сваляше сините си очи от нея.

— Да. — Ариа усети как се изчервява. Някога гледаха нейните псевдо-арт филми в бърлогата на Али и понякога Джейсън се спираше на вратата да погледа. Ариа ужасно се притесняваше от присъствието му, но в същото време копнееше да чуе коментара му за филмите. Да каже, че са брилянтни, например, или поне, че ги намира за провокативни.

— Измежду тях ти беше единствената със съдържание — добави Джейсън и ѝ се усмихна мило и очарователно. Стомахът на Ариа се сви. „Съдържание“ беше добре... нали?

— Във Филадельфия ли отиваш? — избъбри тя, чудейки се какво да каже. Внезапно изпита нужда да се плесне по челото. Пфу! Разбира се, че отива във Филадельфия. Влаковете ходеха само до там.

Джейсън кимна.

— В „Пен“. Току-що се прехвърлих. Преди учех в „Йейл“.

Ариа се въздържа да не каже „знам“. В деня, когато Али им каза, че Джейсън е бил приет в „Йейл“, който е бил първият му избор, Ариа мислеше да му нарисова поздравителна картичка. Но после се отказа, от страх, че Али ще я подиграва.

— Страхотно е — продължи Джейсън. — Имам лекции само в понеделник, сряда и четвъртък и свършвам навреме, за да успея да хвана влака в три часа за Ярмът.

— Ярмът? — повтори Ариа.

— Родителите ми се преместиха там, докато трае процесът. — Джейсън сви рамене и прелисти набързо книгата, която държеше в ръцете си. — Нанесох се в стаята над гаража. Реших, че ще имат нужда от мен, за да им помогна да се справят с... това.

— Да. — Стомахът я присви. Не можеше да си представи как Джейсън преживява убийството на Али — не само, че я беше убил някогашният му съученик, а ѝ след това той беше изчезнал. Тя облиза устните си, обмисляйки отговорите на въпросите, които очакваше да ѝ зададе: *„Какво почувства, като видя трупа на Иън в гората? Къде мислиш, че е сега? Смяташ ли, че някой го е преместил?“*

Но Джейсън просто въздъхна.

— Обикновено се прибирам в Ярмът, но този път имах малко работа в Роузууд. И ето ме тук.

Отвън се разнесе тракането на високоскоростния влак в обратната посока. Останалите, които чакаха, станаха и излязоха на перона. След като влакът замина, Джейсън стана от пейката и отиде да седне до Ариа.

— А ти не си ли на училище днес? — попита той.

Ариа отвори уста, обмисляйки отговора си. Внезапно Джейсън се беше озовал толкова близо до нея, че тя можеше да помирише силната миризма на ароматния му сапун. Беше опияняващо.

— Ами, не. Днес е денят, в който се провеждат срещите на родителите и учителите.

— Винаги ли обличаш училищната си униформа в почивните дни? — Джейсън посочи към ръба на плисираната ѝ пола. Той се подаваше изпод дългото ѝ вълнено палто.

Ариа усети как бузите ѝ пламват.

— Обикновено не бягам от училище, кълна се.

— Няма да кажа на никого — подразни я Джейсън. Той се наведе напред и пейката изскърца. — Знаеш ли онази писта за картинг на Уембли роуд? Веднъж прекарах там цял ден. Часове наред обикалях с малката количка.

Ариа се изкикоти.

— Онзи дългунест тип беше ли там? Дето е облечен от глава до пети в униформа на NASCAR? — Майк се беше побъркал по състезанията на тази автомобилна писта — преди да се побърка по стриптийзьорките и лакроса.

— Джими ли? — Очите на Джейсън проблеснаха.

— Естествено.

— А той не те ли попита защо не си на училище? — попита Ариа и опъна ръка върху облегалката на пейката. — Обикновено е много любопитен.

— Не. — Джейсън я бутна по рамото. — Но аз бях достатъчно предвидлив да си съблека униформата, преди да ида там, така че не беше толкова очевадно. Но пък момичешките униформи са много по-симпатични от момчешките.

Ариа внезапно се притесни, обърна глава на другата страна и впери поглед в рафтовете с чипс и снаксове в автомата за продажба на стоки. Да не би Джейсън да флиртуваше?

Очите му блеснаха. Той си пое дълбоко въздух, може би се канеше да каже още нещо. Ариа се надяваше да я покани на среща — или дори да поиска номера ѝ. В този миг от високоговорителите се разнесе гласът на кондуктора, който обяви, че влакът за Филадельфия ще пристигне след три минути.

— Това май е за нас — каза Ариа, закопчавайки якето си. — Искаш ли да пътуваме заедно?

Но Джейсън не отговори. Когато Ариа погледна към него, видя че той е вперил поглед в телевизора. Кожата му беше побледняла и

устата му беше стисната в измъчена, опъната линия.

— Аз... ъ-ъ-ъ, сега се сетих. Трябва да вървя. — Той се изправи небрежно и притисна книгата към гърдите си.

— К-какво? Защо? — извика Ариа.

Джейсън тръгна между пейките, без да отговори. Пътъом се блъсна в Ариа и събори чантата ѝ.

— Опа — смотоледи тя и затвори очи, когато тампоните и късметлийската ѝ плюшена кравичка се изсипаха на мръсния циментов под.

— Извинявай — промърмори Джейсън, забързан към вратата, която водеше към паркинга.

Ариа изненадано го проследи с поглед. Какво беше станало току-що, по дяволите? И защо Джейсън, се връщаше при колата си... а не отиваше в града?

Внезапно се усети и бузите ѝ пламнаха. Джейсън най-вероятно беше разбрал какви са чувствата на Ариа към него. И може би защото не искаше да я подведе, беше решил да отиде до Филадельфия с колата си, вместо да пътува с нея. Как можеше да бъде толкова глупава и да реши, че Джейсън флиртува с нея? Какво, като е казал, че тя е била единствената със съдържание, или че изглежда симпатична с пола. Какво, като онзи път ѝ беше дал Алиното късче от знамето за „Капсулата на времето“. Това не означаваше нищо. В края на краищата Ариа беше просто една от безименните Алита.

Чувствайки се ужасно унижена, Ариа се обърна към телевизора. За нейно огромно удивление сериалът беше прекъснат от извънредна новинарска емисия. Надписът в долната част на екрана привлече вниманието ѝ. „Трупът на Томас е постановка“. Ариа усети как кръвта се отдръпва от лицето ѝ. Тя рязко се обърна и огледа колите на паркинга. Дали не беше това причината Джейсън да изчезне толкова бързо?

По телевизора, пред множество микрофони, наврени в лицето му, говореше шефът на роузуудската полиция.

— Два поредни дни претърсваме гората и не сме намерили нито следа от тялото на господин Томас — каза той. — Може би трябва да спрем и да обмислим другите... възможности.

Ариа се намръщи. Какви други възможности?

На екрана се появи майката на Иън. И в нейното лице бяха наврени множество микрофони.

— Вчера получихме имейл от Иън — каза тя. — Не каза къде се намира, а само, че е на сигурно място... и че не го е направил той. — Тя се поспря, за да избърше очите си. — Все още не сме сигурни дали наистина той е изпратил съобщението. Моля се да не е някой, който използва акаунта му, за да се подиграе с нас.

Камерата прескочи на полицай Уайлдън.

— Искаше ми се да повярвам на момичетата, когато ми казаха, че са видели Иън в гората — каза той с разкаяно изражение на лицето. — Но още в самото начало не бях напълно сигурен. Имах ужасното усещане, че може би това е просто опит да се привлече вниманието ни.

Ариа зяпна от изненада. *Какво?*

Най-накрая камерата се фокусира върху един брадат мъж с очила с дебели стъкла и сив пуловер. Д-р Хенри Уорън, психиатър, болница „Роузууд“, пишеше отдолу.

— Човек може да се пристрасти към усещането да е в центъра на вниманието — обясни докторът. — Ако то е продължило достатъчно дълго, той започва да... копнее за него. Понякога хората правят всичко възможно, за да задържат вниманието на останалите, дори ако се наложи да изкривят истината. Да си създадат фалшива действителност.

На екрана отново се появи водещата и обяви, че още подробности по историята ще бъдат показани в редовната емисия. Докато течаха рекламите, Ариа постави длани върху пейката и се опита да си поеме дъх. *Какво Става Тук По Дяволите?*

Отвън се чу тракането на високоскоростния влак за Филадельфия, който приближи гарата и спря със скърцане. Внезапно Ариа изгуби всякакво желание да ходи във Филадельфия. Какъв беше смисълът? Където и да отидеше, проблемите от Роузууд непрекъснато щяха да я следват.

Тя тръгна обратно към паркинга, оглеждайки се за високата фигура на Джейсън и русата му коса. Не се виждаше никой. Пътят, който водеше към гарата, беше пуст, примигваше само пътното осветление. За миг Ариа се почувства така, сякаш беше единственото човешко същество в целия свят. Тя преглътна тежко и усети как по гърба ѝ, чак до опашката, пролазва някакво странно усещане. Джейсън беше тук допреди миг, нали? А те наистина бяха видели трупа на Иън в

гората... нали? За миг се зачуди дали наистина не е полудяла, точно както беше намекнал онзи психиатър.

Но бързо изхвърли тези мисли от главата си. Когато влакът напусна гарата, Ариа се върна при колата си. И тъй като не се сети за по-добро място, където да отиде, тя подкара към училище.

7.

КЕЙТ-ХАНА 1:1

Хана остави чашата си с кафе лате на щандчето, където се сипваха захар и мляко. Намираше се в „Стийм“, кафе-барът, който беше долепен до закусвалнята на „Роузууд дей“. Беше вторник на обяд и Кейт, Наоми и Райли все още бяха тук. Хана ги чу как една след друга си поръчват големи чаши с ментов чай. Явно беше пропуснала намека, но очевидно ментовият чай вече бе питието на деня.

Тя отвори със зъби второ пакетче подсладител „Спленда“. Ех, една таблетка перкосепт щеше да върви прекрасно с кафето — или още по-добре, един пистолет. До този момент обядът беше пълен провал. Първо Наоми и Райли се прехласваха по ботушите марка „Фрай“ на Кейт, а не казаха нищо за нейните много по-сладки обувки без пета „Чи Михара“. След това започнаха да се хвалят колко много са се забавлявали в „Рив Гош“ предишния ден — една от сервитьорките им била отнесла тайно тонове пино ноар. След като се напили до козирката, отскочили до „Сефора“ и Кейт купи на Наоми и Райли силиконови маски за очи, които да им облекчат махмурлука. Момичетата носеха маските в училище и си ги сложиха през голямото междучасие. Единственото нещо, което повдигна духа на Хана беше, че студената маска беше зачервила ужасно областта около кафявите очи на Райли.

— Пфу — тихо изсумтя Хана. Тя хвърли празното пакетче подсладител в малкото хромирано кошче за отпадъци, заклевайки се да купи на Наоми и Райли нещо много по-добро от някаква си глупава маска. След това забеляза екрана на телевизора, който се намираше над голямата кана с лимонова вода. Обикновено той беше настроен на вътрешния училищен канал, който въртеше откъси от училищни спортни събития, концерти на училищния хор, интервюта с ученици, но днес някой го беше превключил на новинарския канал. „Трупът на Томас не е открит в гората“, гласяха титрите в долната част на екрана.

Стомахът ѝ се сви. Ариа ѝ беше разказала за това по-рано, в часа по литература. Как биха могли семейство Томас да получат съобщение от Иън? Как така няма и следа от него в гората, нито кръв, нито коса, нищо? Означаваше ли това, че те не са го видели? Означаваше ли, че той е все още... жив?

И защо ченгетата твърдяха, че Хана и останалите са си измислили всичко? В нощта на партито Уайлдън като че ли не смяташе, че си измислят. Всъщност, ако не беше толкова трудно да го намерят, може би щяха да се върнат по-бързо в гората. Може би дори щяха да успеят да хванат Иън, преди да избяга — или да го завлекат някъде. Но не, роузуудските ченгета не могат да изглеждат като некадърници пред останалите... затова трябва да изкарат Хана и останалите побъркани. А през всичкото това време тя беше смятала, че Уайлдън ѝ пази гърба.

Тя бързо се извърна от телевизора, опитвайки се да забрави цялата тази история. Но изведнъж нещо зад дръвчето в ъгъла привлече погледа ѝ. Приличаше на... плат. И имаше същия цвят като знамето на „Роузууд дей“.

Хана преглътна тежко, грабна парчето, разгъна го и ахна. Платът беше изрязан в неправилен квадрат. В горния му десен ъгъл се виждаше част от герба на „Роузууд дей“. Към него с безопасна игла беше забодено късче хартия с номер 16. „Роузууд дей“ винаги номерираха късчетата, за да им бъде по-лесно да ги закърпят по-късно.

— Какво е това? — чу се глас зад нея. Хана подскочи, стресната. Кейт се беше промъкнала зад гърба ѝ.

Хана не може да реагира веднага, мислите ѝ все още бяха заети с новините за Иън.

— От онази глупава игра — промърмори тя.

Кейт сви устни.

— Която започна днес? „Скок във времето“?

Хана завъртя очи.

— „Капсула на времето“.

Кейт отпи глътка от чая си.

— Щом двайсетте парчета от знамето бъдат намерени, то ще бъде съшито отново и заровено в „Капсула на времето“ зад футболното игрище — издекламира тя текста от плакатите, които бяха разлепени из цялото училище. Дай ѝ на добрата Кейт да запамети правилата на

играта, сякаш по-късно ще я изпитват върху тях. — А след това името ти ще бъде обезсмъртено на бронзова плочка. Това е нещо велико, нали?

— Няма значение — промърмори Хана. Каква ирония — когато вече не ѝ пука за „Капсулата на времето“, намира късче от знамето, без дори да си прави труда да го търси. В шести клас, първата година, когато ѝ беше позволено да играе, Хана си беше фантазирала за това как ще декорира късчето, ако имаше късмета да си намери едно. Някои деца рисуваха безсмислици върху парчетата си, като цветенца или усмихнати личица, или — най-глупавото от всичко — герба на „Роузууд дей“, но Хана разбираше, че добре украсеното късче е също толкова важно, колкото носенето на подходяща чанта или подстригването по последна мода в салона на Анри Флобер в мола „Кинг Джеймс“. Когато в деня, в който започна играта, Хана, Спенсър и останалите се натъкнаха на Али в задния ѝ двор, тя им беше описала с подробности какво е нарисувала на откраднатото късче. Логото на Шанел. Инициалите на Луи Вюитон. Манга жаба. Момиче, което играе хоккей на трева. Още щом се прибра у дома, Хана си записа всичко, което Али беше казала, че е нарисувала на знаменцето, защото не искаше да го забрави. То звучеше толкова ефектно и абсолютно подходящо.

След това, в осми клас, Хана и Мона намериха заедно едно късче от „Капсулата на времето“. Хана искаше да вкара елементите на Али в украсата, но се страхуваше, че Мона ще я попита какво означават — а тя не обичаше да споменава Али пред Мона, защото приятелката ѝ беше от момичетата, които Алисън обожаваше да дразни. Хана си мислеше, че е постъпила като добро другарче — тогава още не подозираше, че Мона постепенно измисля начин да ѝ съсипе живота.

Наоми и Райли се приближиха и веднага забелязаха знаменцето на Хана. Веждите на Райли се изстреляха нагоре. Тя протегна бледата си, луничава ръка, за да докосне късчето, но Хана бързо го дръпна към себе си. Тия кучки нямаше да се поколебаят да ѝ го откънат, докато Хана не гледа. Внезапно тя разбра какво е имала предвид Алисън, когато каза на Иън, че ще пази своето знаме с живота си. Освен това разбра защо Али беше толкова ядосана в деня, в който някой ѝ го беше откраднал.

Но пък тя беше ядосана, а не съсипана. Всъщност в онзи ден Али беше по-отнесена от всякога. Хана отлично си спомняше как тя не спираше да поглежда към гората и къщата си, сякаш мислеше, че някой я подслушва. После, след като оплака липсващото си парченце, тя внезапно се превърна в обичайната студена кучка Али и ги изостави, без да каже нищо, сякаш я чакаше нещо много по-важно от това да разговаря с четири смотанячки.

Когато стана ясно, че Али няма да излезе повече, Хана отиде в предния двор и си прибра колелото. Улицата на Али изглеждаше толкова приятна. Семейство Кавана имаха красива червена къщичка на дървото в страничния им двор. Семейството на Спенсър имаше голяма вятърна мелница в задния двор. Надолу по улицата се намираще къща с огромен гараж за шест коли и фонтан в предния двор. По-късно Хана щеше да разбере, че това е къщата на Мона.

Тогава изведнъж се чу бръмчене на автомобилен двигател. Един лъскав скъп черен автомобил със затъмнени стъкла стоеше в алеята пред къщата на Али и като че ли чакаше... или наблюдаваше. Нещо в него накара косъмчетата по врата на Хана да настръхнат. Може би това е онзи, който е откраднал знаменцето на Али, помисли си тя. Но така и не можа да разбере със сигурност.

Хана погледна към Наоми, която сипваше подсладител в ментовия си чай. Някога, в шести клас, те двете с Райли бяха най-добрите приятелки на Али, но веднага след началото на „Капсулата на времето“ тя ги заряза и двете. Така и не обясни защо. Може би Наоми и Райли бяха откраднали знамето ѝ — може би те седяха в черната кола, която Хана беше зърнала на завоя. Може би Али ги беше изоставила точно заради това — беше си поискала знамето обратно, а когато те са отрекли, че е у тях, тя ги е зарязала. Но ако наистина се беше случило така, защо Наоми или Райли не бяха предали късчето от знамето от свое име? Защо то така и не се появи?

Пред „Стийм“ цареше суматоха, тълпата се раздели. Осем момчета от отбора по лакрос на „Роузууд дей“ преминаха наперено през процепа. Майк Монтгомъри се беше вклинил между Ноъл Кан и Джеймс Фрийд.

Райли побутна Кейт по ръката и златната ѝ гривна прозвънва.

— Ето го.

— Трябва да поговориш с него — промърмори Наоми и ококори сините си очи. След миг и трите се изправиха и хукнаха към момчетата. Наоми впери влюбен поглед в Ноъл. Райли отметна дългата си червена коса пред Мейсън. Сега, след като момчетата от отбора по лакрос вече бяха позволена плячка, всяка гледаше да се възползва от това.

— В „Роузууд дей“ се отнасят изключително придирчиво към късчетата от знамето, върху които са нарисувани неприлични неща — тъкмо казваше Майк на приятелите си. — Но ако целият отбор по лакрос успее да намери всички късчета и нарисува една огромна неприлична рисунка — пенис, например, Епълтън няма да може да направи нищо. Дори няма да знае, че е пенис, докато не разгъне цялото знаме на церемонията.

Ноъл Кан го плесна по гърба.

— Супер. Направо умирам да видя изражението на лицето му.

Майк изимитира изражението на директора Епълтън, който всяка година се изправяше пред цялото училище и е трепереци ръце разгъваше съшитото знаме.

— Да видим какво е това? — изимитира го той с треперлив старчески глас и поднесе несъществуващия монокъл към окото си. — Не е ли онова, което вие, смотани хлапета, наричате... чеп?

Кейт избухна в смях. Хана я погледна изненадано. Няма начин Кейт наистина да смята, че тези кретени са забавни. Майк чу смеха ѝ и се усмихна.

— Тази имитация на Епълтън беше перфектна — изгука Кейт. Хана стисна зъби. Сякаш Кейт беше виждала някога директора! Нали учеше в „Роузууд дей“ само от седмица.

— Благодаря — отвърна Майк и плъзна поглед по тялото на Кейт, от ботушките до слабите ѝ крака и униформеното сако, което идеално подходеше на гъвкавата ѝ фигура. Хана забеляза с раздражение, че Майк въобще не я поглежда. — Правя много добри имитации и на Ланс, учителя по трудово обучение.

— С удоволствие бих ги чула някой път — изпадна във възторг Кейт.

Хана стисна зъби. Дотук. Няма начин бъдещата ѝ доведена сестра да ѝ откъдне момчето, което би трябвало да боготвори нея. Тя

се отправи към тях, отмести Кейт от пътя си и поглади с пръсти късчето от знамето, което току-що беше открила.

— Нямаше как да не чуя брилянтната ти идея — произнесе Хана гръмко, — но със съжаление искам да ви уведомя, че вашият чеп ще бъде непълен. — Тя размаха късчето знаме под носа на Майк.

Очите му се разшириха. Той протегна ръка към него, но Хана бързо го скри. Майк прехапа долната си устна.

— Стига де. Какво искаш да направя, за да ми го дадеш?

Хана не можеше да не признае куража му — повечето момчета от долните класове така се изнервиха в нейно присъствие, че започваха да заекват и да треперят. Тя притисна платчето към гърдите си.

— Няма да изпусна това бебче от поглед.

— Сигурно има нещо, което бих могъл да направя за теб — рече умоляващо Майк. — Да ти напиша домашното по история? Да ти изпера сутиена на ръка? Да те погаля по гърдите?

Кейт отново се изкикоти кокетно, опитвайки се да привлече вниманието му, но Хана бързо го хвана за ръката и го придърпа към масата с подправките, по-далеч от тълпата.

— Мога да ти дам нещо много по-хубаво от това знаме — измърка тя.

— Какво? — попита Майк.

— Мен, глупако — отвърна закачливо Хана. — Може двамата да излезем някой път заедно.

— Добре — отвърна натъртено Майк. — Кога?

Хана погледна през рамото му. Кейт я гледаше с увиснала уста. Ха, помисли си Хана, изпълнена с триумф. Колко лесно беше.

— Какво ще кажеш за утре? — попита тя.

— Хм-м. Баща ми организира празненство по случай бременността на любовницата си. — Майк пхна ръце в джобовете на блейзъра си. Хана примигна — Ариа й беше разказала, че баща им е избягал с някаква негова студентка; но Хана не знаеше, че те разговарят за това толкова открито. — Ще ми се да го отсвирия, но татко ще ме убие.

— О, но аз обожавам тези празненства — възкликна Хана, въпреки че всъщност не ги долюбваше особено.

— И аз — особено ако съм заобиколен от две яки мацки — рече Майк и й намигна.

Хана потисна желанието си да завърти очи. Боже, какво наистина намираще Кейт в него? Тя отново надникна над рамото на Майк. Сега Кейт, Наоми и Райли шепнеха нещо на Ноъл и Мейсън. Може би просто се опитваха да преметнат Хана — но тя нямаше да им го позволи.

— Няма значение, ако искаш да дойдеш, супер — рече Майк и Хана отново го погледна. — Дай ми номера си и аз ще ти пратя есемес с подробностите. А, и не е нужно да носиш подарък. Но ако решиш да купиш нещо, да знаеш, че Мередит си пада по разните еко глупости. Значи не й купувай пелени за еднократна употреба. И не й вземай помпичка за гърди — вече съм се погрижил за това. — Той скръсти ръце на гърдите си така, сякаш ужасно се гордееше с идеята си.

— Ясно — отвърна Хана. След това се наведе напред и се спря на милиметри от устата му. Виждаше сивкавите проблясъци в сините му очи. От него се разнасяше момчешка миризма на пот, сигурно от сутрешния час по физическо. За нейна изненада тя й се стори доста сексапилна. — Ще се видим утре — прошепна тя и докосна с устни бузата му.

— Определено. — Майк си пое дълбоко дъх. После се върна при Ноъл и Мейсън, които го наблюдаваха, и се удари в гърдите, както обичаха да правят всички момчета от отбора по лакрос.

Хана изгупа ръце. Готово. Когато се обърна, Кейт стоеше до нея.

— О! — усмихна се престорено Хана. — Здравсти, Кейт! Съжалявам, трябваше да попитам нещо Майк.

Кейт скръсти ръце на гърдите си.

— Хана! Казах ти, че искам да сваля Майк.

Хана изпита огромно желание да се изсмее на наранената нотка в гласа на Кейт. Нима малката госпожица Идеална досега не се беше борила за момче?

— М-м-м — отвърна тя. — Като че ли той харесва мен.

Бледите очи на Кейт потъмняха. Лицето й изведнъж се проясни.

— Добре, ще я видим тая работа — каза тя.

— Сигурно — изчурелика Хана, но в гласа й се усещаше лед.

Двете се изгледаха с ненавист. Музиката, която се носеше от тонколониите в „Стийм“, се промени от еко пънк балада в разтърсващ африкански денс ритъм. На Хана й заприлича на песен, която племето пее, преди да тръгне на битка.

Играта започва, кучко, промълви полугласно Хана. След това притисна чантата към гърдите си и с валсова стъпка заобиколи бъдещата си доведена сестра, спускайки се към коридора на „Роузууд дей“. Помаха с пръстчета на Майк, Ноъл и останалите. Но когато минаваше покрай закусвалнята, тя чу саркастичен кикот, който отекна в стените. Спря се и косъмчетата на врата ѝ настръхнаха. Смехът не се носеше от „Стийм“, а от закусвалнята.

Вътре всички маси бяха пълни. Тогава, зад въртящата се витрина с гевречета до задната врата, Хана забеляза с периферното си зрение една фигура. Човекът беше висок и слаб, и имаше руса, къдрава коса. Сърцето на Хана спря. *Иън?*

Но не. Иън беше мъртъв. Човекът, който беше изпратил есемеса на родителите му, беше самозванец. Хана прогони мисълта, придърпа униформеното сако над раменете си, изпи остатъка от латето и продължи по коридора, опитвайки се с всички сили да се държи като безстрашното, великолепно и самоуверено момиче, каквото всъщност беше.

8.

АКО КУКЛИТЕ МОЖЕХА ДА ГОВОРЯТ...

Щом във вторник следобед Емили приключи с тренировките по плуване, тя отиде с колата си до дома на Айзък и паркира до тротоара. Айзък отвори входната врата, прегърна я силно и вдъхна аромата ѝ.

— М-м-м. Обичам да ми миришеш на хлор.

Емили се изкикоти. Въпреки че след всяка тренировка тя миеше косата по два пъти с шампоан, не можеше да се отърве от упоритата миризма на басейн.

Айзък отстъпи назад и Емили влезе в къщата. Всекидневната ухаеше на ябълки и праскови. Над камината висеше снимка на Айзък, майка му и Мини Маус в „Дисни Уърлд“. Цветното диванче беше покрито с дантелени възглавници, избродирани от госпожа Колбърт. На тях се четяха послания като „Прегръдката е здравословна“ и „Молитвите променят всичко“.

Айзък издърпа единия ръкав на палтото ѝ, след това и другия. Когато отвори вратата на гардероба, тя чу леко скръцване в антрето. Емили замръзна и се ококори. Айзък се обърна към нея и я докосна по ръката.

— Защо се стряскаш така? Няма никой от пресата, гарантирам.

Емили облиза устните си. Репортерите непрекъснато преследваха нея и приятелките ѝ, а по-рано през деня тя беше научила последните новини: че семейство Томас бяха получили имейл от Иън и че Емили и останалите са си измислили, че са видели тялото му в гората. Това очевидно не беше истина — но пък кое беше? Къде беше отишъл Иън? Наистина ли беше жив... или някой просто искаше те да си мислят така?

Освен това Емили не спираше да мисли за инцидента с Джейсън Дилорентис в събота вечерта. Нямаше представа какво щеше да направи, ако Айзък не беше с нея. Всеки път, когато се сецаше за възможността да се изправи срещу Джейсън сама, потръпваше от страх.

— Извинявай — каза тя на Айзък, опитвайки се да се отърси от притеснението. — Добре съм.

— Чудесно — отвърна той и я хвана за ръка. — И тъй като сме съвсем сами тук, реших, че мога да ти покажа стаята ми.

— Сигурен ли си? — Емили отново погледна към снимката на Айзък, майка му и Мини Маус. Госпожа Колбърт беше забранила категорично на сина си да води момичета в стаята си.

— Разбира се, че съм сигурен — отвърна Айзък. — Мама няма да разбере.

Емили се усмихна. Беше ѝ любопитно как изглежда стаята му. Той стисна ръката ѝ и я поведе нагоре по стълбите. Всяко стъпало беше украсено с различна кукла. Някои от тях бяха парцалени, с коси от вълна, облечени с басмени рокли, а други бяха кукли-бебета, с твърди порцеланови глави и очи, които се затваряха, когато ги слагаха в легнало положение. Емили отмести поглед. Никога не беше обичала да играе с кукли както другите момичета — те дори я плашеха.

Айзък отвори вратата в дъното на коридора.

— *Voila!* — В ъгъла имаше двойно легло с раирана покривка, три китари на стойки и малко бюро с новичък „Аймак“.

— Много е хубава — рече Емили.

След това забеляза големия бял предмет върху скрина.

— Имаш си френоложка глава! — Тя се приближи до голямата отливка на череп и прокара пръсти по думите, написани върху нея. *Коварство. Предвидливост. Алчност.* Викторианските лекари смятали, че могат да определят характера на човек по релефа на черепа му. Ако има изпъкналост на някое определено място, значи е добър поет. Ако грапавината се намира на друго място, е много религиозен, например. Емили се запита какво ли означават изпъкналостите по нейната глава.

Тя се ухили на Айзък.

— Откъде се сдоби с нея?

Той се приближи.

— Помниш ли онази леля, за която ти разказах, докато хапвахме в китайския миналата седмица? Онази, която си пада по хороскопите и други такива работи? Тя ми я взе от битака. — Той докосна черепа на Емили. — Хм-м, усещам много изпъкналости. — Той погледна към отливката. — Което говори, че ти лесно се привързваш... или караш другите да се привързват към теб. Все не мога да запомня как е точно.

— Много научно — подразни го Емили. Тя докосна върха на неговата глава, усещайки една изпъкналост. — А ти си... — Тя се извърна към керамичната глава, търсейки точната характеристика. *Крадец. Мим. Убиец.* Роузуудските полицаи определено имаха нужда от една такава глава — можеха да опипат всеки череп в града и веднага щяха да открият убиеца на Али. — Много умен — заключи тя.

— *А ти си красива* — отвърна той. Бавно я отведе до леглото и леко я дръпна да седне. Тя усети, че се изчервява и дъхът ѝ спря. Не очакваше, че ще лежи на леглото на Айзък, но някак си не искаше и да стане. Целуваха се известно време и се спряха чак когато установиха, че лежат върху възглавниците. Емили пхна ръка под тениската му и усети топлите му гладки гърди. После се изкикоти, изненадана от поведението си.

— Какво? — попита Айзък и леко се отдръпна. — Искаш ли да спрем?

Емили сведе поглед. Всъщност всеки път, когато се доближаваше до Айзък, я изпълваше абсолютно спокойствие. Всичките ѝ тревоги излитаха през прозореца. С него се чувстваше спокойна и в безопасност... и влюбена.

— Не искам да спирам — прошепна тя и сърцето ѝ изпърха. — А ти?

Айзък поклати глава. След това съблече тениската си. Кожата му беше бледа и мека. Той бавно започна да разкопчава блузката на Емили, докато накрая не я разтвори напълно. Единственият звук в стаята беше дишането им. Айзък докосна ръба на розовия ѝ сутиен. От онзи път преди два дни, когато той съблече блузата ѝ в колата, тя ходеше на училище с най-хубавите си сутиени. Както и по-хубави бикини, а не удобните момчешки боксерки, които обикновено носеше. Може би не очакваше точно това, но пък може би точно от него имаше нужда.

* * *

Когато дигиталният часовник на нощното шкафче на Айзък прескочи от 5:59 на 6:00, Емили седна и придърпа чаршафите около

себе си. Уличното осветление в квартала на Айзък светеше и една жена от другата страна на улицата викаше децата си за вечеря.

— Може би скоро трябва да тръгвам — каза Емили и отново целуна Айзък. Двамата се засмяха. Той отново я дръпна на леглото и започна да я целува. Накрая и двамата станаха и се облякоха, като се поглеждаха не чак толкова крадешком. Бяха се случили много неща... но Емили усещаше, че всичко е наред. Айзък беше започнал болезнено бавно, покривайки с целувки всеки инч от тялото ѝ, и призна, че за него това също е първи път. Не можеше да бъде по-идеално.

Тръгнаха да слизат по стълбите, оправяйки дрехите си. Когато стигнаха някъде по средата, Емили чу как някой се закашля.

И двамата замръзнаха. Тя го погледна с широко отворени очи. Родителите му трябваше да се върнат чак след седем.

От кухнята се разнесоха скърцащи стъпки. Издрънча връзка ключове, някой ги пусна в керамична купа. Стомахът на Емили се сви. Тя погледна към немите, стъклени очи на куклите, подредени по стълбите. Те като че ли ѝ се присмиваха.

Емили и Айзък се запрепъваха надолу по стълбите и бързо се хвърлиха към дивана. В мига, в който задниците им докоснаха възглавничките, госпожа Колбърт влезе в стаята. Беше облечена с дълга червена вълнена пола и бял плетен пуловер. Заради светлината, която се отразяваше в очилата ѝ, Емили не можеше да разбере накъде точно гледа. На лицето ѝ беше изписано упорито, неодобрително изражение. За няколко болезнени части от секундата Емили си мислеше ужасена, че госпожа Колбърт е чула всичко, което се беше случило досега.

След това тя се обърна и притисна ръка към сърцето си.

— Ох! Не ви видях!

Айзък се надигна и тромаво събори на земята натрупаните върху масичката фотоалбуми.

— Мамо, нали помниш Емили?

Емили също се изправи, с надеждата, че косата ѝ не е ужасно разрошена и че няма червени смучки на врата.

— 3-зрасти — заекна тя. — Радвам се да ви видя отново.

— Здравей, Емили. — Усмивката на госпожа Колбърт беше достатъчно мила, но сърцето на Емили продължи да препуска като

полудяло. Наистина ли беше изненадана, или просто изчакваше Емили да си тръгне, за да се развика на Айзък насаме?

Тя погледна към Айзък, който изглеждаше смутен. Той вдигна ръка към главата си, заглаждайки разрошената си коса.

— Ъ-ъ-ъ, Емили, искаш ли да останеш за вечеря? — изведнъж изтърси той. — Разбира се, ако може, мамо?

Госпожа Колбърт се поколеба и стисна устни така, че те почти се изгубиха.

— Н-не бих могла — заекна Емили, преди жената да успее да отговори. — Мама ме очаква вкъщи.

Госпожа Колбърт въздъхна. Емили можеше да се закълне, че това беше въздишка на облекчение.

— Добре, може би друг път — каза тя.

— Като утре например? — притисна я Айзък.

Тя го погледна неспокойно, чудейки се дали просто не трябва да се откаже от идеята за вечеря. Но госпожа Колбърт просто потри ръце и каза:

— Утре е добре. В сряда приготвям задушено месо.

— Ами, добре — отвърна Емили. — Мисля, че го обичам. Благодаря.

— Хубаво. — Госпожа Колбърт се усмихна непроницаемо. — Да не си забравиш апетита!

Тя се върна в кухнята. Емили се отпусна на дивана и скри лице в шепите си.

— Моля те, убий ме — прошепна тя. Айзък докосна ръката ѝ.

— Всичко е наред. Тя не знае, че сме били горе. — Но когато Емили погледна през сводестата врата към кухнята, тя забеляза майката на Айзък, която стоеше до мивката и миеше останалите от закуска чинии. Въпреки че ръцете ѝ не спираха да търкат съдовете, тъмните очи на госпожа Колбърт не се отместваха от тях. Устните ѝ бяха свити, бузите пламтяха, а жилите на врата ѝ пулсираха гневно.

Емили примигна ужасено. Госпожа Колбърт забеляза, че момичето я гледа, но изражението на лицето ѝ не се промени. Тя се втренчи в нея, без да мига, сякаш знаеше отлично какво бяха правила двамата с Айзък. И може би обвиняваше за това Емили — и само Емили.

9. ИЗНЕНАДКА! ТОЙ Е ОЩЕ ТУК...

Докато слънцето потъваше зад хоризонта и Роузууд постепенно се покриваше с мрак, Спенсър наблюдаваше през прозореца на спалнята си как последните полицейски коли и новинарски бусове напускат тяхната улица. Ченгетата изведнъж се отказаха да търсят тялото на Иън Томас, след като не намериха нищо в гората. Мнозина повярваха на новата теория, че момичетата са си измислили, че са видели трупа и по този начин са му позволили да се измъкне обезпокояван от Роузууд.

Каква глупост. Освен това изглеждаше, че полицаите не са намерили нито една улика. Не можеше там да няма нещо. Отпечатък на крак. Кора от дърво, отчоплена от нечий нокът.

Компютърът ѝ, който се намираще върху бюрото в другия край на стаята, гневно изжува. Тя погледна нататък и забеляза диска, върху който Андрю беше копирал съдържанието на бащиния ѝ хард диск. Той си лежеше там, където го беше оставила предишната вечер. Още не беше прегледала файловете, но сега беше идеалният момент да го направи. Приблужи се до бюрото си и пъкна диска в плейъра.

Внезапно компютърът издаде стържещ звук и всичките иконки на десктопа на Спенсър се превърнаха във въпросителни. Тя се опита да кликне върху една, но не отвори нищо. След това екранът почерня. Тя се опита да рестартира, но компютърът отказваше да се изключи.

— Мамка му — прошепна тя и извади диска. Беше архивирала всичко, което имаше на твърдия си диск — старите есета, тонове снимки и видеоклипове, дневника си, който беше започнала да води след изчезването на Али — но нямаше работещ компютър, на който да прегледа файловете на баща си.

На долния етаж се затръшна врата. Баща ѝ произнесе нещо с приглушен глас, след това се чу майка ѝ. Спенсър вдигна поглед от компютъра и стомахът ѝ се сви. Тя не беше разговаряла с тях, откакто

се върнаха от погребението на баба й. Погледна отново към компютъра, след това се изправи и тръгна да слиза по стълбите.

В къщата мирише на печено сирене бри, което родителите й винаги купуваха от щанда за деликатеси във „Фреш фийлдс“, а двата лабрадудъла, Руфъс и Биатрис, се бяха излегнали върху големия кръгъл килим до плота. Сестрата на Спенсър, Мелиса, също беше в кухнята и сновеше наоколо, прибирайки в една хартиена пазарска чанта списанията и книгите, които беше пръснала из стаята. Майката на Спенсър ровеше в чекмеджето, където пазеха всички телефонни указатели и номерата на различни хора, които помагаша в поддържането на къщата — озеленители, електричари, водопроводчици... Господин Хейстингс сновеше от кухнята към всекидневната и обратно, притиснал телефона към ухото си.

— Ъ-ъ-ъ..., в компютъра ми има вирус — изтърси Спенсър.

Баща й спря да обикаля. Мелиса вдигна глава към нея. Майка й подскочи и се обърна. Ъглите на устата й увиснаха и тя продължи да рови в чекмеджето.

— Мамо? — опита отново Спенсър. — Компютърът ми. Мъртъв е.

Госпожа Хейстингс не се обърна.

— И какво?

Спенсър побутна с пръсти поувехналите цветя във вазата на плота, когато изведнъж се сети, къде е виждала цветя за последно — на ковчегата на баба си. Тя бързо отдръпна ръка.

— Ами, трябваше ми да си напиша домашното... Мога ли да се обадя на компютърните техници? — Майка й се обърна и я изгледа продължително. Когато Спенсър я погледна безпомощно, тя избухна в смях.

— Какво? — попита объркана Спенсър. Биатрис вдигна глава, след което отново полегна.

— Защо да плащам на някой да ти оправя компютъра, след като трябва да те накарам ти да платиш за случилото се в гаража? — изграчи госпожа Хейстингс.

Спенсър започна да мига бързо.

— Гаражът ли?

Майка й изсумтя.

— Не ми казвай, че не си го видяла.

Спенсър погледна с недоумение майка си, после баща си. След това изтича до входната врата и излезе по чорапи навън, на замръзналата и мокра земя. Лампата на гаража светеше. Когато Спенсър видя какво има там, тя притисна шокирано длан към устата си.

По диагонал на вратата, с кървавочервена боя, беше изписана думата УБИЕЦ.

Когато се беше прибрала от училище, надписът го нямаше. Спенсър се огледа, обзета от странното усещане, че някой я наблюдава от гората. Дали пък там не помръдна едно клонче? Дали някой не се скри зад храста? Дали не беше... А.?

Тя се обърна към майка си, която вървеше след нея.

— Обадихте ли се на полицията?

Госпожа Хейстингс отново се изсмя.

— Смяташ ли, че полицията ще поиска да разговаря с нас? Смяташ ли, че се интересуват какво са направили на къщата ни?

Спенсър се ококори.

— Чакай малко, да не би да вярвате на онова, което казват полицаите?

Майка ѝ постави ръка на хълбока си.

— И двете знаем, че в онази гора никога не е имало нищо.

Светът започна да се върти. Устата на Спенсър пресъхна.

— Мамо, видях Иън. Наистина.

Майка ѝ приближи лице до нейното.

— Знаеш ли колко ще ни струва да преобоядисаме тези врати? Те са уникални — купихме ги от един стар хамбар в Мейн...

Очите на Спенсър се напълниха със сълзи.

— Съжалявам, че съм такова бреме за вас. — Тя се завъртя, влезе вътре и тръгна нагоре по стълбите, без да си прави труда да избърше мокрите си чорапи в изтривалката за крака. Очите ѝ пареха от горещи сълзи. Изкачи се по стълбите и отвори вратата на спалнята си. Защо ли се изненадва, че майка ѝ взема страната на ченгетата? Защо да очаква нещо по-различно?

— Спенс?

Мелиса надникна в спалнята ѝ. Носеше бледожълт кашмирен пуловер и тъмни дънки. Беше вързала косата си на опашка с кадифена

панделка и очите ѝ изглеждаха изморени и подпухнали, сякаш беше плакала.

— Махай се — измърмори Спенсър.

Мелиса въздъхна.

— Просто исках да ти кажа, че ако искаш, можеш да използваш лаптопа ми. Той е в хамбара. Аз имам друг в градската ми къща. Довечера се местя там. — Спенсър леко се обърна и се намръщи.

— Да не си приключила с ремонта? — Ремонтът на къщата на Мелиса във Филадельфия сякаш нямаше край — тя непрекъснато променяше дизайна.

Сестра ѝ впери поглед в кремавия берберски килим, който покриваше пода на спалнята на Спенсър.

— Трябва да се махна отгук. — Гласът ѝ се пречупи.

— Всичко наред ли е? — попита Спенсър.

Мелиса издърпа ръкави върху дланите си.

— Да, наред е.

Спенсър се размърда върху стола. На погребението на баба им се беше опитала да говори с Мелиса за трупа на Иън, но тя непрекъснато я отпращаше. Сестра ѝ сигурно беше мислила за това — когато пуснаха Иън под домашен арест, Мелиса, изглежда, съчувстваше на положението му. Дори се опита да убеди Спенсър, че Иън е невинен. Може би, също като полицията, и тя вярваше, че тялото на Иън никога не е било в гората. Типично за Мелиса беше да повярва на група подкупни ченгета, а не на сестра си, само защото не искаше да приеме, че любимият ѝ може да е мъртъв.

— Добре съм, наистина — побърза да я увери Мелиса, сякаш бе прочела мислите на Спенсър. — Просто не искам да стоя повече тук, с всичките тези новинарски бусове и претърсвания.

— Но ченгетата се отказаха да търсят — рече Спенсър. — Просто прекратиха всичко.

Мелиса я погледна озадачено. След това сви рамене и се обърна, без да каже нищо. Спенсър се заслуша в стъпките ѝ, докато тя бавно слизаше надолу по стълбите.

Предната врата се затръшна и Спенсър чу майка ѝ да мърмори тихо и успокояващо на Мелиса във фойето. Нейната истинска дъщеря. Спенсър примигна, събра учебниците си, намъкна палтото и ботушите си и излезе през задната врата. Тръгна към хамбара на Мелиса. Докато

пресичаше студения, обширен двор, тя забеляза нещо и се спря. Някой беше написал ЛЪЖКИНЯ на вятърната мелница със същата червена боя, както и на гаража. От долния край на буквата Л беше протекла боя и беше покапала по земята. Сякаш кървеше.

Спенсър замислено погледна обратно към къщата, след това притисна учебниците към гърдите си и продължи напред. Родителите ѝ така или иначе щяха да го видят. Със сигурност не искаше да бъде човекът, който ще им съобщи новините.

Мелиса се беше изнесла бързешката. На плота беше останала полупразна бутилка вино и пълна до средата чаша, която обикновено сестра ѝ би измила. Голяма част от дрехите ѝ все още висяха в гардероба, а на леглото бе захвърлена книга, озаглавена „Принципи на сливанията и поглъщанията“, издание на университета на Пенсилвания.

Спенсър остави кремавата си чанта на кафявия кожен диван, извади от джоба си диска с информацията от компютъра на баща ѝ и го пхна в плейъра на лаптопа на сестра си.

Измина известно време, преди дискът да се завърти, и докато го чакаше, Спенсър провери пощата си. На първо място в кутията ѝ имаше писмо от Оливия Колдуел. Нейната потенциална майка.

Тя вдигна ръка към устата си и отвори писмото. В него имаше връзка към предплатен билет за високоскоростния влак до Ню Йорк. *Спенсър, ужасно се радвам, че се съгласи да се видим, пишеше в придружаващото го съобщение. Можеш ли да дойдеш в Ню Йорк утре вечер? Имаме толкова неща, за които да поговорим. С много любов, Оливия.*

Спенсър погледна през прозореца към голямата къща, без да е сигурна как да постъпи. Кухнята все още светеше, майка ѝ мина от хладилника към масата и каза нещо на Мелиса. Независимо от това колко беше ядосана преди, сега на лицето ѝ грееше нежна, утешаваща усмивка. Кога за последно се беше усмихвала така на Спенсър?

Очите ѝ се напълниха със сълзи. Тя се беше старала толкова много заради тях... и защо? Върна се при компютъра. Билетът до Ню Йорк беше за четири часа следобед. „Чудесна идея“, написа тя в отговор. „Ще се видим утре“. И натисна бутона за изпращане.

Почти веднага последва тих пиукащ звук. Спенсър затвори пощата си и провери дали дискът се е заредил, но програмата все още

работеше. След това забеляза мигащия прозорец на месинджъра. Сигурно се беше заредил автоматично с акаунта на Мелиса, след като Спенсър включи компютъра. „Здрасти, Мел — пишеше в новото съобщение. — Там ли си?“.

Спенсър се канеше да напише „съжалявам, не е Мелиса“, но в този миг дойде второ съобщение. „Аз съм, Иън.“

Стомахът ѝ се сви. *Да бе!* Който пращаше тези съобщения нямаше много добро чувство за хумор.

Ново пиукане. „Там ли си?“

Спенсър погледна към непознатия псевдоним. *УЮКЗащитникRoxx*. Иън беше учил в Университета на Южна Калифорния и играеше футбол като защитник. Но това не означаваше нищо. Нали?

Пиуканията не спираха.

„Съжалявам, че тръгнах без да се обадя... но те ме мразят. Знаеш го. Откриха какво знам. Затова трябваше да бягам.“

Ръката на Спенсър започна да трепери. Някой си играеше с нея, също както си играеха с родителите на Иън. Той не беше избягал. Беше мъртъв.

Но защо тогава в гората нямаше и следа от останките му? Защо ченгетата не бяха намерили нищо?

Спенсър размърда пръсти над клавишите. „Докажи, че наистина си ти“, написа тя, без да си прави труда да обяснява, че не е Мелиса. После затвори очи, опитвайки се да се сети за нещо лично, свързано с Иън. Нещо, което и двете с Мелиса би трябвало да знаят. Нещо, което го нямаше и в дневника на Али. Пресата беше публикувала експозе на всичко, което Али беше написала в дневника си за Иън, като например как връзката им беше започнала след една футболна среща през есента на седми клас, как беше успял да се подготви за изпита SAT с помощта на едно хапче риталин, което беше получил от свой приятел, и как не е бил сигурен, че заслужава титлата „Най-ценен играч“ за футболния отбор в „Роузууд дей“ — братът на Али, Джейсън, бил много по-

талантлив. Онзи, който се правеше на Иън, щеше да знае всичко това. Само ако можеше да се сети за нещо свръх тайно.

Тогава ѝ хрумна перфектния въпрос. Нещо, за което беше сигурна, че Али не знае. „Какво е истинското ти второ име?“, написа тя.

Последва кратка пауза. Спенсър се облегна назад в очакване. Когато Мелиса беше в последния курс на гимназията, тя се напи на коледното празненство с яйчен пунш и призна, че родителите на Иън са искали момиче. Когато госпожа Томас родила момче, те решили второто му име да бъде момичешкото, което били избрали. Иън никога не го използваше — в старите годишници на „Роузууд дей“, които Спенсър беше преглеждала, той дори не беше вписал инициал.

Ново пиукане. „Елизабет“, гласеше съобщението.

Спенсър примигна. Това беше невъзможно.

Светлината в кухнята угасна и дворът потъна в мрак. По задънената уличка мина кола. След това Спенсър започна да чува шумове. Въздишка. Изсумтяване. Кикот. Тя подскочи и притисна чело към студеното дебело стъкло на прозореца. На портата нямаше никой. Нямаше никакви сенки покрай басейна, горещото джакузи, верандата. Никой не се промъкваше покрай вятърната мелница, въпреки че прясно боядисаните букви на думата ЛЪЖКИНЯ като че ли светеха.

Сайдкикът ѝ иззвъня. Спенсър подскочи с разтуптяно сърце. Погледна отново към компютъра. Иън се беше изключил от месинджъра. На телефона имаше едно ново съобщение. С трепереща ръка Спенсър натисна „прочети“.

Скъпа Спенс, когато ти казах, че той трябва да си иде, няхах предвид, че трябва да умре. Но пък в този случай има някои доста неясни неща... оставям на теб да разбереш кои са те. Така че по-добре започвай да търсиш, или следващият, който ще си „иде“, ще бъдеш ти. Au revoir!

А.

10. НЕЩО НЕЯСНО, НАИСТИНА...

На следващата сутрин Емили затегна здраво връзките на качулката на бледосиния си анорак и хукна към люлките в двора на основното училище „Роузууд дей“, специалното място, където се срещаше със своите приятелки. За пръв път от цяла седмица в дългата алея пред училището нямаше нито един новинарски микробус. Тъй като вече всички смятаха, че Емили и останалите са си измислили, че са видели трупа на Иън в гората, пресата не съзираше смисъл да разпитва учениците.

От другата страна на двора приятелките на Емили се бяха събрали около Спенсър и разглеждаха лист принтерна хартия и мобилния ѝ телефон. Миналата вечер Спенсър се беше обадила на Емили, за да ѝ каже, че е разговаряла с Иън по месинджъра и че А. е изпратил есемес. След това Емили не можа да заспи. Значи А. се беше върнал. И Иън... може би... не беше мъртъв.

Нещо твърдо я блъсна по рамото и тя рязко се обърна с разтуптяно сърце. Беше просто някакъв ученик от основното училище, който беше профучал покрай нея към игрището. Тя стисна ръцете си, опитвайки се да спре треперенето им. Цяла сутрин се тресяха като ненормални.

— Как би могъл Иън да фалшифицира смъртта си? — избъбри Емили, щом стигна до групичката. — Всички го видяхме. Той изглеждаше... посинял.

Хана, загърната в бялото си вълнено палто и яка от изкуствена кожа, сви рамене. Единственият цвят на лицето ѝ бяха кървясалите ѝ очи; като че ли тя също не беше спала добре. Ариа, облечена в тънко, модно сиво кожено яке и зелени ръкавици без пръсти, поклати глава и не каза нищо. Беше без обичайния си блестящ грим. Дори винаги спретнатата Спенсър изглеждаше размъкната — косата ѝ беше вързана на мазна, несресана опашка.

— Всичко съвпада — изграчи тя. — Иън се е престорил на мъртъв и ни е извикал в гората, защото е знаел, че ще отидем в полицията и ще кажем, че сме го видели.

Ариа се отпусна в една от люлките.

— Но защо Иън просто не е избягал? Защо е прехвърлил всичко върху нас?

— Когато полицаите разберат, че го няма, те веднага ще започнат да го търсят — обясни Спенсър. — Но когато кажем, че сме видели трупа му, ще се съсредоточат върху гората. Ще отвлечем вниманието им за няколко дни, достатъчно, за да може Иън да избяга. Най-вероятно сме направили точно това, което той е искал да направим. — Тя погледна нагоре към облаците с безпомощно изражение на лицето.

Хана постави ръка на хълбока си.

— А според вас какво общо има А. с това? Той ни подмами в гората, за да видим Иън. Очевидно работи с него.

— Есемесите доказват, че Иън и А. са съучастници — каза Спенсър, показвайки им телефона си. Емили отново прочете първите два реда.

„Когато ти казах, че той трябва да си иде, няхах предвид, че трябва да умре. Но пък в този случай има някои доста неясни неща... оставям на теб да разбереш кои са те“.

Тя прехапа устни, след което погледна пързалката във формата на дракон, която се издигаше зад тях. Преди няколко години, когато някой или нещо в училище я изплашеше, тя се скриваше в главата на дракона, докато не се почувстваше по-добре. В момента изпитваше непреодолимо желание отново да го направи.

— Изглежда А. е помогнал на Иън да избяга — продължи Спенсър. — Те работят заедно — когато миналата седмица Иън се появи на задната ни веранда, А. ме заплаши, че ако кажа на ченгетата, ще пострадам. Ако им бях казала, те щяха да арестуват Иън... и той нямаше да избяга.

— А. се притеснява, че някоя от нас ще каже нещо — обади се Емили. — Всичките ми съобщения завършват с изречението, че ако не

издам неговите тайни и той ще си мълчи за моите.

Хана погледна Емили с лека любопитна усмивка.

— Този А. знае някакви твои тайни?

Емили сви рамене. Известно време А. я беше изнудвал с това, че крие сексуалните си интереси от Айзък.

— Вече не — отвърна тя.

— Дали Иън е А.? — попита Ариа. — В това все още има смисъл.

Емили поклати глава.

— Есемесите не бяха от Иън. Полицаяте провериха телефона му.

— Това, че есемесите не са изпратени от телефона му, не означава, че не са изпратени от Иън — напомни й Хана. — Може да е накарал някой друг да ги изпрати. Може да се е сдобил с телефон за еднократно ползване или да го е регистрирал на друго име.

Емили притисна показалец към устните си. Не се беше сетила за това.

— И всички тези номера, които изигра в нощта, когато уж видяхме тялото му, се получават много лесно, ако умее добре да използва компютъра си — продължи Хана. — Иън вероятно знае как да пусне съобщение с изчакване, за да го получим в мига, когато се изправим пред трупа му. Помните ли как Мона получи имейл от А. и успя да ни заблуди? Едва ли е чак толкова трудно.

Спенсър посочи към принтерния лист хартия. На него имаше разпечатка на разговора й с Иън.

— Погледнете тук — каза тя, сочейки редовете, на които пишеше „Те ме мразят. Откриха какво знам. Затова трябваше да бягам“. — Иън излезе онлайн преди да успее да го попитам кои са „те“. Ами ако тук става нещо много по-мощно от простия план на Иън да избяга? Ами ако той наистина е открил нещо важно за убиеца на Али? Ами ако си е мислел, че щом се яви на процеса и обясни какво е видял, те ще го убият? Фалшифицирането на смъртта му не само ще го отърве от ченгетата, но и от всеки, който би искал да го нарани.

Ариа спря да се люлее.

— Смяташ ли, че онзи, който преследва Иън, може да тръгне и след нас, ако научим твърде много?

— Така ми се струва — рече Спенсър. — Но има и още нещо. — Тя посочи няколкото реда в края на компютърната разпечатка. Там

беше изписан айпи адресът, откъдето беше използван месинджъра. — Тук пише, че Иън ми е писал някъде от Роузууд.

— *Роузууд?* — извика Ариа. — Искаш да кажеш, че той още е... тук?

Лицето на Хана пребледня.

— Защо му е на Иън да стои тук? Защо не е напуснал града?

— Може би продължава да търси истината — предположи Спенсър.

— А може би все още не е приключил с нас... за това, че го предадохме — каза Ариа.

Емили чу едно *туп* зад гърба си и подскочи. Една гарга обикаляше бавно детската площадка. Когато се обърна към приятелките си, те гледаха напрегнато, със стиснати зъби.

— Ариа е права — каза Хана, продължавайки разговора. — Ако Иън е жив, не знаем какво е решил да прави. Може би не се е отказал да ни накаже. Освен това може би все пак е виновен.

— Не знам — възрази Спенсър.

Емили я погледна объркано.

— Но точно *ти* каза на ченгетата, че той го е извършил! А онзи спомен, че си видяла Иън с Али в нощта, когато тя умря?

Спенсър пхна ръце в джобовете си.

— Не съм сигурна дали помня точно това... или е било само нещо, в което ми се иска да вярвам.

Стомахът на Емили пламна. Кое беше истина... и кое не? Тя погледна към другия край на площадката. Група ученици вървяха по тротоара към крилото на шестокласниците. Други минаха покрай дългата редица прозорци, запътени към гардеробната. Емили беше забравила, че шестокласниците нямат шкафчета; трябваше да оставят нещата си в малка гардеробна. Някъде преди обяд започваше ужасно да мирише заради струпаните вътре торбички с обяд.

— Когато Иън разговаря с мен на задната веранда, той ми каза, че сме се объркали — той не е убил Али — продължи Спенсър. — Че не би допуснал и косъм да падне от главата ѝ. Двамата с Али винаги флиртували, но *тя* поискала да навлязат в по-сериозния етап. Известно време Иън смятал, че го прави, защото е искала да ядоса някого. Първоначално реших, че го е правила заради мен — защото си падах по него. Но Иън като че ли не беше съгласен с това. В нощта, когато тя

умря, той видял две руси глави в гората — едната била Али, а другата, на някого другико. Тогава реших, че има предвид мен. Но той каза, че май е бил някой друг.

Емили въздъхна раздражено.

— Защо трябва да вярваме на думите на *Иън*.

— Да, Спенс. — Хана сбърчи нос. — *Иън* уби Али. След това ни измами. Трябва да отидем при *Уайлдън* и да му покажем разпечатката. Нека той се оправя с нея.

Спенсър изсумтя.

— *Уайлдън* ли? Той се постара да накара всички в *Роузууд* да решат, че сме луди. Ако по някакво чудо ни повярва, никой друг в полицията няма да го направи.

— Ами родителите на *Иън*? — предложи Емили. — И те са получили съобщение от него. Те ще ни повярват.

Спенсър посочи към друго изречение.

— Да, но как ще ни помогне това? Просто родителите му ще имат още едно доказателство, че *Иън* е жив, но пък могат да кажат на ченгетата, че съобщенията му идват от компютър в *Роузууд*. И тогава полицаите ще го проследят и ще го арестуват.

— Което е *добре* за нас — напомни й Емили.

Спенсър я погледна безпомощно.

— Ами ако това е някакъв тест? Ами ако кажем на родителите му или на полицията... и нещо се случи с някоя от нас? Ами ако нещо се случи с *Мелиса*? Все пак *Иън* смяташе, че пише на нея. — Спенсър потърка облечените си в ръкавици ръце. — С *Мелиса* не се разбираме, но не искам да я поставям в опасност.

Ариа слезе от люлката, взе телефона на Спенсър и погледна съобщението на *А*.

— Тук пише, че трябва да го разберем... или ние ще сме следващите.

— Което означава? — Емили заби ботуша си в една снежна пряспа.

— Трябва да докажем кой е истинският убиец на Али — отвърна равнодушно *Ариа*. — В противен случай...

— Смяташ ли, че убиецът е човекът — или хората, — за които споменава *Иън*? — попита Спенсър. — Хората, които го мразят? *Онези*, които са разбрали, че той знае?

— *Който го мразят?* — Емили се почеса по главата. — Всички в Роузууд го обожават.

Хана изсумтя.

— Момичета, това са пълни глупости. Въобще не ми се играе на Вероника Марс. — Тя отвори чантата си, извади айфона си от вътрешното джобче и го включи. — Най-добрият начин да се отървете от А. е да направите като мен: взех си нов телефон и скрит номер. И А. вече няма как да ме намери. — Тя започна да набира текст върху дисплея.

Емили и останалите се спогледаха.

— А. се е свързвал с нас и по други начини, Хана.

Хана отметна кичур коса от очите си и продължи да набира.

— Този А. не е.

— Това не означава, че няма да го направи — отговори твърдо Спенсър.

Хана стисна устни с раздразнение.

— Добре, ако Иън е А., няма какво да се притесняваме. Защото няма начин той да се добере до новия ми номер.

Емили погледна Хана, учудена как може да е толкова сигурна... особено след като Иън все още беше тук, в Роузууд.

— Та ще се захващаме ли с търсенето, или не? — попита Ариа след известно време.

Момичетата се спогледаха. Емили нямаше и най-малката представа как да търсят убиеца на Али. Те не бяха полицаи. Нямаха опит в криминалистиката. Но разбираше много добре защо не трябваше да се обръщат към ченгетата — след скандала с мъртвия Иън те просто щяха да им се изсмеят и да им обърнат гръб.

Тя погледна към училищния двор. Към класните стаи се стичаха още шестокласници. Неколцина се събраха около обявата, която висеше пред вратата, и започнаха оживено да обсъждат.

— Аз ще си намеря късче — заяви брюнетка с блестящи фибички в косата.

— Да бе, да — каза приятелката ѝ, дребничка азиатка с вързана нависоко опашка. — Никога няма да разгадаеш упътванията.

Емили присви очи и се вгледа в големите печатни букви.

— Помните ли колко развълнувани бяхме всички първата година, когато можехме да участваме в играта? — промърмори Хана, която също гледаше момичетата.

Ариа посочи стоянката за велосипеди до входа на училището.

— Точно там Али обяви, че знае къде се намира едно от късчетата.

— Това беше адски неприятно — изръмжа Спенсър и изкриви лице. — Тя измами — Джейсън ѝ беше казал къде го е скрил. Дори не се наложи да разгадае упътванията. Точно затова исках да ѝ открадна знамето — според мен тя не го заслужаваше.

— Само че не успя да го откраднеш — пропя Хана. — Защото някой друг вече го беше направил. И никога няма да разберем кой.

Ариа се разкашля силно. От устата ѝ блисна минерална вода. Всички се обърнаха и я погледнаха.

— Добре съм — увери ги тя с хрипящ глас. Звънецът на гимназията иззвъня и момичетата се разделиха. Спенсър бързо тръгна, като се сбогува с половин уста. Хана се позабави, почуквайки по екрана на айфона. Емили тръгна заедно с Ариа. За известно време единственият звук, който се чуваше, беше хрущенето на обувките им по снега. Емили се запита дали Ариа си мисли за същото нещо като нея — възможно ли беше Иън да казва истината? Дали не беше някой друг виновен за убийството на Али?

— Няма да повярваш на кого налетях вчера — каза Ариа. — Джейсън Дилорентис.

Емили рязко спря. Сърцето ѝ се разтупка.

— Къде?

Ариа се загърна по-плътно с шала си с равнодушно изражение на лицето.

— Избягах от училище. Джейсън чакаше влака за Филадельфия.

Подухна вятър, промъквайки се коварно под яката на Емили.

— И аз го срещнах онзи ден — обади се тя със стържещ глас. — Бях паркирала зад него и той ме обвини, че съм ударила колата му.

Изглеждаше много... *ядосан*.

Ариа я погледна косо.

— Какво имаш предвид?

Емили започна да прехвърля в ръце билета за ски лифта, който беше прикрепен към ципа на якето ѝ. Тя подозираше, че Ариа харесва Джейсън и мразеше да говори зад гърба на хората. Но пък Ариа попита.

— Ами дори ми се разкрещя. След това се хвърли към мен, сякаш се канеше да ме удари.

— Ти блъсна ли се в колата му?

— Дори и да го бях направила, драскотината беше съвсем малка. Определено не беше нещо, заради което да се вбеси.

Ариа пъкна ръце в джобовете си.

— Точно в този момент Джейсън сигурно е ужасно чувствителен. Представям си как се чувства.

— И аз така си помислих, но... — Емили леко изостана и погледна загрижено Ариа. — Просто бъди внимателна, чу ли? Не забравяй какво каза Джена. Али е имала „проблеми“ с Джейсън. Той може да е тормозил Али, също както Тоби е тормозил Джена.

— Няма как да сме сигурни, че това е истина — излая Ариа и очите ѝ потъмняха. — Али искаше да разбере какво крие Джена за Тоби. Тя би казала всичко на Джена, за да я накара да говори. Джейсън винаги се държеше мило с Али.

Емили извърна поглед и се загледа в знамето на края на тротоара. Тя не беше съвсем сигурна за това. Спомни си виковете, които се бяха разнесли от къщата на Али в деня, когато се бяха промъкнали в задния ѝ двор, за да откраднат знаменцето. Някой имитираше гласа ѝ. После се разнесе трясък и тупване, сякаш някой беше блъснат. Миг по-късно от къщата излетя Джейсън с пламнало лице.

Всъщност сега, като се замислеше, първия път, когато беше видяла Али, Джейсън я дразнеше. Това стана няколко дни преди началото на трети клас. Емили и майка ѝ бяха в магазина, пазаруваха кутии с натурален сок и мини опаковки „Доритос“ за обяд в училище. Едно красиво русокосо момиче, приблизително на възрастта на Емили, мина покрай тях, разглеждайки рафтовете със зърнени храни. В нея имаше нещо опияняващо, може би защото тя представляваше всичко онова, което обикновената, затворена Емили не беше.

После отново видяха момичето в отделението за замразени храни. Тя се взираше във всяка една кошничка, опитвайки се да реши какво иска да си вземе. Майка ѝ вървеше след нея и тикаше пазарска количка, а едно момче, около четиринайсетгодишно, я следваше, забило поглед в своя „Гейм бой“.

— Мамо, може ли да вземем „Егос“? — извика момичето с широка усмивка, която разкриваше портичката между предните ѝ зъбки, и отвори вратата на фризера. Момчето завъртя очи.

— Мамо, може ли да вземем „Егос“? — изимитира я той с остър и злобен глас.

И момичето изведнъж, оклюма. Горната ѝ устна затрепери и тя затръшна вратата на фризера с едно обезкуражено *туп*. Майката хвана момчето за ръката.

— Я се дръж прилично.

Момчето сви рамене и се намръщи, но Емили си помисли, че си го е заслужил. Беше развалил удоволствието на момичето, просто защото можеше. Няколко дни по-късно, когато започна училището, Емили осъзна, че момичето в магазина е било Али. Тя беше нова в „Роузууд дей“, но беше толкова красива и общителна, че всички веднага поискаха да седнат до нея на килима по време на играта на запознанства. Трудно беше да се повярва, че нещо можеше да я натъжи.

Емили ритна една ледена бучка по тротоара, чудейки се дали да разкаже за това на Ариа. Но преди да отвори уста, Ариа избъбри едно напрегнато довиждане и тръгна бързо към крилото по естествени науки, развявайки пискюлите, които висяха накрая на връзките на шапката ѝ.

Емили въздъхна и бавно се изкачи по стълбите към шкафчето си, отмествайки се от пътя на група по-малки момчета от отбора по борба, които слизаха срещу нея. Да, тя беше разбрала, че Али умее да манипулира хората, за да научава тайните им. И да, признаваше, че Али има неприятни навици — самата Емили си беше патила от тях, особено когато Али ѝ се подиграваше пред всички за онзи път, когато Емили я беше целунала в дървесната къщичка. Но Джена не беше популярна, тя не беше приятелка на Али и нямаше нищо, което Али да пожелае. Вярно, че Али беше злобна, но в онова, което беше казала, със сигурност имаше поне зрънце истина.

Емили се спря пред вратичката на шкафчето си. Докато си закачаше палтото, някой се изсмя тихо зад гърба ѝ. Тя бързо се завъртя и впери очи в потока ученици, който се носеше по коридора. Пред погледа ѝ попадна едно познато момиче. Самата Джена Кавана. Тя стоеше на вратата на стаята по химия, а до нея клечеше кучето ѝ водач. Кожата на Емили настръхна. Сякаш мислейки си за Джена, беше успяла да я призове.

Зад Джена помръдна някаква сянка и на вратата се появи бившата приятелка на Емили Мая Сен Жермен. Откакто бяха скъсали, след като Мая я видя да целува Триста, Емили почти не беше говорила с нея. По гнева, изписан на лицето ѝ, си личеше, че едва ли е простила на Емили.

Мая прошепна нещо в ухото на Джена, преди да погледне към Емили. Устата ѝ се изкриви в злобна усмивка. Очите на Джена бяха скрити зад тъмните ѝ очила „Гучи“, но лицето ѝ беше опънато и сериозно.

Емили затръшна силно вратичката на шкафчето и хукна по коридора, без дори да вземе учебниците, които ѝ бяха нужни за сутрешните часове. Когато погледна през рамо, Мая ѝ помахаша с пръсти. Чао, оформиха изразително устните ѝ, очите ѝ проблеснаха пакостливо и развеселено, сякаш знаеше колко много притеснява Емили.

11. НАЙ-ДОБРЕ ОБЛЕЧЕНОТО МОМИЧЕ В РОУЗУУД

В сряда следобед Ариа стоеше във фоайето на новата къща, която Байрън и Мередит бяха купили. Трябваше да признае, че мястото е наистина очарователно. Едноетажната къща в стар стил се намиреше на един уединен завой. Имаше орехови дървени подове, медни полилеи и стенни свещници. Както беше обещала Мередит, къщата имаше малка таванска стая, с идеална за рисуване светлина.

Единственият недостатък беше, че от прозореца на спалнята си тя можеше да види ветропоказателя върху покрива на къщата на Иън. Освен това имаше изглед към оголената гора, където бяха открили очевидно фалшифицирания труп на Иън. Полицейските коли бяха изчезнали, но на места земята беше разровена и в калта се забелязваха много следи от ботуши. След като вече знаеше, че най-вероятно Иън е още жив — и все още се намира в Роузууд — тя не можеше да погледне към гората, без да ѝ се догади. А когато малко по-рано застана на входа, очаквайки Мередит да отключи вратата, Ариа беше готова да се закълне, че е зърнала някой да се скрива зад къщата. Но когато се приближи до ъгъла и погледна, там нямаше никого.

Сутринта Байрън изпрати товарачи в дома на Ила, за да вземат някои неща от стаята на Ариа. Предишната вечер тя най-последно се обади на майка си и ѝ съобщи, че ще се премести да живее при Байрън за известно време, за да може да опознае Мередит по-добре. Ила помълча, вероятно спомняйки си онзи път, когато Ариа беше нарисувала едно кървавочервено, изпълнено с омраза прелюбодейско А. на блузата на Мередит, след което попита дали има нещо, което да я е разстроило.

— Разбира се, че не! — извика бързо Ариа. Ила отговори, че много би искала Ариа да остане; имало ли нещо, което би могла да

направи за нея? *Да, можеш да се отървеш от Ксавие*, изкушаваше се да предложи Ариа.

Накрая тя отстъпи и каза на Ила, че ще остави част от обзавеждането и дрехите си в старата си спалня и ще поделя времето си между двете къщи. Тя не искаше Ила да си помисли, че я изоставя. А и колко трудно щеше да бъде да избягва Ксавие? Ариа можеше да отсяда при Ила в дните, когато знаеше, че той няма да е там — когато е извън града, уреждайки изложби, например.

Хамалите бяха оставили по-леките кутии в предното фоайе и Ариа започна да ги пренася горе. Когато се наведе, за да вдигне малко кашонче с надпис „чупливо“, Мередит пъкна едно бяло пликче в задния джоб на тесните ѝ дънки.

— Имаш поща — пропя тя и тръгна по коридора с мокър парцал в ръка.

Ариа измъкна плика. Името ѝ беше написано с главни букви. Тя потрепери, сещайки се какво беше казала Емили на Хана: „*А се свързва с нас и по други начини*“. Тя не беше подготвена за нова вълна от съобщения.

В плика намери покана и два оранжеви билета за парти в новия хотел „Радли“. Към тях беше прикрепено съобщение:

„Ариа, вече ми липсваш! Кога ще се върнеш при нас? Една от картините ми е окачена във фоайето му! Ето ти две покани за откриването. Моля те, ела с мен и Ксавие! С обич,

Ила“

Ариа пъкна хартийките обратно в плика с разтупкано сърце. Може би щеше да се окаже доста по-трудно да избягва Ксавие.

Тя се качи по стълбите и влезе в малката си, уютна спалня. Винаги си беше мечтала точно за такава, с тавански прозорци над леглото ѝ, място за сядане до прозореца и леко наклонен дървен под, върху който ако оставиш молив в единия край, той сам ще се търкулне до другия. Кашоните от старата ѝ спалня стигаха до тавана, а плюшените ѝ играчки бяха разпилени по повдигнатото ѝ на платформа легло, което родителите ѝ бяха купили от един склад в Дания. Закачи

по-голямата част от дрехите си в стария гардероб, който Байрън беше купил от „Крейгслист“, тениските, бельото и чорапите нареди в долните чекмеджета. Трябваше да намери място за вълнените дрехи, одеялата, омалелите ѝ обувки и кутиите с игри от стария ѝ гардероб.

Но точно в този момент не ѝ се занимаваше с това. Искаше просто да се хвърли на леглото и да размишлява за вчерашната си среща с Джейсън Дилорентис. Дали флиртуваше с нея? Защо толкова бързо се смени настроението му? Дали причината беше направеното по телевизията изявление, че спират търсенето на тялото на Иън?

Тя се запита дали Джейсън все още има приятели в района. В гимназията прекарваше много време сам, слушаше музика, четеше или размишляваше. Али беше изчезнала в последния учебен ден и оттогава Ариа почти не го беше виждала. След края на лятото той замина за Йейл и тя нямаше представа дали след това изобщо се беше връщал у дома.

Интересно, как ли приемаше случващото се? Дали имаше с кого да разговаря за това? Тя си спомни какво беше казала Емили тази сутрин на люлките — как Джейсън ѝ се разкрещял, че одраскала колата му. Емили изглеждаше притеснена, но Ариа можеше да си представи какво би направила самата тя, ако някой убие Майк. Сигурно също щеше да откачи, щом види, че някой е одраскал бронята ѝ.

В този миг познатата кутия от маратонки „Пума“ привлече вниманието ѝ. „Стари есета по литература“, гласеше етикетът. Ариа рязко си пое дъх. Кутията беше омачкана, буквите от надписа — избелели. За последен път беше поглеждала в кутията онази събота, когато всички се бяха промъкнали в двора на Али, за да откраднат знамението ѝ.

Ариа беше погребала спомена за случилото се дълбоко в съзнанието си, но сега позволи на мислите да я връхлетят и всяка подробност се появи кристално ясна в съзнанието ѝ. Спомни си как Али се обърна и тръгна към къщата си, оставяйки след себе си аромат на ванилов сапун. Спомни си как побягна през гората към къщи, земята беше все още влажна от валелия преди няколко дни дъжд. Помнеше листата на дърветата, които бяха много зелени и гъсти, и осигуряваха плътна сянка от късното лятно слънце. Гората миришеше

на бор и още нещо... може би на цигари. Някъде в далечината изрева косачка.

Изпука съчка. Зашумяха храсти. Ариа видя черната тениска и русата коса на Джейсън и затаи дъх. Беше си фантазирала, че някой ден ще срещне Джейсън... и ето на. Тя не знаеше какво я накара да погледне към знаменцето, което висеше от джоба му. Щом осъзна какво гледа тя, той протегна ръка и ѝ подаде парчето плат, без да обели и дума. *В един миг знаменцето беше в чантата ми. В следващия го нямаше*, им беше казала Али. Защо Джейсън го беше откраднал от Али? На Ариа ѝ се искаше да мисли, че е по практични и етични причини, а не от злоба. Нямаше начин Джейсън да е тормозил Али, както беше намекнала Джена и както искаше да вярва Емили. Всъщност Джейсън винаги защитаваше Али. Той изскочи отникъде, за да се намеси, когато Иън и Али разговаряха пред стола в деня, в който беше обявено началото на „Капсулата на времето“. Дори когато се опитаха да откраднат знаменцето на Али и Емили им изшътка да мълчат, за да чуят караницата в къщата на Али, Джейсън изхвърча навън, ядосан от нещо. Когато Али излезе, за да разговаря с тях, тя все още изглеждаше притеснена и нервно поглеждаше през рамо към къщата. Ако имаше проблеми с Джейсън, нямаше ли да е спокойна, когато него го няма?

Сутринта Спенсър каза, че искала да открадне знаменцето на Али, защото според нея тя се е сдобила с него нечестно. Може би Джейсън също беше почувствал вина. Може би беше казал на Али да не разкрива, че той ѝ е признал къде е скрил своето парче, и се беше раздразнил, когато бе чул. Али да се хвали на всеослушание в столовата.

Ариа седна до кутията. Толкова много време беше минало от последния път, когато погледна Алиното късче, че вече беше забравила какво е нарисувано на него. Тя вдигна капака и той се огъна. Във въздуха се разнесе прах.

— Ариа? — долетя гласът на Байрън от долния етаж. — Слизай, партито започва!

Ариа спря за миг. Под купчината стари хартии надничаше синьото ъгълче на знамето.

— Идвам! — извика тя, донякъде облекчена, че е била прекъсната.

Мередит, Байрън, група мърляви мъже, в които Ариа разпозна колегите на Байрън от „Холис“, и няколко двапетинагодишни момичета с панталони за йога или опръскани с боя дънки, обикаляха из всекидневната. На масата бяха разположени френска кафемашина, бутилки вино и минерална вода и голям поднос със сандвичи, а отстрани до дивана се виждаше голяма купчина подаръци. В този миг някой от лявата страна на Ариа се прокашля. Майк седеше в ъгъла на разглобяемото канапе, а до него се беше настанила красива брюнетка. Ариа примигна, останала без думи. Това беше Кейт, бъдещата доведена сестра на Хана.

— Ъ-ъ-ъ, здрасти — каза предпазливо Ариа. Кейт се усмихна самодоволно. Майк се усмихна още по-самодоволно. Той постави ръка на бедрото на Кейт и тя му *позволи*. Ариа се намръщи, питайки се дали мозъкът ѝ не се е увредил от праха в новата ѝ таванска стая.

Във фоайето затракаха токчета и Ариа се обърна тъкмо навреме, за да види Хана, която влизаше. Тя беше облякла зелена копринена рокля с гол гръб и беше завързала като колан на кръста своето парче от знамето на „Капсулата на времето“. Носеше кутия, увита в подаръчна хартия. Ариа понечи да я поздрави, но Хана не гледаше в нейната посока. Тя се беше вторачила в Кейт. Устата ѝ се сви.

— О.

— Здрасти, Хана! — махна ѝ Кейт. — Радвам се, че успя да дойдеш!

— Ти *не си* поканена — сопна ѝ се Хана.

— Напротив, поканена съм — отвърна Кейт с уверена усмивка.

Под едното око на Хана заигра мускулче. Червенина плъзна от врата към бузите ѝ. Ариа въртеше глава от едното към другото момиче, чувствайки се едновременно объркана и очарована.

Мередит като че ли се забавляваше.

— Майк, да не си довел две момичета?

— Хей, нали това е купон — отвърна Майк, като сви рамене. — Колкото повече, толкова по-весело, нали?

— И аз така казвам! — изграчи Кейт. Когато свръхслабата Кейт се усмихваше по определен начин, тя напомняше на Ариа на крещящия гибон от плаката на „Нешънъл джиографик“, който висеше на вратата на старата ѝ спалня. Хана определено беше по-красивата от двете.

Хана опъна рамене назад, приближи се до Мередит и протегна ръка.

— Хана Мерин. Аз съм стара приятелка на семейството. — Тя подаде подаръка си на Мередит, която го постави върху купчината с другите неща. Хана изгледа намръщено Кейт, настани се от другата страна на Майк и се притисна към него така, че коленете им да се докосват.

Кейт погледна към пригледеното за колан късче знаме на кръста на Хана.

— Какво е това нещо? — Тя посочи едно черно петно.

Хана я погледна високомерно.

— Това е жаба манга. Очевидно.

Ариа се настани на люлеещия се стол, изпълнена с изумление. Тя улови погледа на Хана и кимна към мобилния си телефон. Започна да ѝ пише есемес — сутринта Хана крайно неохотно им беше дала номера на новия си телефон.

„Какво правиш тук?“.

Айфонът на Хана изпиука. Тя прочете съобщението, погледна Ариа и отговори. Няколко секунди по-късно телефонът на Ариа изжужжа:

„Защо не ни каза, че се местиш близо до Иън?“

Ариа отвори прозорец за отговор. Хана нямаше да се измъкне толкова лесно. *„И аз самата току-що разбрах — написа тя. — Ти да не би да харесваш Майк?“*.

„Може би — написа Хана. — Той е единственото момче, което не можеш да ми откраднеш“.

Ариа стисна зъби. Хана имаше предвид миналата есен, когато Ариа излизаше с бившето ѝ гадже Шон Ейкърд. Изглежда и до днес смяташе, че Ариа го е откраднала от нея.

Мередит започна да разопакова подаръците си и да подрежда всичко на масичката. Първите неща бяха бебешки играчки, одеялце и помпа за гърда от Майк. Когато стигна до подаръка, увит в раирана хартия, Кейт се изправи.

— О, този е моят! — Тя потърка ръце ликуващо. Хана се намръщи още повече.

Мередит седна на дивана и разопакова подаръка.

— О, Господи! — ахна тя и извади едно кремаво гащеризонче от покритата с розова хартия кутия:

— Направено е от органична монголска кашмирена вълна — изрецитира Кейт. — Напълно оригинално.

— Много ти благодаря. — Мередит притисна гащеризончето към лицето си. Байрън разтърка преждата между пръстите си и кимна мъдро, сякаш беше някой специалист по кашмир. Раздърпаните памучни тениски и фланелени пижами бяха повече в неговия стил.

Хана рязко се изправи и тихичко изписка.

— Да не си душила из стаята ми?

— Моля? — попита Кейт и се ококори.

— *Знаела си!* — изпищя Хана. — Прекарах часове в търсене на идеалния подарък.

— Не знам за какво говориш. — Кейт сви рамене.

В този момент Мередит разопаковаше пакета, който беше донесла Хана. Вътре се намираще още една кутия от „Съншайн“.

— О! — рече Мередит с любезен тон, изваждайки същото гащеризонче от същата розова хартия. — Много е красиво. Отново.

— Никога няма да са ти излишни — засмя се Тейт, един от колегите на Байрън, и по брадата му се посипаха трохи от сандвича, който ядеше.

Кейт също се захили добросърдечно.

— Великите мозъци мислят еднакво — каза тя, а лицето на Хана се изкриви от гняв. Погледът на Майк прескачаше от едното момиче към другото; очевидно той поглъщаше жадно задаващата се драма.

Внезапно Ариа забеляза тъмна сянка, която мина покрай прозореца. Косъмчетата по ръцете ѝ настръхнаха. В двора стоеше някой и наблюдаваше партито.

Тя огледа стаята, но като че ли никой не го забелязваше. Прокашля се, изправи се и се измъкна в коридора. С разтуптяно сърце

отвори входната врата и излезе навън. Кварталът беше ужасно тих, във въздуха миришеше на пушек. Небето потъмняваше и лампата в началото на алеята хвърляше блед златист кръг светлина върху тревата. Тогава тя отново забеляза фигурата до пощенската кутия и отскочи назад. Слава Богу, не беше Иън. Беше...

— Джена? — извика тихо Ариа.

Джена Кавана беше облечена е тежко ватирано черно палто, черни ръкавици и сива шапка — ушанка. Нейният златист ретрийвър стоеше с изплезен език. Тя вдигна глава и я обърна по посока на звука. Устните ѝ се разтвориха.

— Аз съм, Ариа — обясни Ариа. — Вчера с баща ми се нанесохме тук.

Джена леко кимна.

— Знам. — Тя не помръдваше. На лицето ѝ беше изписано виновно изражение.

— Добре ли си? — попита след минутка Ариа, сърцето ѝ не спираше да бие ускорено. — Трябва ли ти нещо?

Джена избута големите си слънчеви очила „Гучи“ нагоре по носа. Беше много странно да видиш някой с тъмни очила в мрака. Изглеждаше така, сякаш се кани да каже нещо, но след това се обърна и махна с ръка.

— Не.

— Чакай! — извика Ариа, но Джена продължи да върви. Ноктите на кучето ѝ почукваха по леда. Обувките ѝ не издаваха никакъв звук. След миг от нея се забелязваше само бялото ѝ бастунче, което се местеше от единия към другия край на тротоара.

12. ОТРЕЖЕТЕ Й ГЛАВАТА!

В сряда вечерта Емили постави четири кремави чинии на квадратната маса в трапезарията на семейство Колбърт. Когато стигна до сребърните прибори, тя се спря озадачена. Ножовете до лъжиците или до вилиците се поставяха? В тяхното семейство не се събираха на вечеря. Емили и сестра ѝ Карълайн често вечеряха по-късно от родителите им заради тренировките по плуване.

Айзък се появи от кухнята. Очите му изглеждаха още по-сини заради пуловера с остро деколте и тъмните дънки, които беше облякъл. Той хвана Емили за ръката и сложи в дланта ѝ нещо гладко с дупка. Емили погледна надолу. Беше син керамичен пръстен.

— По какъв повод?

Очите на Айзък блестяха.

— Просто така. Защото те обичам.

Емили стисна силно устни, разкъсвана от чувства. Досега никой, с когото беше излизала, не ѝ беше подарявал нищо.

— И аз те обичам — каза тя и сложи пръстена на показалеца си, където прилягаше най-добре. Не можеше да спре да мисли за онова, което се беше случило между тях предишния ден. Усецането беше толкова нереално... но едновременно с това чудесно — напълно отвличаше мислите ѝ от завръщането на А. През целия ден в училище тя се криеше в тоалетната и се оглеждаше в огледалото, търсейки промени. Но от другата страна я гледаше все същата Емили, с все същите лунички, същите големи кафяви очи и леко чип нос. Не спираше да търси някакъв специален блясък или многозначителна усмивка, нещо, което да потвърди промяната. Искаше ѝ се да сграбчи Айзък за раменете, да го целуне силно и да прошепне в ухото му, че иска да го направят отново. *Скоро.*

Силен трясък в кухнята пръсна мислите ѝ на хиляди парченца. Естествено, че нямаше да се осмели да го каже на Айзък *сега*. Не и когато родителите му са тук.

Айзък взе приборите от ръцете ѝ и започна да ги подрежда на масата — лъжиците до ножовете от дясно, вилиците са вляво.

— Изглеждаш ми притеснена — каза той. — Не се тревожи. Казах им да не споменават случая на Али.

— Благодаря — опита се да се усмихне Емили. Любопитните въпроси по случая на Али бяха най-малкият ѝ проблем — повече се притесняваше какво точно беше чула госпожа Колбърт предишната вечер. Когато се появи на вратата им, майката на Айзък я поздрави хладно, сякаш въобще не се радваше да я види. И когато преди секунди Емили излезе от тоалетната, тя можеше да се закълне, че госпожа Колбърт я гледаше осъдително, сякаш беше решила, че Емили е забравила да си измие ръцете.

Тя хукна към кухнята, за да помогне на майката на Айзък да пренесе печеното телешко и касеролите с броколи, картофено пюре с чесън и хлебчета на масата в трапезарията. Господин Колбърт връхлетя в стаята, разхлабвайки вратовръзката си. След като семейството каза молитва, госпожа Колбърт побутна печеното към Емили и за пръв път я погледна право в очите.

— Ето, скъпа. — Ъглите на устата ѝ леко се повдигнаха. — Обичаш месо, нали?

Емили примигна. Само така ли ѝ се струваше, или това изречение преливаше от... намеци? Тя погледна към Айзък, за да види реакцията му, но той невинно си вземаше хлебче от панера.

— Ъ-ъ-ъ, благодаря — отвърна тя и притегли чинията към себе си. Тя *обичаше* месо. От онова, което, ъ-ъ-ъ... се яде.

— И така, Емили. — Господин Колбърт заби голямата лъжица в купата с картофено пюре. — Разпитах някои от моите работници. Изглежда си доста известна.

Госпожа Колбърт тихо изсумтя. Вилницата на Емили изтрака в чинията ѝ. Единственият звук в стаята беше шумът на абсорбатора над печката.

— Т-така ли?

— Всички казват, че си страхотна плувкиня — завърши господин Колбърт. — В националната ранглиста по бъртерфлай? Невероятно! Какъв замах трябва, нали?

— О! — Емили вдигна чашата си с трепереща ръка и отпи една глътка вода. — Да. — Какво си мислеше, че господин Колбърт ще я

попита какво е усещането да се натиска с момичета? — Вярно, че трябва силен замах, но предполагам, че просто съм бърза по природа.

Тогава госпожа Колбърт промърмори нещо под носа си и Емили можеше да се закълне че чу: „Бърза си, така е“.

Тя остави чашата си на масата. Госпожа Колбърт дъвчеше спокойно и я гледаше. Емили се чувстваше така, сякаш очите ѝ се забиват в главата ѝ като свредел.

— Какво каза, мамо? — попита Айзък и присви очи.

Лицето на госпожа Колбърт се изкриви в усмивка.

— Казах, че Емили е скромна. Сигурна съм, че е тренирала много, за да стане толкова добра плувкиня.

— Абсолютно. — Айзък се усмихна. Емили погледна към купчината с картофено пюре в чинията си, усещайки, че лека-полека започва да полудява. Наистина ли госпожа Колбърт беше казала *това*?

За десерт майката на Айзък донесе ябълков пай и каничка кафе. Господин Колбърт погледна съпругата си.

— Между другото, наеха ни за едно откриване тази събота. Мислех, че хората няма да ми стигнат, тъй като партито е много голямо, но се оказа, че всичко е наред.

— Чудесно — отвърна госпожа Колбърт.

— Това парти ще бъде голяма работа — промърмори Айзък.

Емили хвана чинийката си с пай.

— Парти ли?

— Баща ми поел кетъринга при откриването на един нов хотел извън града — обясни Айзък. Той хвана ръката ѝ под масата. — Преди е бил училище или нещо такова, нали?

— Психиатрично заведение — възкликна госпожа Колбърт и сбърчи нос.

— Не точно — поправи я господин Колбърт. — Било е дом за проблемни деца, наричал се е „Радли“. Хотелът също ще се нарича така. Собствениците смятат, че избързват с откриването — ремонтът още не е приключил. Обаче стаите, които още не са готови, са на горните етажи — гостите дори няма да ги видят. Но нали ги знаете хотелиерите — всичко трябва да е перфектно.

— Хотелът е великолепен — каза Айзък на Емили. — Прилича на стар замък. В градината дори има храстов лабиринт. Ще ми се да дойдеш с мен.

— С удоволствие — отвърна Емили и грейна. После отхапа един залък от пая.

— Значи, ще има вечеря — обясни Айзък. — Но ще има и питиета и танци.

— Само че вие ще постъпите целомъдрено и ще пиете само безалкохолни — поясни госпожа Колбърт.

Кожата на Емили настръхна. *Целомъдрено?* Тя погледна към Айзък, неспособна да сдържи треперенето на устните си. „Тя знае — помисли си Емили. — Определено знае“.

Айзък се усмихна успокояващо.

— Не се тревожи. Изобщо няма да прием.

— Добре — рече госпожа Колбърт. — Притеснявам се, когато ходите на тези събирания за възрастни. Някои от барманите дори не искат лични карти. — Тя въздъхна драматично. — Мислех, че ще си по-развълнуван от пътуването до Бостън, което църквата организира, Айзък. Допреди няколко седмици въобще не се интересуваше от подобни пищни партита. — Тя погледна строго Емили, сякаш искаше да я обвини, че тя го е развалила.

— Винаги съм харесвал партитата — бързо се защити Айзък.

— О, остави ги да се забавляват, Маргарет — рече меко господин Колбърт. — Те ще се държат прилично.

Телефонът иззвъня и госпожа Колбърт скокна да го вдигне. Айзък се извини и отиде до тоалетната, а господин Колбърт се скри в кабинета си. Емили започна да реже пая си на все по-малки парчета, ръцете ѝ бяха хлъзгави от пот, а бузите ѝ пареха. Какво ѝ ставаше? Защо беше толкова чувствителна? Просто си въобразяваше всичко. Госпожа Колбърт не я мразеше и не се опитваше да се рови в съзнанието ѝ. Тя не беше А.

Емили събра чиниите и ги отнесе в мивката с надеждата, че ще направи добро впечатление. След като ги изми, бръкна в джоба си за телефона. Сега беше идеалният момент А. да изпрати някой хаплив есемес за поведението на скъпата мама. Всъщност сигурно предишния ден госпожа Колбърт не беше разбрала за Айзък и Емили... но А. я беше подготвил тъкмо навреме преди вечеря. Също както предишния А., и този като че ли винаги знаеше всичко.

Но малкото екранче на нокията ѝ беше тъмно. Внезапно Емили осъзна, че всъщност иска да има есемес от А. Ако той беше отговорен

за това, то майката на Айзък щеше да се окаже жертва на манипулативен призрак, вместо просто да се прояви като пасивно-агресивно чудовище.

Смехът на господин Колбърт се разнесе от кабинета му и Емили огледа кухнята. Майката на Айзък събираше статуйки на крави така, както майката на Емили събираше пиленца. На хладилника имаха едни и същи магнитчета във формата на френски къщички, църквички и пекарни. Госпожа Колбърт беше най-обикновена майка с най-обикновена кухня, точно като госпожа Фийлдс. Може би Емили просто се държеше параноично.

Емили събра измитите лъжици, вилици и ножове и ги подсуши с кърпата за съдове, чудейки се в кое чекмедже ги държат. Опита онова, което се намираще най-близо до умивалника. По дъното се търкулна една батерия. Имаше ножици, разпръснати кламери, готварска ръкавица с щампа на крава и няколко менюта с храна за вкъщи, прихванати с лилава гумена лента. Емили се нареди да го затвори, но една снимка, тикната в дъното, привлече вниманието ѝ.

Тя я извади навън. Айзък стоеше в антрето, облечен в леко широк костюм, който принадлежеше на баща му. Беше прегърнал Емили, облечена в розовата сатенена рокля, която беше откъснала от гардероба на Карълайн. Снимката беше направена преди няколко седмици, когато двамата отидоха на благотворителното събиране на „Роузууд дей“. Госпожа Колбърт се въртеше около тях с розови бузи и блеснали очи.

— Колко сте сладки! — беше извикала тя. Беше оправила корсажа на Емили, беше завързала наново връзката на Айзък и им беше предложила току-що опечени шоколадови бисквитки.

Снимката разказваше една щастлива история... с изключение на едно. Емили нямаше глава. Тя беше изрязана изцяло от снимката, ножиците внимателно бяха премахнали всяка следа от косата ѝ.

Емили бързо затвори чекмеджето. Прокара ръка по шията си, после по брадичката, ушите, бузите и челото. Главата ѝ си беше на мястото. Когато погледна през прозореца, опитвайки се да реши какво да прави, телефонът ѝ звънна.

Сърцето ѝ подскочи. Значи А. наистина имаше нещо общо. Тя извади телефона си с треперещи пръсти.

Имате нов MMS.

На екрана се появи образ. Това беше стара снимка на нечий заден двор. Дворът на Али — Емили веднага разпозна дървесната къщичка върху старото дъбово дърво. Ето я и Али, с детско лице, усмихната и грейнала. Беше облечена в хоккейната униформа на роузуудската младежка лига, което означаваше, че снимката е от пети или шести клас — след това Али играеше в университетския хокеен отбор. На снимката имаше още две момичета. Едното имаше дълга, руса коса и беше скрито зад дървото — това сигурно беше Наоми Циглър, една от най-добрите приятелки на Али по онова време. Другото момиче беше заснето в профил. Тя имаше тъмна коса, бледа кожа и естествено червени устни.

Джена Кавана.

Емили държеше телефона в изпънатата си ръка и го гледаше озадачено. Не виждаше с какво можеше да бъде изнудена. Къде беше ликуващото съобщение „Пипнах те! Мама мисли, че си една голяма мръсна курва!“. Защо А. не се държеше като... А.?

Тогава забеляза придружаващия текст под снимката. Емили го прочете четири пъти, опитвайки се да го разбере.

Едно от тези неща не е на мястото си. Намери го
бързо или...

А.

13. ВРЪЗКАТА МАЙКА-ДЪЩЕРЯ

Същата сряда, вечерта, Спенсър се качи на свръхскоростния влак от гарата на Трийсета улица, настани се на една плюшена седалка до прозореца, отпусна коланчето на сивата си права вълнена рокля и изчетка късчетата суха трева от островърхите си ботуши „Лефльор Рандъл“. Беше прекарала повече от час в избор на облекло й се надяваше, че дрехите й говореха едновременно: *модерна девойка, сериозна млада жена и най-страхотната биологична дъщеря!* Подобен баланс трудно се постигаше.

Кондукторът, посивял възрастен мъж с мило лице, облечен в тъмносиня униформа, погледна билета й.

— В Ню Йорк ли отивате?

— Аха — преглътна Спенсър.

— По работа или за удоволствие?

Спенсър облиза устните си.

— Отивам на гости на майка си — избъбри тя.

Кондукторът се усмихна. Възрастната жена, която седеше от другата страна на пътечката, изхихика одобрително. Спенсър се надяваше, че във влака не пътуваше никой от приятелите на майка й или съдружниците на баща й. Не й се искаше много родителите й да знаят какво прави.

Преди да тръгне се опита още веднъж да попита семейството си дали не е осиновена. Баща й работеше от къщи и Спенсър се изправи на вратата на кабинета му, наблюдавайки го докато чете Ню Йорк Таймс на компютъра си. Когато се прокашля, господин Хейстингс се обърна. Лицето му омекна.

— Спенсър? — каза той със загрижен глас. Сякаш временно беше забравил, че трябва да я мрази.

В главата на Спенсър се въртяха хиляди думи. Тя искаше да попита баща си дали в живота й има нещо истинско. Искаше да го попита защо никога не й е казал. Искаше да го попита дали затова се

отнасят толкова ужасно с нея през по-голямата част от времето — защото тя всъщност не беше тяхно дете. Но изгуби самообладание.

Изведнъж телефонът ѝ избибипка. Спенсър отвори страничния джоб на чантата си. Беше Андрю.

„Искаш ли да дойдеш у нас“?

Край нея избумтя високоскоростният влак, който се движеше в другата посока. Спенсър отвори прозорче за отговор, *„Вечерям със семейството си, съжалявам“*, написа тя в отговор. Това не беше изцяло лъжа. Искаше да каже на Андрю за Оливия, но се страхуваше, че ако му каже, той ще прекара в очакване цялата вечер, умирайки от нетърпение да разбере как е минала срещата. Ами ако нещата не се развиеха добре? Ами ако Спенсър и Оливия не се харесат? И без това се чувстваше достатъчно уязвима.

Влакът потракваше равномерно. Мъжът пред Спенсър остави на седалката до себе си част от вестника и тя забеляза поредното заглавие от Роузууд. *„Има ли пропуски в разследването на Дилорентис? — пишеше с големи черни букви. — Дали семейството на Алисън крие нещо?“* — продължаваха с по-ситен шрифт.

Спенсър придърпа по-ниско над очите си своята ръчно изплетена шапка на вестникарче „Юджиния Ким“ и се сви надолу в седалката. Тези ненормални вестникарски истории нямаха край. Ами ако ченгетата, които три години по-рано бяха разследвали изчезването на Али, наистина бяха пропуснали нещо голямо? Тя се сети за казаното от Иън в месинджъра.

Откриха какво знам. Затова трябваше да бягам. Те ме мразят. Знаеш го.

Това беше наистина озадачаващо. Първо, Иън си мислеше, че пише на Мелиса, а не на Спенсър. Значи Мелиса знае кой мрази Иън... и защо? Дали Иън е споделил с нея подозренията си за това кой е убил Али? Но ако Мелиса наистина знаеше алтернативната история за това,

което се беше случило с Али в нощта на нейната смърт, защо досега не я беше споделила с никого?

Освен ако... някой не я беше уплашил до смърт. През последните четирийсет и осем часа Спенсър не спираше да звъни на сестра си, нетърпелива да я попита дали има нещо друго, което би могла да знае. Но Мелиса не отговори на нито едно от обажданията ѝ.

Вратата, която свързваше двата вагона, се отвори с тракане и една жена, облечена в тъмносин бизнес костюм, тръгна по пътеката между седалките, понесла картонена кутия с чаши горещо ароматно кафе и бутилки минерална вода. Спенсър облегна глава на прозореца, загледана в голите дървета и ръждясали телефонни стълбове, покрай които прелиташе влакът. И какво имаше предвид Иън, когато беше написал „*те ме мразят*“? Дали имаше нещо общо със снимката, която Емили беше препратила на Спенсър около половин час по-рано — стара снимка на Али, отчасти прикритата от дъба Наоми Циглър и Джена Кавана в двора на Али? В придружаващия я текст А. намекваше, че снимката е следа... но към какво? Добре, наистина беше странно, че Али се е занимавала със задръстената Джена Кавана, но самата Джена им беше признала, че двете е Али са били тайни приятелки. Но какво общо имаше това с Иън?

Спенсър се сецаше само за един инцидент с някой, който би могъл да мрази Иън. Когато Спенсър и останалите се бяха промъкнали в двора на Али, за да ѝ откраднат знаменцето, Джейсън Дилорентис беше излетял от къщата и се беше спрял в средата на двора, загледан в Мелиса и Иън, които седяха на ръба на горещото джакузи. Тъкмо бяха започнали да излизат — Спенсър си спомни как Мелиса се чудеше кои са най-перфектните обувки и чанта за първия учебен ден, нетърпелива да впечатли новото си гадже. След като Али ги заряза и Спенсър се прибра у дома, тя чу двамата да си шушукат във всекидневната.

— Ще го преживее — каза Мелиса.

— Не ме притеснява той — отвърна Иън. След това промърмори нещо, което Спенсър не успя да чуе.

За Джейсън ли говореха... или за някой друг? Доколкото Спенсър знаеше, Джейсън и Мелиса не бяха точно приятели. Посещаваха заедно някои часове — понякога, когато Мелиса беше болна, Спенсър трябваше да отиде до съседната къща и да вземе от Джейсън записките от пропуснатите часове — но той никога не е бил

част от онази голяма групичка, която наемаше дълги лимузини за училищните празненства или прекарваше пролетната ваканция в Кан, Кабо Сан Лукас или на остров Мартас винярд. Джейсън дружеше с някои от другите футболисти — те бяха прочути с измислянето на играта „Не е истина“, която играеха Али, Спенсър и останалите — но като че ли братът на Али прекарваше голяма част от времето си в усамотение. През повечето време той дори не се виждаше със семейството си. Големите фамилии Хейстингс и Дилорентис бяха членове на „Роузуудския кънтри клуб“ и редовно посещаваха ежеседмичните неделни джаз вечери... с изключение на Джейсън, който редовно ги пропускаше. Спенсър си спомни думите на Али, че техните са позволили на Джейсън да ходи сам във вилата им край езерото Поконос; там ли беше през всичките тези недели? Какъвто и да беше отговорът, семейство Дилорентис като че ли дори не забелязваха, че го няма, и си вечеряха щастливо, наслаждавайки се на яйцата по бенедиктински, пиеха коктейли „Мимоза“ и се прехласваха по Али. Сякаш имаха само едно дете, не две.

Спенсър затвори очи, заслушана в свирката на влака. Мисленето за всичко това ужасно я изморяваше. Може би колкото повече се отдалечаваше от Роузууд, толкова по-незначително ще ѝ се струва всичко.

След известно време влакът спря.

— Гара „Пен“ — обяви кондукторът. Спенсър грабна чантата си и се изправи с разтреперани колене. *Това наистина се случваше.* Тя се придвижи след останалите пътници по тясната пътечка, слезе на перона и взе ескалатора нагоре, към главната зала.

Гарата миришеше на меки гевречета, бира и парфюми. Мъжки глас обяви по високоговорителя, че влакът за Бостън е спрял на вход 14 изток. В този миг цяла тълпа хора хукна към 14 изток и едва не събори Спенсър. Тя се огледа раздразнително. Как ще намери Оливия в тази тълпа? Как Оливия ще намери нея? Какво ще си кажат, за Бога?

Някъде в навалищата се разнесе познат, писклив смях. Спенсър се замисли за възможно най-ужасния вариант: ами ако Оливия не съществува? Ами ако това е някаква груба шега, организирана от А.?

— Спенсър? — извика някой.

Спенсър се завъртя. Една млада руса жена със сив кашмирен пуловер „Джей Крю“ и кафяви каубойски ботуши вървеше към нея. Тя

носеше малка чантичка от змийска кожа и голяма папка, пълна с листи хартия.

Когато Спенсър вдигна ръка, жената се усмихна. Сърцето на Спенсър спря. Жената имаше същата широка усмивка, която тя виждаше, щом се погледнеше в огледалото.

— Аз съм Оливия — обяви жената и хвана Спенсър за ръцете. Дори пръстите ѝ приличаха на тези на Спенсър, малки и тънки. Оливия имаше същите зелени очи и познатия ясен, не много плътен глас. — Знаех, че си ти, още щом те зърнах да слизаш от влака. Просто го знаех.

Очите на Спенсър се изпълниха със сълзи. И просто ей така, изведнъж, страховете ѝ започнаха да се изпаряват. Всичко това ѝ се стори съвсем... *наред*.

— Хайде. — Оливия поведе Спенсър към единия от изходите, подминавайки група нюйоркски полицаи и служебно куче-търсач. — Толкова много неща съм намислила за нас.

Спенсър грейна. Внезапно се почувства така, сякаш животът ѝ едва сега започва.

* * *

Беше невероятно топла януарска нощ, и улиците бяха пълни с народ. Те взеха такси до Уест вилидж, където Оливия току-що се беше нанесла, и спряха в „Диане фон Фюрстенберг“, един от любимите магазини на Оливия — и на Спенсър. Докато обикаляха между рафтовете, Спенсър научи, че Оливия е арт директор в ново списание, посветено на нощния живот в Ню Йорк. Тя беше родена и израснала в Ню Йорк и беше учила в тамошния университет.

— Аз мисля да кандидатствам в него — изчурулика Спенсър. Всъщност мястото ѝ там беше гарантирано — или поне докато беше първа по успех в класа.

— Страшно ми харесваше там! — каза Оливия. След това тихичко ахна и измъкна една тревистозелена плетена рокля. Спенсър се засмя — тъкмо си я беше набелязала. Оливия се изчерви.

— Винаги си избирам дрехи с тази отсянка на зеленото — призна тя.

— Защото подхожда на очите ти — продължи Спенсър.

— Точно така. — Оливия я погледна с признателност. Изражението на лицето ѝ сякаш казваше „радвам се, че те намерих“.

След като напазаруваха, те тръгнаха бавно по Пето авеню. Оливия разказа на Спенсър, че наскоро се е омъжила за един богат мъж, на име Морган Фрик, на частна церемония в Хемптънс.

— Всъщност довчера отлитаме за Париж, където ще прекараме медения ни месец — каза тя. — Малко по-късно хеликоптер ще ме откара до самолета му. Той се намира на едно частно летище в Кънектикът.

— Тази вечер? — Спенсър се спря, изненадана. — Къде ти е багажът?

— Шофьорът на Морган ще го откара до летището — обясни Оливия.

Спенсър кимна, впечатлена. Морган сигурно беше тъпкан с пари, щом имаше шофьор и частен самолет.

— Точно затова за мен беше толкова важно да се видим днес — продължи Оливия. — Заминавам за две седмици и не можех да издържа при мисълта, че ще трябва да чакам, докато се върна.

Спенсър кимна. И тя не беше сигурна, че щеше да издържи още две седмици в неизвестност.

Папката под мишницата на Оливия изведнъж започна да се изплъзва и тя бързо я сграбчи в опит да попречи на листите да се разпилеят по тротоара.

— Искаш ли аз да я нося? — попита Спенсър. Папката щеше без проблеми да се побере в голямата ѝ чанта.

— Искаш ли? — Оливия с благодарност ѝ подаде папката. — Благодаря. Направо ме побърква. Морган ме помоли да му занеса документите за новия ни апартамент, за да ги разгледа.

Свиха по една странична уличка, подминавайки няколко красиви тухлени сгради. Долните им етажи грееха в златна светлина и Спенсър забеляза една голяма шарена котка, която мързеливо се излежаваше на перваза на прозореца. Двете с Оливия вървяха мълчаливо, единственият звук, който се чуваше, беше потракването на токчетата им по тротоара. Мълчанието винаги караше Спенсър да се чувства неловко — тя се притесняваше, че вината донякъде е нейна — затова започна да говори за своите постижения. Че този сезон е вкарала

дванайсет гола. Че от седми клас получава главната роля в почти всяка училищна пиеса.

— И почти по всичко имам шестици — изтърси тя, след което осъзна грешката си. Примигна и се приготви да посрещне онова, което щеше да последва.

Оливия се усмихна.

— Но това е фантастично, Спенсър! Впечатлена съм!

Спенсър предпазливо отвори едното си око. Тя очакваше Оливия да реагира по същия начин като майка ѝ. „Почти по всичко?“. Тя дори чуваше гласа на госпожа Хейстингс в главата си: „По кой предмет нямаш шестица? И защо са само шестици? Защо не са шест *плюс*?“ И през останалата част от деня Спенсър щеше да се чувства ужасно.

Но Оливия въобще не постъпи така. Кой знае, ако тя беше запазила Спенсър, сигурно характерът ѝ щеше да бъде съвсем различен. Може би нямаше да се старае толкова за оценките си, нямаше да се чувства толкова неудобно сред чужди хора, винаги опитвайки се да докаже, че е най-добрата, най-заслужилата, най-любвеобилната. Никога нямаше да се срещне с Али. Убийството ѝ щеше да е просто поредното заглавие в пресата.

— Защо се отказа от мен? — изведнъж изтърси тя.

Оливия спря пред пешеходната пътека и се загледа замечтано във високата сграда от другата страна на улицата.

— Ами... когато те родих, бях на осемнайсет. Твърде млада, за да имам дете — тъкмо бях приета в университета. Толкова трудно взех това решение. След това разбрах, че някакво богато семейство от предградията на Филадельфия те е осиновило и почувствах, че съм взела правилното решение. Но винаги съм се питала какво е станало с теб.

Светофарът се смени. Спенсър заобиколи една жена, разхождаща мъничък мопс, облечен с бяло плетено пуловерче.

— Родителите ми познават ли те?

Оливия поклати глава.

— Виждала съм ги на снимка, но никога не сме се срещали. Исках всичко да е анонимно, те също. Плаках, след като те оставих, но знаех, че така трябва. — Тя се усмихна тъжно, след което докосна ръката на Спенсър. — Спенсър, знам, че с едно посещение не могат да се наваксат шестнайсет години. Но през целия си живот съм мислила

за теб. — Тя завъртя очи. — Извинявай. Това е толкова клиширано, нали?

Очите на Спенсър бяха пълни със сълзи.

— Не — отвърна бързо тя. — Съвсем не. — От колко време очакваше някой да ѝ каже нещо такова?

На ъгъла на Шесто авеню и Дванайсета улица Оливия рязко спря.

— Това е новият ми апартамент. — Тя посочи към най-горния етаж на луксозния блок. Отдолу имаше антиквариат и магазин за аксесоари. Пред входа спря лимузина и една жена, облечена с палто от норки, се стрелна през въртящите се врати.

— Можем ли да се качим горе? — извика Спенсър. Дори отвън мястото изглеждаше великолепно.

Оливия погледна към ролекса на китката си.

— Не знам дали ще успеем преди резервацията ни. Но следващия път обезателно. Обещавам.

Спенсър потисна разочарованието си, защото не искаше Оливия да си мисли, че е някое разглежено хлапе. Оливия отведе Спенсър в един малък, уютен ресторант на няколко пресечки по-нататък. В залата миришеше на минзухар, чесън и миди и беше пълно с народ. Двете седнаха на една маса, примигващата светлина от свещите огряваше лицата им. Оливия веднага поръча бутилка вино, като каза на сервитьора да налее малко и в чашата на Спенсър.

— Тост — каза тя, вдигайки чашата си във въздуха. — За още много подобни гостувания.

Спенсър грейна и се огледа. До бара седеше един младеж, който приличаше много на Ноъл Кан — но с не толкова детинско изражение на лицето. До него седеше момиче, пъхнало крачолите на дънките си в кафявите си ботуши, и се смееше. До тях се бяха настанили двама симпатични по-възрастни мъж и жена. Тя носеше сребристо пончо, а мъжът — тесен, раиран костюм. От тонколоните звучеше френска поп-песен. Всичко в Ню Йорк изглеждаше милиард пъти по-модно, отколкото в Роузууд.

— Ще ми се да живееш тук — въздъхна тя.

Оливия вдигна глава и очите ѝ грейнаха.

— Знам. И на мен ми се иска. Но в Пенсилвания сигурно също е много хубаво. С всичкото това пространство и чист въздух. — Тя

докосна ръката на Спенсър.

— В Роузууд е хубаво. — Спенсър разклати чашата си с вино, внимателно подбирайки думите си. — Но семейството ми... не е.

Оливия отвори уста със загрижено изражение на лицето.

— Те просто не се интересуват от мен — поясни Спенсър. — Бих дала всичко, за да не живея вече там. Дори няма да им липсвам.

Усети дразнене в носа си както винаги, когато се канеше да заплаче. Тя упорито наведе глава към скута си, опитвайки се да обуздае емоциите си.

Оливия потупа Спенсър по ръката.

— Бих дала всичко, за да живееш тук — каза тя. — Но трябва да ти призная нещо. Морган не се доверява лесно на хората — някои от близките му приятели го използваха заради парите му и сега той внимава много с непознати. Още не съм му казала за теб. Първо исках да се уверя, че си истинска.

Спенсър кимна. Тя определено разбираше защо Оливия не е казала на Морган за срещата — тя също не беше казала на никого.

— Щях да му кажа за теб в Париж — добави Оливия. — А щом те срещне, не може да не се влюби в теб.

Спенсър отхапа късче хляб, обмисляйки вариантите.

— Ако се преместя тук, дори няма да е нужно да живея с вас — обяви след миг. — Мога да си взема собствен апартамент.

Оливия я погледна обнадеждаващо.

— Ще можеш ли да живееш сама?

Спенсър сви рамене.

— Разбира се. — Напоследък родителите ѝ почти не се завъртаха къщи; тя и сега живееше сама.

— Ще ми бъде ужасно хубаво, ако се преместиш тук — призна Оливия с блеснали очи. Само си помисли — можеш да си вземеш едностаен апартамент близо до нас. Сигурна съм, че Майкъл, нашият агент по недвижимите имоти, може да ти намери нещо много специално.

— Мога да се запиша в университета още догодина, една година по-рано — добави Спенсър с нарастващо въодушевление. — И без това си мислех да го направя.

Докато тайно се срещаше с Рен, бившето гадже на Мелиса, тя беше решила да кандидатства по-рано в Пен, за да се махне от къщи и

да бъде с него. Всъщност дори беше разговаряла с администрацията на „Роузууд дей“ за по-ранното си дипломиране. При всички курсове, които беше взела, имаше необходимите кредити.

Оливия си пое дълбоко дъх и се нареди да каже още нещо, но след това се спря, отпи голяма глътка вино и протегна ръце, сякаш за да каже „задръж малко“.

— На твоето място нямаше да се вълнувам толкова — каза тя. — Аз трябва да съм отговорният човек. Трябва да останеш със семейството си, Спенсър. Нека засега се придържахме към посещенията, става ли? — Тя потупа Спенсър по ръката, забелязвайки разочарованото й изражение. — Не се тревожи. Току-що те открих и не искам отново да те изгубя.

След като пресушиха бутилката вино и ометоха две порции спагети, те тръгнаха бавно към хеликоптерната площадка до река Хъдсън, държейки се по-скоро като най-добри приятелки, отколкото като майка и дъщеря. Когато Спенсър видя хеликоптера, който чакаше Оливия, тя я стисна за ръката.

— Ще ми липсваш.

Горната устна на Оливия затрепери.

— Скоро ще се върна. И ще го направим отново. Може би следващия път ще отидем на пазар на Медисън авеню? Направо ще припаднеш в магазина на Лубутен.

— Дадено. — Спенсър прегърна Оливия. Тя ухаеше на „Нарцисо Родригез“, един от любимите парфюми на Спенсър. Оливия й прати въздушна целувка и се качи на хеликоптера. Перката се завъртя, а Спенсър се обърна и погледна към града. По магистралата Уест Сайд летяха такситата. Хора тичаха за здраве по алеите — нищо, че часът вече беше десет вечерта. Прозорците на апартаментите светеха ярко. По река Хъдсън мина увеселителна яхта, гостите, облечени с елегантни сака и рокли, се виждаха ясно на палубата.

Тя ся умираще да живее тук. А сега имаше и причина да го направи.

Хеликоптерът се повдигна от земята. Оливия сложи големите слушалки на ушите си, наведе се през прозореца и замаха ентусиазирано на Спенсър.

— Приятно пътуване! — извика Спенсър. След това придърпа нагоре дръжката на чантата си и усети нещо вътре. Папката на Оливия.

Тя я измъкна и я размаха над главата си.

— Забрави това! — Но Оливия говореше нещо на пилота, зареяла поглед в небето. Спенсър не спря да маха, докато хеликоптерът не се превърна в малка точкица на хоризонта. Тогава свали ръката си и се обърна. Така поне имаше извинение отново да се види с Оливия.

14. НА СЛЕДВАЩИЯ ДЕН ВЪВ ВЛАКА НА ЗАПАД...

На следващия следобед Ариа стоеше на перона на гарата в Ярмът, град на няколко мили от Роузууд. Слънцето все още се издигаше високо над хоризонта, но въздухът беше студен и пръстите на Ариа изтръпнаха. Тя протегна врат и погледна надолу по линията. Влакът се намираше на няколко гари по-нататък и проблясваше в далечината. Пулсът ѝ се ускори.

След като предишния ден видя не една, а две готини мацки да се карат за Майк, тя реши, че животът е твърде кратък, за да се помайва. Веднага си спомни думите на Джейсън, че в четвъртък свършва достатъчно рано, за да хване високоскоростния влак до Ярмът в три следобед. Което означаваше, че тя знае точно къде да го намери.

Тя се обърна и погледна към къщите от другата страна на линията. До портите имаше натрупани боклуци, боята около прозорците им се белеше и нито една не беше превърната в антикварен магазин или богаташки спа комплекс, като старите къщи около гарата в Роузууд. Нямахме нито тузарски кафенета „Уауа“ или „Старбъкс“ наблизо, само една мрачна гадателка, която предлагаше четене на ръка и „други медиумни услуги“ — каквото и да означава това — както и една кръчма, „Яху“, с голям плакат на предната стена, на който пишеше: „Пиене на корем за 5 долара!“. Дори околните дървета не изглеждаха толкова живописни. Ариа разбираше защо семейство Дилорентис не искаше да се връща в Роузууд докато трае процесът, но защо бяха избрали Ярмът?

Тя чу изсумтяване зад гърба си. Когато се обърна, забеляза една сянка, която се скри от другата страна на железопътната линия. Ариа се повдигна на пръсти, примигвайки бързо-бързо, но не можа да разбере кой е. Спомни си Джена Кавана, която беше видяла предишния ден в двора си. Сякаш Джена искаше да ѝ каже нещо... но след това

беше размислила. На всичко отгоре Емили беше препратила на Ариа едно съобщение от А. с прикачена снимка на Али и Джена, която никога досега не беше виждала. „*Виждаш ли?* — пишеше Емили. — *Изглежда Али и Джена наистина са били приятелки*“. Но не беше ли възможно Али да се *престори*, че е приятелка на Джена, за да я накара да ѝ се довери? Беше типично за Али да приеме някой във вътрешния си кръг приятели, само за да узнае всичките му тайни.

Влакът навлезе с грохот в гарата и спря със скърцане на спирачките. Кондукторът отвори с трясък вратата и хората започнаха бавно да слизат по металните стълби. Когато Ариа забеляза русата коса и сивото сако на Джейсън, устата ѝ пресъхна. Тя изтича към него и докосна лакътя му.

— Джейсън?

Той рязко се обърна, явно беше непрекъснато нащрек. Когато видя, че е Ариа, се успокои.

— О... — каза меко. — Здравсти. — Погледът му шареше напред-назад. — Какво търсиш тук?

Ариа се прокашля, устоявайки на импулса да се обърне, да хукне обратно към колата си и да избяга.

— Може и да ти изглеждам като глупачка, но ми хареса разговора ни онзи ден. И... Исках да знам дали искаш да излезем някой път. Но ако не искаш, няма проблем.

Джейсън се ухили. Изглеждаше впечатлен. Той се отмести от пътя на потока бизнесмени.

— Изобщо не ми изглеждаш като глупачка — отвърна той и я погледна в очите.

— Наистина ли? — Сърцето на Ариа подскочи.

Джейсън погледна към големия си часовник.

— Искаш ли да пийнем нещо? Имам малко време.

— Ра-разбира се — заекна Ариа.

— Знам идеалното място в Холис — рече Джейсън. — Можеш да караш след мен, нали?

Ариа кимна, изпълнена с благодарност, че не ѝ беше предложил кръчмата „Яху“. Джейсън я пусна първа да слезе по тесните стълби, които водеха извън гарата. Докато вървяха към колите си, Ариа зърна нещо с периферното си зрение. Фигурата, която беше видяла по-рано, стоеше до прозореца на гарата и гледаше навън. Носеше големи

слънчеви очила и пухкаво палто с качулка, която беше захлупил на главата си, закривайки лицето си. Но Ариа не можеше да се отърси от чувството, че човекът гледа право в нея.

* * *

Ариа последва Джейсъновото черно БМВ до Холис. Тя си спомни какво ѝ беше разказала Емили за поведението на Джейсън предишния ден и си отбеляза да погледне задната му броня за някакви видими драскотини. Но, доколкото помнеше, бронята му беше безупречна.

След като успяха да си намерят места за паркиране на улицата, Джейсън я поведе по една тясна уличка и нагоре по стълбите на една стара викторианска къща. Над входната ѝ врата висеше табелка с надпис. Отстрани се поклащаше стар люлеещ се стол.

— Това е бар? — Ариа се огледа. Баровете в Холис, които тя знаеше, като „Виктъри брюъри“ и „Снукър“, бяха тъмни, гадно миришещи места, които нямаха никаква украса, освен неоновите надписи „Гинес“ и „Будвайзер“. „Бейтс“, от друга страна, имаше опушени стъкла, медно чукче на предната врата и няколко отдавна изсъхнали висящи растения, които се полюляваха от навеса. Къщата напомняше на Ариа за разкривения дом, в който живееше учителят ѝ по пиано в Рейкявик.

Вратата се отвори и разкри огромен, покрит с паркет салон. Покрай стените му бяха наредени червени плюшени кресла, театрални завеси се диплеха над прозорците.

— Смята се че това място е обитавано от духове — прошепна ѝ Джейсън. — Затова го наричат „Бейтс“, като мотел „Бейтс“ от филма „Психо“. — Той отиде до бара и се настани на едно столче.

Ариа се огледа. Преди да намерят тялото на Али, тя си мислеше, че Алисън е А. — или може би нейният призрак. Русата коса, която беше зървала, сигурно беше Мона, която ги бе следила неотстъпно, за да открие и най-дълбоките им тайни. Но сега, когато Мона беше мъртва, Ариа можеше да се закълне, че понякога вижда руса коса точно като Алината да се скрива зад дърветата и да се появява на прозорците, наблюдавайки я от отвъдното.

Облеченият в черно, късо подстриган барман взе поръчките им. Ариа избра пино ноар — реши, че ще изглежда много изтънчено — а Джейсън си поръча гимлет. Когато забеляза обърканото изражение на Ариа, той каза:

— Това е водка и лимонов сок. Една приятелка от Йейл ме запали по него.

— О! — Ариа наведе глава при думата *приятелка*.

— Вече не ми е приятелка — добави Джейсън, което накара Ариа да се изчерви още повече.

Получиха питиетата си и той плъзна чашата си към нея.

— Опитай.

Ариа отпи една малка глътка.

— Добро е — рече тя. Имаше вкус на спрайт, само че беше по-интересно.

Джейсън скръсти ръце с любопитна усмивка на лицето.

— Изглежда, се чувстваш много удобно в баровете. — Гласът му се снижи до шепот. — Едва не ме заблуди, че си на двайсет и една.

Ариа му върна чашата.

— Прекарах последните три години в Исландия. Там не са толкова строги по отношение на пиенето, а и родителите ми са доста разкрепостени. Освен това никога не се налагаше да шофирам до дома — къщата ни се намираше на две пресечки от главния път. Най-лошото, което ми се случи беше, че веднъж се спънах в калдъръма, след като бях пила твърде много шнапс „Бренивин“, и си обелих коляното.

— Европа като че ли наистина те е променила. — Джейсън се облегна назад и я аплодира. — Помня те като наистина странно дете. Не, ти беше... — Той млъкна.

Сърцето на Ариа се разтуптя. Тя беше... *каква?*

— В Исландия се чувствах по-добре — призна тя, когато стана ясно, че той няма да завърши изречението.

— Защо?

— Ами... — Ариа се загледа в маслените портрети на аристократични жени, които висяха на отсрещната стена. Под всяка картина бяха написани датите на раждането и на смъртта им. — Заради момчетата, например. В Исландия не се интересуваха дали съм популярна. Интересуваше ги каква музика слушам или какви книги

обичам да чета. В Роузууд момчетата харесват само един тип момичета.

Джейсън облегна лакът на бара.

— Момичета като сестра ми, имаш предвид.

Ариа сви рамене и отмести поглед. Точно това имаше предвид, но не искаше да произнася името на Али на глас.

По лицето на Джейсън премина неясно изражение. Тя се зачуди дали той е знаел за ефекта, който Али има върху момчетата — дори по-големите. Дали по онова време Джейсън е знаел за връзката на Али с Иън, или се беше изненадал, след като видя, че го арестуват? Какво ли чувстваше сега?

Джейсън отпи от гимлета си и сериозното изражение се изтри от лицето му.

— Влюбваше ли се често в Исландия?

Ариа поклати глава.

— Имах много приятели, но се влюбих само веднъж. — Тя несръчно отпи глътка вино. Днес не беше яла почти нищо и виното бързо я замая. — В учителя ми по литература. Сигурно си чул за това.

Между веждите на Джейсън се оформи бръчка. Може би не беше чувал.

— Всичко свърши — каза тя. — Честно, беше нещо ужасно. Накараха го да напусне учителското място... заради мен. Преди няколко месеца се махна от града и обеща, че ще се обажда, но оттогава не съм го чувала.

Джейсън кимна съчувствено. Ариа се изненада колко ѝ беше лесно да му признае всичко това. Нещо в него я караше да се чувства в безопасност, сякаш той никога нямаше да я критикува.

— Ти влюбвал ли си се някога? — попита тя.

— Само веднъж. — Джейсън отметна глава назад и пресуши остатъка от питието си. Ледът изтрака в празната чаша. — Тя ми разби сърцето.

— Коя беше тя?

Джейсън сви рамене.

— Никоя. Вече няма значение.

Барманът му донесе още един гимлет. Тогава Джейсън я побутна леко по ръката.

— Знаеш ли, преди си помислих, че ще кажеш, че човекът, в когото си била влюбена, *съм бил аз*.

Ариа зяпна от изненада. Джейсън... *е знаел?*

— Сигурно си е личало много.

Джейсън се усмихна.

— Не. Просто аз съм много схватлив.

Ариа даде знак на бармана да ѝ напълни чашата. Бузите ѝ пламтяха. Винаги се беше старала извънредно много да прикрие увлечението си по Джейсън, защото беше уверена, че ако той разбере, тя ще умре. Дори сега изпитваше огромно желание да пропълзи под бара.

— Помня как един път чакаше пред сградата по журналистика в „Роузууд дей“ — обясни тихо Джейсън. — Веднага те забелязах. Ти се оглеждаше... и когато ме видя, очите ти грейнаха.

Ариа се вкопчи в дървения ръб на бара. За миг си помисли, че Джейсън ще спомене онзи път, когато ѝ даде знаменцето на Али. Но той говореше за деня, когато тя го беше изчакала да излезе от часа по журналистика, за да му покаже копието с автограф на „Кланица пет“, което притежаваше баща ѝ. Това се случи в петъка, преди те четирите да се засекат в двора на Али.

Може би Джейсън не искаше да говори за кражбата. Може би се чувстваше виновен.

— Разбира се, че си спомням — отвърна тя. — Наистина исках да говоря с теб. Но училищната секретарка те докопа първа. Каза, че имаш телефонно обаждане от някакво момиче.

Джейсън присви очи, сякаш се опитваше да си спомни.

— Наистина ли?

Ариа кимна. Секретарката беше хванала ръката на Джейсън и го беше повела към кабинета си. Сега като се замисли, Ариа се сети, че секретарката беше добавила още: „Каза, че е сестра ти.“. Но нали Ариа беше видяла Али по-рано през деня — беше се запътила към съблекалнята по физическо. Може би се обаждаше тайната приятелка на Джейсън, знаейки, че единственият начин да го извикат на телефона е, ако се представи за член на семейството.

— Реших, че всъщност *искаш* да говориш с някое красиво и зряло момиче, а не е някаква откачена шестокласничка — добави Ариа и се изчерви.

Джейсън бавно кимна и очите му блеснаха. Той промърмори нещо под носа си, нещо, което ѝ заприлича много на „не съвсем“.

— Моля? — попита Ариа.

— Нищо. — Джейсън пресуши остатъка от гимлета си. След това я погледна свенливо. — Така. Радвам се, че сега се престраши поне малко да разкриеш увлечението си.

По гърба ѝ пробягаха тръпки.

— Може да не е само увлечение — прошепна тя.

— Надявам се да е така — отвърна той. Дватамата се усмихнаха срамежливо един на друг. Сърцето на Ариа туптеше в ушите ѝ.

Входната врата се отвори с тътрене и група студенти на Холис нахълтаха вътре. Някой в ъгъла запали цигара и издиша прозрачен дим във въздуха. Джейсън погледна часовника си и бръкна в джоба си.

— Много закъснях. — Той извади портфейла си и измъкна една двайсетачка, достатъчна за питиетата и на двамата. След това я погледна. — И така... — започна той.

— И така — повтори като ехо Ариа. След това се наведе напред, хвана го за ръцете и го целуна така, както искаше да го направи още преди години пред сградата по журналистика. Устните му имаха вкус на лимонов сок и водка. Джейсън я придърпа към себе си и зарови ръце в косата ѝ. След миг се разделиха и се усмихнаха един на друг. Ариа помисли, че ще припадне.

— До после — каза Джейсън.

— Със сигурност — въздъхна Ариа. Джейсън прекоси стаята, отвори вратата и изчезна.

— О, Господи — прошепна Ариа и се облегна на бара. Една голяма част от нея искаше да се изкатери на бар столчето и да изкреци на целия свят за онова, което току-що се беше случило. Трябваше да каже на *някого*. Но Ила беше заета с Ксавие. На Майк не му пукаше. Оставаше Емили, но тя упорито вярваше, че Али е била много добра, а Джейсън — не.

Телефонът ѝ започна да пиука. Ариа подскочи и го погледна. „*Имате едно ново съобщение*“ — пишеше в малкото прозорче.

Въодушевлението на Ариа се изпари за миг. Тя огледа претъпкания бар. Хората седяха по диваните, потънали в разговори. Един колежанин с коса на расти разговаряше с бармана, като от време на време мятеше по някой поглед на Ариа. От дъното на залата влетя

студен въздух, който накара пламъка на свещите да се разлюлее. Там имаше друга врата, която се беше отворила и затворила.

Едно ново съобщение. Ариа прокара ръце през косата си. После бавно натисна бутона за четене.

Как бяха гимлетите? Е, скъпа, съжалявам, но край на фантазиите ти. Големият брат крие нещо от теб. И по-добре ми повярвай... не ти трябва да знаеш какво е.

А.

15. АН ГАРД, КЕЙТ!

Един час по-късно същата вечер Хана се въртеше пред странната модернистична къща на семейство Монтгомъри и чакаше Майк да се появи. По-рано следобед тя се беше обадила на баща си, за да го пита дали вечерта може да отиде в библиотеката да учи за контролното по френски... без Кейт. Обясни, че трябва да е сама, за да успее да запамети дългия списък с неправилни глаголи.

— Хубаво — отвърна рязко баща ѝ. Слава богу, че вече не прилагаше толкова строго правилото „навсякъде с Кейт“ — предишния ден беше позволил на Хана да отиде сама да избере подаръка за партито на Мередит. Изглежда, че беше позволил и на Кейт да пазарува сама... в същия магазин. Веднага, щом Хана получи позволение от баща си, тя прати есемес на Майк, в който искаше да излезе на среща с него... *само двамата*. Баща ѝ нямаше да умре, ако не знае всичко.

Тя погледна към прозореца и малките кубични лампи над входната врата на семейство Монтгомъри. От години не беше идвала в къщата на Ариа и беше забравила колко е странна тя. На предната ѝ стена имаше само един прозорец, разположен леко под ъгъл над стълбищата. От друга страна задната ѝ стена беше *изцяло* покрита с прозорци, от първия до третия етаж. Веднъж, когато Хана и останалите момичета се бяха събрали в бърлогата на Ариа, за да гледат семейство елени, които се разхождаха в задния им двор, Али се загледа в огромните прозорци и цъкна с език.

— Не ви ли е страх, че хората ще ви шпионират? — Тя я смушка леко с лакът. — Но пък сигурно твоите родители нямат никакви тайни, които да крият от останалите, нали? — Ариа се изчерви и излезе от стаята. Тогава Хана не разбра защо приятелката ѝ се разстрои толкова, но вече знаеше — Али беше открила, че бащата на Ариа си има любовница и я измъчваше с тази информация по същия начин, както мъчеше Хана с повръщането ѝ.

Каква кучка.

Майк се появи на входната врата. Беше облякъл тъмни дънки, дълго вълнено палто с вдигната яка и носеше огромен букет от рози. Хана усети лек гъдел в стомаха си. Не че се вълнуваше от срещата или нещо такова. Просто ѝ беше много приятно да получи цветя в този сив зимен ден.

— Страхотни са — каза тя, докато Майк отваряше вратата. — Но нямаше нужда.

— Добре. — Майк притисна цветята към гърдите си и целофанът изскърца. — Тогава ще ги дам на *другата* си приятелка.

Хана го хвана за ръката.

— Да не си посмял! — Това определено не беше смешно, не и след номера с Хана и Кейт, който беше извъртял на партито на Мередит. Тя забарабани с пръсти по волана на своя приус. — И така. Къде отиваме?

— В „Кинг Джеймс“ — изненадващо рече Майк.

Хана го погледна предпазливо.

— Никакъв „Рив Гош“. — С нейния късмет щеше да се окаже, че Лукас е техният келнер. Tres^[1] неловко.

— Знам — отвърна Майк. — Отиваме на пазар.

Хана сбърчи нос.

— Ха.

— Сериозно говоря. — Майк протегна ръце. — Искам да пазаруваш цяла вечер. Знам, че вие, момичетата, обичате да го правите и искам да те направя щастлива.

Сериозното изражение на лицето му не се промени. Хана рязко смени скоростите.

— Тогава да тръгваме, преди да си решил нещо друго.

Те потеглиха по заобиколните улички, като Хана намаляваше скоростта всеки път, когато видеше знак за преминаващи елени — по това време на годината те бяха ужасно невнимателни. Майк пъхна един диск в уредбата на колата. Разнесе се пулсиращ бас, последван от виещия глас на певица. Майк веднага започна да пее. Хана разпозна песента и също тихичко започна да припява. Майк я погледна.

— Знаеш ли кои са тези?

— Лед Цепелин — отвърна безизразно Хана. Бившето гадже на Хана, Шон Ейкърд, се беше опитал да влезе в една група миналото

лято, но реши, че са твърде мрачни за чистия му, непорочен слух. Веждите на Майк се стрелнаха изненадано нагоре. — Какво, да не мислиш, че слушам Майли Сайръс? — сопна му се тя. — Или Джонас брадърс? — Всъщност Кейт слушаше Джонас брадърс. Както и разните бродуейски музика.

Когато стигнаха до мола, и двамата пееха текста на „Dazed and Confused“. Майк знаеше наизуст всеки ред и дори направи драматично китарно соло, което накара Хана да се превива от смях.

Паркингът беше претъпкан. Вляво се намираше „Хоум Депо“, вратите на „Блумингдейл“ бяха в средата, а висшата мода — с магазини като „Луи Вюитон“ и „Джими Чо“ — се кипреше вдясно. Когато излязоха на чистия нощен въздух, Хана чу как някой изпъшка. Един мъж стоеше до бялата си кола на паркинга на „Хоум Депо“ и се опитваше да качи нещо, което приличаше на резервоар с пропан-бутан в багажника на колата си. Когато се отмести встрани, тя забеляза надписа на вратите. *Полиция Роузууд*. Мъжът имаше ъгловато чене и остър нос. Изпод черната му вълнена шапка стърчеше кичур тъмна коса.

Уайлдън?

Хана го наблюдаваше как вдига втори резервоар, опитвайки се да го нагласи до първия. Какво, да не би у тях да нямаше нормално отопление? Зачуди се дали да не му махне с ръка, но след това бързо се извърна. Уайлдън беше заявил пред пресата, че те са си измислили за трупа на Иън в гората. Беше настроил целия град срещу тях. *Задник*.

— Да вървим — каза тя на Майк, като за последен път погледна към Уайлдън. Той беше затворил багажника и говореше по телефона си напрегнато. Хана се сети за времето преди няколко месеца, когато той ходеше с майка й. Беше преспал у тях и на сутринта Хана чу шепот в коридора. Когато надникна навън, видя Уайлдън да стои напрегнат до прозореца, загледан в двора. Гласът му беше прегракнал и суров. С кого говореше, по дяволите? Да не беше сомнамбул? Хана се върна в леглото, преди да успее да я забележи.

Всъщност какво намираше майка й в този тип? Уайлдън беше сладък, но не чак толкова. Когато Хана се засече с него в банята, той дори не изглеждаше впечатляващо полугол. Хана въобще не си падаше по Майк, нали така, но въпреки това смяташе, че щеше да изглежда много по-апетитно по хавлия.

„Отър“, любимият бутик на Хана, се намираше между „Картие“ и „Луи Вюитон“. Тя влетя вътре, вдъхвайки дълбоко аромата на свещите „Диптик“. От уредбата се лееше песен на Фърги, а пред нея се редуваха рафтове с облекла на Катрин Маландрино, Нанет Лепър и Москино. Тя въздъхна блажено. Кожените якета бяха блестящи и лъскави. Копринените рокли и прозрачните големи шалове заслепяваха със златните си нишки. Саша, едната от продавачките, я забеляза и й махна. Хана беше една от най-почитаните клиентки на „Отър“.

Тя веднага избра няколко неща, наслаждавайки се на звука, който издаваха дървените закачалки, когато се удряха една в друга.

— Искаш ли да ги отнеса в пробната ти? — разнесе се зад гърба и превзет глас. Хана се обърна. Майк стоеше до нея. — Вече ти избрах една и отнесох в нея някои неща, които подбрах специално за теб — добави той.

Хана отстъпи назад.

— Избрал си дрехи за мен? — Това трябваше да се види. Тя се отправи към пробната, чиято плюшена завеса беше дръпната встрани. На закачалката до огледалото висяха няколко неща. Едното бяха черни кожени панталони с висока талия. Следващото беше подчертаваща фигурата туника е дълбоко V-образно деколте и големи цепки отстрани. До тях висяха няколко сутиена „Уондърбра“ и бикини-прашки.

Хана се обърна към Майк и завъртя очи.

— Добър опит, но по-скоро адът ще замръзне, отколкото аз да облека тези неща. — Тя отново погледна кожените панталони. Интересно, Майк смяташе, че тя носи номер нула.

Лицето му увехна.

— Няма ли поне да премериш белъто?

— Не и пред теб — подразни го Хана. — Ще трябва да използваш въображението си. — Докато дърпаше завесата, не се съдържа и се усмихна. Майк заслужаваше няколко точки заради проявената изобретателност.

Тя остави велурената си чанта на малката кожена табуретка и приглади знаменцето от „Капсулата на времето“, което беше завързала

за едната ѝ дръжка. След известни размишления Хана реши в памет на Али да го украси така, както го беше направила приятелката ѝ в шести клас. Логото на Шанел се кипреше до манга жабата. Една състезателка по хокей на трева вкарваше топката в инициалите на „Луи Вюитон“. Хана беше доста доволна от резултата.

Тя се обърна, съблече пуловера си, разкопча сутиена, свали ципа на панталоните си и ги изрита встрани. Докато се протягаше за първата рокля, завесата изведнъж се раздели. Майк подаде глава през процепа.

Хана тихо изписка и покри гърдите си с ръце.

— Какво правиш, по дяволите? — изписка тя.

— Опа! — изрева Майк. — Мамка му. Извинявай, Хана. Помислих си, че това е тоалетната. Това място прилича на лабиринт! — Очите му се спряха върху цепката на бюста ѝ. След това погледът му се плъзна към оскъдното ѝ дантелено бельо.

— Махай се! — изрева Хана и го ритна с голия си крак. Няколко минути по-късно тя излезе от пробната, праметнала една от роклите през ръка. Майк се беше настанил на фотьойла до голямото трикрило огледало. Приличаше на малко лошо кученце, което току-що беше съдвикало чехлите на господаря си.

— Сърдиш ли се? — попита той.

— Да — отвърна ледено Хана. Всъщност, честно казано не ѝ пукаше особено — чувстваше се поласкана, че Майк толкова жадуваше да види тялото ѝ. Но при всички положения щеше да си отмъсти.

Тя плати за роклята и Майк я попита дали иска да вечерят.

— Само *не* в „Рив Гош“ — напомни му Хана.

— Знам, знам — отвърна Майк. — Има едно място, което е много по-добро.

Той я поведе към „Годината на заека“, китайски ресторант до магазина на „Прада“. Хана сбърчи нос. Буквално усещаше как задникът ѝ расте само от близостта до мазните, тлъсти и пикантни сосове, които като че ли всички китайци използват в кухнята си.

Майк забеляза отвратения ѝ поглед.

— Не се тревожи — увери я той. — Решил съм проблема.

Една кльоцава азиатка, пъхнала пръчки за ядене в кока си, ги отведе в едно уединено сепаре и им наля чашки горещ зелен чай. В

ъгъла имаше гонг, а от рафта над главите им се хилеше голяма нефритена статуя на Буда. Появи се един по-възрастен сервитьор и им поднесе менютата. За изненада на Хана Майк промърмори няколко думи на мандарин. Той посочи Хана, сервитьорът се поклони и се обърна. Майк се облегна назад и самодоволно чукна по гонга.

Хана зяпна.

— Какво му каза, по дяволите?

— Казах му, че си модел на бельо и трябва да пазиш фигурата си, затова бихме искали да видим специалното здравословно меню — обясни равнодушно Майк. — Не обичат да дават тези менюта на хората. Трябва да знаеш как да си ги поискаш.

— И ти знаеше точно как да кажеш *модел на бельо* на китайски? — сопна му се Хана.

Майк сплете пръсти зад врата си и се облегна на кожения диван.

— Научих това-онова по време на адски скучното ми пребиваване в Европа. Думите *модел на бельо* са първите, които научавам на всеки език.

Хана очаровано поклати глава.

— Мили боже.

— Значи нямаш нищо против келнерът да си мисли, че си модел на бельо? — попита Майк.

Хана сви рамене.

— Не особено. — Все пак моделите на бельо бяха красиви. И много слаби.

Лицето му грейна.

— Чудничко. Доведох последната си приятелка тук, но тя въобще не хареса номера със специалното меню. Реши, че я обективизирам или някакви подобни глупости.

Хана отпи бавно от чая си. Не знаеше, че Майк е имал предишни приятелки.

— Това... настоящата ти приятелка ли е?

Сервитьорът им подаде менютата — обикновено за него и диетично за Хана. След като се отдалечи, Майк кимна.

— Наскоро скъсахме. Тя не спираше да мрънка колко съм бил обсебен от мисълта да бъда популярен.

— И с Лукас беше така — изписка Хана, преди да се замисли. — Не му хареса, когато казах на всички, че Кейт има херпес. — Тя

примигна, ядосана, че е произнесла името ѝ на глас; Майк сигурно щеше да я защити. Но той просто сви рамене.

— Трябваше да го направя — продължи Хана. — Мислех си, че тя ще... — Гласът ѝ секна.

— Какво си мислеше? — попита Майк.

Хана поклати глава.

— Просто си помислих, че тя ще каже нещо гадно за мен. — Хана смяташе, че Кейт ще разкаже на всички за проблема ѝ с повръщането, нещо, което за нещастие беше споделила с нея в момент на слабост. И беше повече от сигурна, че ако не я беше изпреварила с херпеса, Кейт щеше да се раздрънка пред всички.

Майк се усмихна одобрително.

— Понякога трябва да се играе мръсно.

— Наздраве за това. — Хана вдигна чашата си с вода и се чукна с Майк, изпитвайки благодарност, че той не беше настоял да разбере какво гадно нещо е щяла да каже Кейт.

Те приключиха с вечерята и изсмукаха портокаловите сокчета, крито им бяха поднесени със сметката. Майк направи на Хана двусмислен комплимент за смучещите ѝ качества и я посъветва да запази малко сили за по-късно. След това се извини и отиде до тоалетната. Хана го проследи с поглед как лавира между масите и осъзна, че това е шансът ѝ за отмъщение. Тя се изправи бавно, остави салфетката си до чинията и се промъкна по коридора. Изчака вратата на мъжката тоалетна да се затвори, преброи до десет и връхлетя вътре.

— Опа! — извика тя. Гласът ѝ отека в блестящото празно помещение.

На стената имаше поредица писоари, но Майк не стоеше пред нито един от тях. Нито пък забеляза обувките му под вратите на кабинките. От страничното помещение с умивалниците се разнесе шум и Хана се насочи към него. Майк се беше изправил до умивалника, а на плота до него лежаха гребен, дезодорант и паста за зъби. В ръката си държеше четка. Когато я зърна в огледалото, лицето му пребледня.

Хана се изсмя.

— Да не би да се *кантиш*?

— Какво правиш тук? — изграчи той.

— Извинявай, помислих си, че това е дамската тоалетна — изрече Хана заучената си реплика. Но ефектът не беше такъв, какъвто очакваше.

Майк примигна и бързо напъха тоалетните си принадлежности в раницата си. Хана се почувства виновна — нямаше нужда Майк да се отказва. Тя излезе от помещението.

— Ще те чакам отвън — промърмори тя. Излезе и се отправи към мястото си, усмихвайки се доволно. Майк си миеше зъбите. Това означаваше ли, че иска да я целуне?

Докато пътуваха към къщата на Майк, те слушаха „Whole Lotta Love“ и отново пееха заедно с Лед Цепелин. Тя отби в алеята пред къщата на Майк и угаси двигателя.

— Ще ме изпратиш ли до вратата?

— Разбира се — отвърна Хана, осъзнавайки, че пулсът ѝ се ускорява. Тя последва Майк по каменните стълби до вратата на семейство Монтгомъри. Отляво на вратата имаше каменна дзен градина, която обаче беше замръзнала — тънък слой лед покриваше пясъка.

Майк се обърна към нея. На Хана ѝ харесваше, че е малко по-висок от нея — Лукас имаше нейния ръст, а Шон, бившият ѝ бивш, беше дори по-нисък.

— Беше почти толкова забавно, колкото когато излизам с момчетата — обяви Майк.

Хана завъртя очи.

— Няма да е зле да им дадеш почивка и в събота вечерта. Ела с мен на откриването на „Радли“.

Майк опря палец в брадичката си, преструвайки се, че обмисля предложението.

— Мисля, че може да се уреди.

Хана се изкиска. Майк леко докосна ръката ѝ. Дъхът му миришеше на мента. Почти несъзнателно тя се наведе напред.

Вратата се отвори. Ярка светлина блисна от фойето на къщата и Хана отскочи назад. Вътре стоеше висока брюнетка. Не беше майката на Майк и със сигурност не беше Ариа. Сърцето на Хана застина.

— *Кейт?* — изписка тя.

— Здравсти, Майк! — извика едновременно с нея Кейт.

Хана я посочи с пръст.

— Какво правиш тук?

Кейт примигна невинно.

— Дойдох по-рано и майката на Майк ме покани. — Тя се обърна към него. — Много е мила. А картините ѝ са страхотни. Каза ми, че една от тях ще бъде закачена във фоайето на „Радли“ — голямото откриване ще е в събота. Направо трябва да отидем заедно, не мислиш ли?

— Как така си дошла по-рано? — прекъсна я Хана.

Кейт притисна ръце към гърдите си.

— Майк не ти ли каза? Имахме среща.

Хана се обърна към Майк.

— Не, Майк не ми каза.

Той облиза устните си с виновно изражение на лицето.

— Странна работа! — изкрюка Кейт. — Още вчера се разбрахме да се видим.

Майк я погледна.

— Но ти ми забрани да казвам...

— Освен това — прекъсна го Кейт с невинния си сладък глас, — ти не трябваше ли да си в библиотеката, Хан? Когато не те видях в залата на репетициите на „Хамлет“, се обадох на Том. Той ми каза, че трябвало да учиш за изпита по френски.

Тя заобиколи Хана и хвана Майк за ръката.

— Готов ли си? Ще те заведе на едно страхотно място за десерт.

Майк кимна и погледна към Хана, която беше зяпнала от изненада. Той извинително повдигна рамене, сякаш искаше да каже: „Нали не сме обвързани?“.

Хана ги проследи със зашеметен поглед, докато слизаха по стълбите към алеята, където ги чакаше аудито на Изабел, майката на Кейт. Хана беше толкова погълната от мисълта как ще завърши срещата ѝ с Майк, че въобще не го беше забелязала. Затова ли Майк се контеше в ресторанта? Освежаваше се за среща номер две? Как може да не иска да се обвързва?

Двигателят на аудито изрева, колата потегли по алеята и се изгуби от погледа ѝ. В настъпилата тишина Хана чу как някой зад нея изсумтя. Тя се напрегна и рязко се обърна. Ново изсумтяване. Сякаш някой се опитваше да потисне смеха си.

— Има ли някой? — извика Хана към тъмния двор на семейство Монтгомъри. Не получи отговор, но не можеше да се отърве от усещането, че там се крие някой. А.? Побиха я студени тръпки, които проникнаха чак до костите ѝ. Тя бързо изтича по стълбите към колата си.

[1] Много (фр.) — Б.пр. ↑

16.

СПЕНСЪР ХЕЙСТИНГС, БЪДЕЩАТА БАРМАНКА В „УАУА“

Същата вечер Спенсър седеше на дивана във всекидневната и гледаше новините. Един репортер отново обясняваше как полицията се е отказала от претърсването на гората зад къщата ѝ и сега търси Иън из целите щати. Днес някой от полицейския екип бил получил пресни сведения за евентуалното му местонахождение, но на този етап решили да не ги разкриват на обществото.

Спенсър изпъшка. Новините прекъсната за поредната нова реклама на ски курорта „Елк Ридж“ — бяха открили шест нови писти и обявяваха безплатни ски четвъртъци за всички момичета.

На вратата се позвъни и Спенсър подскочи, опитвайки се да насочи вниманието си към по-положителни неща. На стълбите стоеше Андрю и трепереше.

— Имам да ти разказвам толкова много неща! — изписка Спенсър.

— Наистина ли? — Андрю влезе, стиснал под мишница учебниците си по икономика. Спенсър изсумтя равнодушно. Икономиката не я вълнуваше вече.

Тя го хвана за ръката и го поведе към всекидневната. Затвори вратата и спря телевизора.

— Нали се сещаш, че в понеделник писах на биологичната си майка? Вчера получих отговор. И отидох да я видя в Ню Йорк.

Андрю примигна.

— В Ню Йорк?

Спенсър кимна.

— Тя ми изпрати билет за високоскоростния влак и ми каза да се срещнем на станция „Пен“. И беше *прекрасно!* — Тя стисна ръцете на Андрю. — Оливия е млада, умна... и е напълно *нормална*. Веднага си допаднахме. Не е ли чудесно? — Тя извади телефона си и му показа

съобщението, което Оливия ѝ беше изпратила предишната вечер, най-вероятно след като беше стигнала до летището.

„Скъпа Спенсър, вече ми липсваш! До скоро!
Целувки,

О“

Спенсър ѝ отговори, че си е забравила папката и Оливия каза да я задържи, докато се върнат — двамата с Морган щели да я разгледат тогава.

Андрю откъсна една мъртва кожичка от палеца си.

— Когато вчера те попитах какво правиш, ти ми отговори, че вечеряш със семейството си. Значи... ме излъга?

Раменете на Спенсър увиснаха. Защо Андрю се занимава с такива дребни неща?

— Не исках да говоря за това, преди да се срещна с нея. Страхувах се, че ще прецакам нещата. Щях да ти кажа на училище, но денят ни беше доста натоварен. — Тя се облегна назад. — Сериозно обмислям да се преместя в Ню Йорк, за да бъда с Оливия. Толкова дълго сме били разделени и не искам това да продължи и минута повече. Тя и съпругът ѝ се местят в един страхотен квартал в Гринуич вилидж, а там има толкова страхотни училища и... — Тя забеляза мрачното изражение на Андрю и се спря. — Добре ли си?

Андрю беше забил поглед в пода.

— Да — промърмори той. — Това са страхотни новини. Радвам се за теб.

Спенсър се обгърна с ръце, внезапно обзета от несигурност. Тя очакваше Андрю да изпадне във възторг, че е намерила рождената си майка — всъщност той беше човекът, който я накара да се регистрира в онзи сайт.

— Не ми звучиш много щастлив — рече бавно тя.

— Не, напротив. — Андрю скочи и удари коленете си в ниската масичка. — А, забравих. Аз... Оставил съм си учебника по алгебра в училище. Май трябва да ида да го взема. За домашно са ни дали толкова много задачи. — Той грабна учебника си и тръгна към вратата.

Спенсър го хвана за ръката. Той се спря, но не я погледна.

— Какво става? — настоятелно попита тя с разтуптяно сърце.

Андрю притисна учебника към гърдите си.

— Ами... Мисля, че... малко избързваш с тоя Ню Йорк. Не трябва ли първо да го обсъдиш с родителите си?

Спенсър се намръщи.

— Те сигурно ще са ужасно щастливи от това, че ме няма.

— Как може да си сигурна? — попита Андрю, погледна я бързо и отново отмести очи. — Вашите са ти ядосани, но съм сигурен, че не те мразят. Ти си оставащ тяхно дете. Може въобще да не те пуснат в Ню Йорк.

Спенсър отвори уста, след което бързо я затвори. Родителите й нямаше да застанат на пътя й... нали?

— Освен това ти току-що се запозна с майка си — промърмори Андрю с все по-мрачно изражение на лицето. — Та ти съвсем не я познаваш! Не мислиш ли, че малко избързваш?

— Да, но чувствам, че постъпвам правилно — настоя Спенсър, надявайки се, че той ще я разбере. — Освен това когато съм близко до нея, ще я опозная по-добре.

Андрю сви рамене и се обърна.

— Не искам да те нарани.

— Какво искаш да кажеш? — попита раздражено Спенсър. — Оливия никога не би ме наранила.

Андрю стисна устни. Един от лабрадудълите започна да лочи от купичката си с вода в кухнята. Телефонът извъня, но Спенсър не помръдна от мястото си в очакване Андрю да се изясни. Тя погледна към купчината учебници в ръцете му. Най-отгоре имаше малка квадратна покана. „*Моля, заповядайте на откриването на хотел «Радли»*“, беше написано върху нея с елегантен шрифт.

— Какво е това? — посочи я Спенсър.

Андрю погледна поканата и я пхна в една от тетрадките.

— Просто нещо, което получих по пощата. Сигурно съм го взел по погрешка.

Спенсър го погледна. Скулите му бяха червени, сякаш полагаше всички усилия да не заплаче. Внезапно... тя разбра. Представи си как Андрю получава поканата и се втурва към дома й, нетърпелив да я покани. Може би смяташе да й каже, че така ще си наваксат заради бала, имайки предвид събирането, на което двамата бяха отишли през

есента. Може би беше наговорил всички тези глупости, че Спенсър избързва и че не иска да я види наранена само защото не искаше тя да си отиде.

Спенсър го докосна нежно по ръката.

— Ще идвам често да те виждам. А и ти би могъл да идваш.

По лицето му премина изражение на крайно смущение. Той се отдръпна от нея.

— Аз... трябва да тръгна. — Излезе от стаята и тръгна по коридора. — Ще се видим утре в училище.

— Андрю! — извика Спенсър, но той вече беше облякъл якето си и излезе навън. Вятърът духаше толкова силно, че събори малката дървена статуйка на лабрадудъл, която стоеше на масата в коридора.

Спенсър се приближи до прозореца и проследи Андрю, който изтича до своя мини купър. Докосна дръжката на вратата с намерението да изтича след него, но нещо я спря. Андрю потегли рязко, гумите му изсвистяха. След миг вече го нямаше.

В гърлото ѝ заседна голяма буца. Какво се беше случило току-що? Бяха ли скъсали? Дали вече не искаше да има нищо общо с нея, след като беше решила да си иде? Защо просто не можеше да се радва за нея? Защо мислеше само за себе си и за това какво иска *той*?

Миг по-късно задната врата се затръшна и Спенсър подскочи. Разнесоха се стъпки, а след миг и гласът на госпожа Хейстингс. Спенсър не беше разговаряла с родителите си още отпреди пътуването до Ню Йорк, но знаеше, че трябва. Ами ако Андрю се окажеше прав? Ако откажеха да я пуснат?

Внезапно изпитала страх, тя грабна туиденото си сако от облегалката на фотьойла и ключовете за колата. Нямаше никакво намерение да говори с тях точно сега. Искаше да се махне от къщи за известно време, да изпие едно капучино, да си проясни главата. Докато слизаше по стълбите към предната алея, тя се спря за миг и се огледа. Нещо не беше наред.

Колата ѝ я нямаше.

Мястото, където обикновено паркираше своя малък мерцедес купе, беше празно. Но Спенсър беше паркирала там няколко часа по-рано, след като се беше прибрала от училище. Беше ли забравила да включи алармата? Дали някой не я беше откраднал? А.?

Тя хукна към кухнята. Госпожа Хейстингс стоеше до печката и изсипваше зеленчуци в голяма тенджера. Господин Хейстингс си наливаше чаша „Малбек“.

— Колата ми я няма — избъбри Спенсър. — Мисля, че някой я е откраднал.

Господин Хейстингс продължи спокойно да си пълни чашата. Госпожа Хейстингс извади пластмасова дъска за рязане, без дори да трепне.

— Никой не я е откраднал — каза тя.

Спенсър се сепна и се хвана за ръба на плота.

— Откъде знаеш?

Майка ѝ сви устни, сякаш беше опитала нещо кисело. Елегантната ѝ фигура изпълваше черната тениска. Тя стисна здраво ножа, насочвайки го като оръжие.

— Защото баща ти я върна следобед на търговеца.

Коленете на Спенсър омекнаха. Тя се обърна към баща си.

— Какво? Защо?

— Защото беше Гълтач на бензин — обади се госпожа Хейстингс вместо него. — Трябва да започнем да мислим за икономии и за околната среда. — Тя се усмихна самодоволно на Спенсър и се обърна към дъската си.

— Но... — Спенсър усети как тялото ѝ настръхва. — Вие току-що наследихте милиони! И... *тази* кола не е гълтач на бензин! Много по-икономична е от джипа на Мелиса! — Тя се обърна към баща си. Той продължаваше да не ѝ обръща внимание и да си налива вино. Въобще ли не го интересуваше?

Ядосана, Спенсър го хвана за китката.

— Нищо ли няма да ми кажеш?

— Спенсър — рече господин Хейстингс с равен глас, отдръпвайки ръката си. Пикантната миризма на червено вино изпълни ноздрите ѝ. — Преиграваш. От доста време обсъждаме връщането на колата ти, забрави ли? Нямах нужда от своя кола.

— Но как да се придвижвам из града? — проплака Спенсър.

Госпожа Хейстингс продължи да кълца морковите на все по-малки и по-малки парчета.

— Ако искаш да си купиш нова кола, прави онова, което правят много деца на твоята възраст. — Тя изсипа морковите в тенджерата. —

Намери си работа.

— Работа ли? — изломоти Спенсър. Досега родителите ѝ не я бяха карали да работи. Замисли се за учениците в „Роузууд дей“, които имаха работа. Те работеха в магазина „Гап“ в мола „Кинг Джеймс“. В пекарната „Лея Ан“. Правеха сандвичи в „Уауа“.

— Или вземай нашата — каза госпожа Хейстингс. — Или пък... чух за онова чудесно ново изобретение, което те откарва на всички онези места, където ходиш с колата. — Тя остави ножа на плота. — Нарича се автобус.

Спенсър ги зяпна с отворена уста, ушите ѝ писнаха. След това, за нейна огромна изненада, тя се изпълни с огромно облекчение. Знаеше отговора на всичко. Родителите ѝ наистина не я обичаха. Иначе нямаше да ѝ отнемат всичко.

— Добре — отвърна кратко тя. — И без това скоро няма да съм тук. — Тя излетя от кухнята и чу чашата на баща си да иззвънява в гранитния плот.

— Спенсър — извика той. Но беше късно, беше твърде късно.

Тя изтича нагоре по стълбите към спалнята си. Обикновено, когато техните ѝ вземаха нещата, тя се разплакваше и се хвърляше на леглото си, чудейки се какво не е направила както трябва. Но не и този път. Тя се приближи до бюрото си и взе папката, която Оливия беше забравила в нея. Пое си дълбоко дъх и надникна вътре. Точно както беше казала биологичната ѝ майка, вътре беше пълно с документи за апартамента, който бяха купили Оливия и съпругът ѝ; неща като размери на стаите, материали за подове и обзавеждане, екстри на сградата — като гледачи на кучета, вътрешен басейн с олимпийски размери и салон на „Елизабет Арден“. За папката с кламер беше прикрепена визитна картичка. *Майкъл Хътчинс, недвижими имоти.*

Майкъл, нашият агент, ще ти намери нещо много специално, беше казала Оливия по време на вечерята.

Спенсър огледа стаята си, преценявайки съдържанието ѝ. Обзавеждането, от леглото с балдахин до старинното ѝ бюро, махагоновия шкаф и масичката стил „Чипъндейл“, си бяха нейни. Беше ги наследила от пралеля си Милисът — изглежда тя не изпитваше неприязън към осиновените деца. Естествено, щеше да се наложи да си вземе дрехите, обувките, чантите и книгите. Сигурно всичко щеше

да се събере в един от камионите на фирмата за превоз. Ако се наложеше, дори сама щеше да си ги откара.

Телефонът ѝ иззвъня и Спенсър трепна. Тя го грабна нетърпеливо, надявайки се, че Андрю се обажда, за да се сдобрят, но щом видя, че е получила съобщение от непознат подател, сърцето ѝ се сви.

Скъпа малка госпожице Спенсър-както-там-ти-е-името, не разбра ли досега какво става, когато не ме слушаш? Този път ще говоря кратко и ясно, за да можеш дори ти да ме разбереш. Или ще зарежеш новооткритото си мамче, за да разбереш какво наистина се е случило... или ще си платиш. Как ти се струва изчезването завинаги?

А.

17.

СЪЩО КАТО В ДОБРИТЕ СТАРИ ВРЕМЕНА...

По-късно същата вечер, след края на тренировката по плуване, Емили се настани в любимото си сепаре в „Епълбис“, същото местенце, където от тавана висеше старомоден велосипед-тандем, а по стените бяха окачени най-различни автомобилни регистрационни номера. Сестра ѝ Карълайн, както и Джема Карън и Лейни Айлър — другите две плувкини от „Роузууд дей“ — седнаха при нея. Залата ухаеше на солени пържени картопки и бургери, а от тонколониите се носеше стара песен на Бийтълс. Когато Емили отвори менюто, с удоволствие установи, че пръчиците с моцарела и горещите крилца все още се предлагат. Пилешката салата още се предлагаше с пикантния дресинг. Ако затвореше очи, можеше да си представи, че е миналата година по същото време, когато идваше в „Епълбис“ всеки четвъртък вечерта — когато все още нищо лошо не се беше случило.

— Треньорката Лорън сигурно се е била напушила с крек, когато е писала тия нормативи — проплака Джена, докато преглеждаше ламинираното меню.

— Така е! — потвърди Карълайн, събличайки якето си. — Едва си повдигам ръцете!

Емили се засмя, но после зърна с периферното си зрение една руса глава. Вцепени се и погледна към бара, край който се тълпяха хора и гледаха мача на „Игълс“. В самия му край стоеше високо русо момче, което оживено разговаряше с приятелката си. Емили се успокои. За секунда си беше помислила, че това е Джейсън Дилорентис.

Не можеше да си го изкара от ума. Ядосваше се, че Ариа беше пренебрегнала предупрежденията ѝ и беше оправдала поведението му. Освен това не знаеше какво да прави със странната снимка, която А. ѝ беше изпратил — онази, на която бяха заснети Али, Наоми и Джена

като приятелки. Ако Джена беше приятелка на Али, то тогава тя искрено би се разкрила пред нея, нали? Сигурно е разказала на Джена дълбоката, мрачна тайна за своя брат, без да знае, че Джена ще ѝ разкрие нещо подобно.

Няколко месеца по-рано, преди ченгетата да арестуват Иън за убийството на Али, Емили беше видяла интервю е Джейсън Дилорентис по телевизията. Всъщност, не беше точно интервю — репортерът го беше открил в Йейл и го попита какво смята за разследването на убийството на сестра му, а той го отпрати с махване на ръка, казвайки, че не иска да говори за това. Каза, че гледа да стои далеч от семейството си колкото се може повече — нещата били твърде объркани там. Ами ако всъщност *Джейсън* е бил обърканият? В онова лято между шести и седми клас Емили се намираше в къщата на Али, когато семейство Дилорентис си гласяха багажа, за да отидат на вилата си край езерото Поконос. Докато цялото семейство пренасяше тоновете куфари в колата, Джейсън се настани на креслото в стаята и започна да прехвърля каналите на телевизора. Когато Емили попита Али защо Джейсън не им помага, тя просто сви рамене.

— Изпаднал е в едно от неговите странни настроения. — Тя завъртя очи. — Трябва да го затворят в лудница, там му е мястото.

По гърба на Емили пробягаха тръпки.

— Мястото му е в лудница?

Али отново завъртя очи.

— Пошегувах се — изпъшка тя. — Винаги приемаш нещата твърде буквално!

Но когато се обърна, за да вземе поредния куфар, който да отнесе до колата, устните ѝ лекичко потрепнаха. Като че ли под хладнокръвната външност на Али се криеше нещо, което тя не би признала.

Емили препрати снимката, която А. ѝ беше изпратил, на всичките си приятелки. Хана и Спенсър бяха отговорили, че нямат представа какво би могла да означава, но Ариа въобще не се обади. Ами ако наистина *трябваше* да се притесняват от Джейсън? Толкова много неща не знаеха за него.

Една руса сервитьорка, облечена в зелената униформа на „Епълбис“, им взе поръчките. След това плувкините започнаха да обсъждат партито в „Радли“.

— Тофър успя да се добере до една покана и иска да отида с него — каза Карълайн. — Какво се облича за подобни събирания?

Емили отпи от ваниловата си кола. Тофър беше приятелят на Карълайн, но обикновено те двамата предпочитаха да си правят телевизионни маратони с „Герои“, отколкото да ходят по разни префърцунени партита.

— Какво ще кажеш за розовата рокля, която бях облякла за благотворителната сбирка на „Роузууд дей“? — предложи тя. След това забарабани с пръсти по масата. — Няма защо да се притесняваш, че ще взема разни неща назаем от гардероба ти. Вече си имам рокля.

Очите на Карълайн грейнаха.

— И ти ли ще ходиш?

— Поканиха ме — изтърси Емили. Лейни и Джема се наведоха заинтригувано напред.

Карълайн стисна ръката на Емили.

— Нека позная — прошепна тя. — Рене Джефрис от „Гейт“? Двете бяхте толкова сладки, когато ви зърнах да разговаряте преди състезанието на двеста метра бъртерфлай миналия месец. А и някой ми каза, че тя е... нали се сещаш. — Карълайн се отдръпна.

Емили завъртя сламката от ваниловата кола между пръстите си. Все още не беше разказала на приятелките си от отбора за Айзък.

Тя си пое дълбоко дъх и вдигна поглед към останалите.

— Всъщност... е момче.

Карълайн започна да мига учестено. Дейни и Джема се усмихнаха, озадачени. По телевизията „Игълс“ отбелязаха тъчдаун. Цялата зала избухна в одобрителни викове, но никой от тях не се обърна да види.

— Запознах се с него в църквата — продължи Емили. — Той учи в академията към „Света Троица“. Казва се Айзък. Ние, така да се каже... излизаме.

Карълайн сложи ръце на масата.

— Айзък Колбърт? Готиният вокалист на групата „Карпе дием“? Емили кимна и се изчерви от задоволство.

— Познавам го — каза Джема. — Миналата година работихме заедно по проекта „Хабитат за човечеството“. Страхотен е.

— Сериозно ли е? — Очите на Карълайн се разшириха.

Емили отново кимна и погледна сестра си.

— Смятам да кажа на мама и татко. Не им го казвай ти. Просто искам да се уверя... че е истинско.

Карълайн си отчупи късче чесново хлебче.

— Успех! — пожела ѝ Джема, а Лейни я потупа по гърба.

Емили въздъхна облекчено. Беше се притеснявала как ще се приеме признанието ѝ. Особено се тревожеше, че Карълайн ще направи физиономия и ще я попита защо е подложила семейството им на всичките тия лесбийски изпълнения, щом накрая пак ще се хване с момче.

Но сега, когато потокът на мислите ѝ отново се насочи към Айзък, тя не можеше да не се сети за случилото се предишната вечер. Всички онези ужасни намеци, горчиви погледи. И снимката в чекмеджето, на която Емили беше обезглавена. Дали Емили и Айзък щяха да отидат заедно на откриването на „Радли“, ако госпожа Колбърт разбереше какво са направили?

Тя си тръгна от дома на Айзък малко след като откри снимката в шкафчето, без да му каже за нея. Но трябваше да го направи. Нали бяха двойка. Бяха влюбени. Сигурно щеше да разбере. Можеше да му каже: *„Сигурен ли си, че майка ти ме харесва? Тя обича ли да тормози новите ти приятелки? Знаеш ли, че майка ти е психопатка и ме е обезглавила на снимката?“*

Вечерята им дойде и плувкините ометоха всичко за нула време. Докато сервитьорката отсервираше празните им чинии, телефонът на Емили иззвъня. На дисплея беше изписано *Спенсър Хейстингс*. Стомахът ѝ се сви на топка. Тя се извини на приятелките си, изниза се от сепарето и тръгна по коридора към тоалетните. Край бара беше твърде шумно, за да се опитва да говори по телефона.

— Какво става? — Емили влезе в тоалетното помещение.

— Получих ново съобщение — каза Спенсър.

Емили се подпря с трепереца ръка на мраморния умивалник и погледна в огледалото. Очите ѝ бяха кръгли, а лицето — ужасно пребледняло.

— К-какво казва?

— В общи линии да продължим да търсим или ще платим цената.

— Да търсим... убицеца? — прошепна Емили.

— Сигурно. Не знам какво друго би могло да бъде.

— Смяташ ли, че има нещо общо със снимката, която аз получих? На която са Али и Джена?

— Не знам. — Спенсър звучеше безнадеждно. — И в това няма голям смисъл.

Чу се пускане на вода в тоалетна и в една от кабинките се чуха стъпки. Емили се напрегна. Осъзна, че в тоалетната има още някой.

— Трябва да тръгвам — изсъска тя в телефона.

— Добре — отвърна Спенсър. — Пази се.

Емили затвори телефона си и го пхна в джоба. Когато вратата на кабинката се отвори и отвътре излезе една жена, кръвта на Емили изстина.

— О! — Госпожа Колбърт рязко спря. Беше облечена с копринена блуза и черни панталони, сякаш беше дошла тук от работа. Ъглите на устата ѝ рязко увиснаха надолу.

— Здравсти — пропя Емили с глас, който бе една октава по-висок от нормалния ѝ. Ръцете ѝ трепереха. — Как сте?

Госпожа Колбърт профуча покрай нея и пусна топлата вода. Поднесе ръцете си под водната струя и започна да ги търка толкова енергично, че беше истинско чудо, че кожата ѝ не започна да се бели. Блокираше пътя към диспенсъра със салфетки, но Емили не посмя да я помоли да се отмести.

— Да не би с господин Колбърт да се дошли на вечеря тук? — попита Емили, опитвайки се да се усмихне. — Обожавам бургерите им.

Госпожа Колбърт се завъртя рязко и я погледна.

— Стига с тия преструвки. Обиждаш ме.

Стомахът на Емили се сви. Откъм бара се разнесоха нови ликуващи виковете.

— М-моля?

Госпожа Колбърт завъртя кранчето на умивалника и рязко откъсна една салфетка, избърсвайки енергично ръцете си.

— Не исках да ти го казвам пред сина ми, затова те изтърпях онази вечер. Но ти опозори мен и дома ми. За мен ти си пълен боклук. Да не си посмяла отново да стъпиш у нас.

Емили пребледня. Ушите ѝ заглъхнаха. Замаяна, тя излезе заднишком от помещението, след което се завъртя и хукна обратно към

масата си. Грабна палтото от облегалката на стола и се устреми към вратата.

— Емили? — извика Карълайн и се надигна. Но Емили не отговори. Трябваше да се махне оттук. Трябваше да се махне от майката на Айзък, преди да е казала още нещо.

Студеният вятър хапеше бузите ѝ, докато тя вървеше към паркинга. Карълайн дотича до нея, пъхайки ръце в ръкавите на анорака си.

— Какво стана? — попита сестра ѝ. — Какво се случи?

Емили не отвърна нищо. Не знаеше какво да отговори. *Но ти опозори мен и дома ми.* Госпожа Колбърт беше казала всичко.

Тя се втренчи в ярката неонова реклама на „Епълбис“, проклинайки ужасния си късмет. Защо госпожа Колбърт трябваше да бъде тук точно тази вечер? Освен това часът беше осем, не най-подходящото време за вечеря. А и навън беше кучи студ, идеалната вечер да си останеш у дома.

Някъде от вътрешността на чантата ѝ се разнесе телефонен звън. Изведнъж я озари прозрение. Може би не беше никакво съвпадение, че госпожа Колбърт беше точно тази вечер в „Епълбис“. Може би някой ѝ беше казал да дойде.

— Просто... изчакай една секунда — каза тя на сестра си. Тръгна към завоя, където се намираще задната врата на закусвалнята и клекна до стената. Зеленикавият екран на телефона ѝ блещукаше в мрака. *Имате 1 нов емемес*, пишеше на дисплея.

Една снимка изпълни екрана. Но тя нямаше нищо общо с Емили, Айзък или майката на Айзък. Вместо това се виждаше голяма стая с цветни стъкла, лъскави дървени църковни пейки и дебел червен килим. Емили се намръщи. Това беше „Света Троица“, църквата, в която ходеше семейството ѝ. Видя изповедалнята на отец Тайсън, малката дървена беседка до фойето. От изповедалнята излизаше някой с наведена глава. Емили приближи телефона до лицето си. Мъжът от снимката — висок, с къса, тъмна коса. На якето му блестеше значката на роузуудската полиция, а от колана му висяха белезници.

Уайлдън?

Тогава забеляза съобщението, прикрепено към долната част на снимката. Въпреки че не беше съвсем сигурна какво означава, тя настръхна и по гърба ѝ пробягаха тръпки.

Јвно всеки има нешто за криене, нали?

А.

18.

ИМА НЕЩО ГНИЛО В РОУЗУУД...

В петък сутринта, докато небето постепенно изсветляваше от черно към бледо пурпурно, Хана дръпна ципа на зеленото си яке „Пума“ и направи няколко упражнения за разтягане пред голямото кленово дърво в предния им двор. След това сложи слушалките на айфона си и започна сутрешния си джогинг по алеята пред дома ѝ. Каква глупачка беше, че не си го взе по-рано — въоръжена с новия си, нерегистриран телефонен номер, тя не беше получила нито едно съобщение от Новия А.

Той обаче засипваше Емили с есемеси — рано сутринта Хана беше получила от нея една снимка, на която се виждаше Дарън Уайлдън да излиза от църквата. *„Според теб какво означава това?“* — беше написала Емили, сякаш наистина очакваше от Хана да знае отговора. Много хора ходеха на църква. Тя не вярваше, че А. изпраща на Емили есемеси с важни улики. По-скоро А. си играеше с и без това обърканото ѝ съзнание.

За сметка на това Хана беше получила доста есемеси от Майк Монтгомъри. Като този, който пристигна току-що:

„Будна ли си?“

„Да — написа бързо Хана. — Правя сутрешния си джогинг“.

„Секси — отвърна Майк. — Какво си облякла?“.

Хана се ухили.

„Клинче. Свръхтясно“.

Майк: *„Намини към дома!“.*

„Ще ти се“ — отвърна Хана и се изкикоти.

Майк ѝ беше пратил есемес и предишната вечер, след като най-вероятно се беше прибрал след срещата си с Кейт. Хана си мислеше да

го смъмри за двойната среща, но се притесни да не прозвучи като оплакване. Дали Майк смяташе, че Кейт е по-красива? По-слаба? Дали беше отвел и нея на пазар, за да се опита да се намърда и в нейната пробна? Какво беше направила Кейт? Дали се беше разсмяла... или беше изпаднала в истерия?

„Кога да те взема за партито в «Радли» утре?“ — написа Хана.

Беше стигнала до края на улицата, когато получи отговора на Майк. „Имаш ли нещо против да сме трима?“. Хана спря рязко. Беше очевидно кой щеше да е третият — Кейт.

Тя изрита металния стълб на знака „стоп“, стърчащ в края на улицата. Той издрънча силно и стресна птичките, които бяха накацали по съседното дърво. Баща ѝ се беше отказал да прилага наказанието си двете с Кейт да ходят навсякъде заедно, но не спираше да се опитва да ги направи най-добри приятелки. Като вчера, например, след като Кейт се върна от срещата си с Майк. Тя се присъедини към Хана и господин Мерин, които седяха в кухнята. Хана гордо показва своето украсено късче от знамето на „Капсулата на времето“. Господин Мерин го разгледа, след това погледна Кейт и кротко попита Хана дали Кейт може да получи част от заслугите по намирането му и да украси ъгълчетата му, например.

Хана зяпна изненадано.

— Мое си е! — извика тя, удивена, че баща ѝ може да предложи нещо подобно. — Аз го намерих! — Баща ѝ я погледна разочаровано, след което стана и излезе. Кейт не каза нищо през цялото време. Вероятно беше решила, че тихата, скромна дъщеря е по-добра от крещящата, невъзпитана дъщеря. Но Хана знаеше, че вътрешно Кейт си умира от удоволствие, че връзката между Хана и баща ѝ бавно и болезнено се разкъсва.

Зад гърба ѝ се чу свистене и Хана рязко се обърна, изпитвайки несъмненото усещане, че зад гърба ѝ има някой. Само че тесният път беше празен. Тя въздъхна и реши въобще да не отговаря на Майк. Пъхна айфона в джоба си и усили музиката. Затича се надолу по хълма, мина по тясното мостче между два двора и се озова на познатото кръстовище. На ъгъла се издигаше старата сива фермерска къща. До дървената ограда спокойно стояха два жълтеникавокафяви коня и едно шотландско пони. Това беше отбивката към дома на Али.

За пръв път Хана застана на това кръстовище в деня, в който се опита да открадне знаменцето на Али. Спомни си как се взря в големите, меки очи на понито, с надеждата, че то ще ѝ подсказе мнението си за онова, което се кани да направи. За кого се мисли тя, че се осмелява да отиде и да открадне знамето на Али? Ами ако Наоми и Райли също са там и трите просто се изсмеят грубо в лицето ѝ? *Може би просто трябва да приема факта, че никога няма да съм популярна*, едва не произнесе на глас тя. Но тогава по пътя мина кола, Хана изпъна рамене и подкара колелото.

Сега дотича до квартала на Али, дишайки тежко. Къщата на Мона беше една от първите на улицата. Видът на голямата, полукръгла алея и островърхият покрив на гаража предизвикаха болезнени спомени. Хана отмести поглед. Следваше къщата на Джена, червена сграда в колониален стил, с голямо дърво отстрани, същото, на което някога се намираше дървесната къщичка на Тоби. По-нататък идваше имението на Спенсър, което се кипреше зад голяма порта от ковано желязо. По прясно боядисаната врата на гаража се виждаха остатъци от надписа УБИЕЦ. Старата къща на Али беше последна в края на задънената улица.

Хана дотича до олтарчето на Али, което все още се намираше на завоя. Няколко свещи бяха заменени, а една беше запалена и танцуваше на вятъра. Имаше няколко картонени знака, върху които бяха написани неща от рода на „Ще го намерим, Али“ и „Иън ще си плати за това!“.

Тя се спря и погледна снимката, която беше част от олтара още от деня, в който той беше издигнат, веднага след като тялото на Али беше открито. Фотографията се беше изкривила и избеляла от месеците дъжд и сняг. На нея Али беше в шести клас, облечена със синя тениска „Фон Дъч“ и дънки „Севън“, застанала в голямото фоайе на Спенсър. Снимката беше направена в нощта, когато Мелиса и Иън отидоха на зимния бал на „Роузууд дей“ — Али изпитваше страстно желание да ги проследи и се разсмя истерично, когато Мелиса се спъна на стълбите по време на грандиозната си поява. Кой знае, може би още по онова време между Али и Иън вече имаше нещо.

Хана се намръщи и се взря отблизо в снимката. Входната врата зад Али беше леко открехната и разкриваше част от предния двор на Спенсър. На алеята, до лимузината на Иън и Мелиса, стоеше една

самотна фигура с яке и дънки. Хана не можеше да види ясно кой е, лицето беше размазано. Но в стойката имаше нещо натрапчиво и воайорско, сякаш непознатият също искаше да шпионира Иън и Мелиса.

Затръшна се врата. Хана подскочи и вдигна глава. В първия момент не можа да разбере откъде идва шумът. След това видя Дарън Уайлдън да стои в дъното на алеята на семейство Кавана. Щом зърна Хана, той се сепна.

— Хана — каза Уайлдън. — Какво... правиш тук?

Сърцето на Хана заби ускорено, сякаш току-що я бяха хванали да краде от магазина.

— Джогинг. А *ти* какво правиш тук?

Уайлдън изглеждаше развълнуван. Обърна се леко встрани и махна с ръка към гората зад къщата на Спенсър.

— Ами аз, ъ-ъ-ъ, нали знаеш... Проверявам как са нещата.

Хана скръсти ръце. Полицията се беше отказала да претърсва горите още преди няколко дни. А и Уайлдън се беше появил откъм къщата на Джена, която се намираще от другата страна на улицата, срещу гората.

— Намери ли нещо?

Уайлдън потърка облечените си в гумени ръкавици ръце.

— Не би трябвало да си тук — изтърси изведнъж той.

Хана го погледна.

— Навън е студено — опита се непохватно да се измъкне от положението Уайлдън.

Хана изпъна левия си крак.

— Затова са клиновете. И ръкавиците, и шапките.

— Въпреки това. — Уайлдън удари с юмрук в дланта си. — Предпочитам да тичаш на някое по-сигурно място. Като алеята на Марвин.

Хана се сви. Дали Уайлдън наистина беше загрижен за нея... или просто искаше да се махне оттук? Той отново погледна през рамо към гората зад къщата на Спенсър. Хана също се обърна натам. Имаше ли нещо в гората? Нещо, което той искаше да скрие от нея? Но нали беше казал на пресата, че според него в гората никога не е имало труп? Нали смяташе, че Хана и останалите си бяха измислили всичко?

Спомни си за есемеса на А., свързан с посещението на Уайлдън в изповедалнята.

Явно всеки има нещо за криене, нали?

— Искаш ли да те откарам до някъде? — попита той на висок глас и Хана се стресна. — Приключих тук.

В интерес на истината пръстите на Хана бяха поизмръзнали.

— Добре — промърмори тя, опитвайки се да остане спокойна. Погледна за последен път олтара на Али и тръгна след Уайлдън към полицейската кола, която беше покрита с пласт сняг и кал. — Това ли е колата ти? — попита Хана. Имаше нещо познато в нея.

Уайлдън кимна.

— Патрулката е на ремонт, затова трябваше да изкарам тази стара трошка. — Той ѝ отвори вратата. Вътре миришеше на гранясали хамбургери от „Макдоналдс“. Уайлдън бързо събра на купчина няколко папки, кутии от обувки, дискове, празни кутии от цигари, неотворени писма и чифт ръкавици и ги хвърли на задната седалка. — Извинявай за бъркотията.

Един стикер, който лежеше на предното табло, привлече вниманието на Хана. На него беше нарисувана риба с няколко инициали и надпис „дневен пропуск“. Стикерът не беше изгубил блясъка си и надписът и рисунката изглеждаха съвсем новички.

— Скоро да си ходил за риба? — попита Хана и посочи лепенката. Навремето, когато бащата на Хана все още ѝ беше приятел, а не бездушен робот, който просто иска да направи принцесата Кейт щастлива, двамата заедно ходеха за риба на езерото Кеука. Купуваха си разрешителни за риболов от местния магазин за риболовни принадлежности, за да могат спокойно да си ловят риба, без да ги глобят.

Уайлдън погледна към стикера и през лицето му мина странно изражение. Той завъртя стикера между пръстите си и бързо го хвърли на задната седалка.

— От години не съм почиствал тази кола — избъбри той. — Не се знае откога стои тук.

Двигателят забръмча и Уайлдън потегли толкова рязко, че Хана залитна назад. Той обърна в задънената уличка, като едва не прегази олтара на Али. После профуча покрай къщите на Спенсър, Джена и Мона.

Хана се вкопчи в малката дръжка над прозореца.

— Не сме на състезание — пошегува се тя с треперещ глас и засилващо се притеснение.

Уайлдън я погледна с ъгъла на окото си, но не каза нищо. Хана забеляза, че не е облечен с полицейското си яке, а носи обикновен сив суичър с качулка и черни дънки. Същият като на онзи човек, който се беше навел над нея в гората в съботната нощ. Но това беше чисто съвпадение, нали?

Тя разтърка врата си с ръка и се прокашля.

— Как върви разследването на Иън?

Уайлдън я погледна, без да повдига крак от педала за газта. С пълна скорост взе завоя към хълма и гумите на колата изсвистяха.

— Имаме много добра следа, която ни подсказва, че Иън е в Калифорния.

Хана отвори уста, но бързо я затвори. Ай пи адресът от съобщението в месинджъра показваше, че Иън е все още в Роузууд.

— Как, ъ-ъ-ъ... разбрахте това? — попита тя.

— Обадиха ни се — изръмжа той.

— Кой?

Той я погледна смразяващо.

— Знаеш, че не мога да ти кажа.

Пред тях се движеше един сив нисан патфайндър, който бавно се изкачваше по хълма. Уайлдън даде газ и навлезе в платното на насрещното движение, за да го изпревари. Патфайндърът изсвири. В далечината се появиха два замъглени фара, които се приближаваха към тях.

— Какво правиш? — извика Хана нервно. Уайлдън не се върна обратно в своето платно. — Спри! — изпищя тя. Внезапно се озова отново в нощта, когато стоеше на паркинга на „Роузууд дей“, а колата на Мона се беше устремила към нея. Когато осъзна, че джипът няма намерение да завие, тя остана вцепенена на мястото си, ужасена и безпомощна. Чувстваше, че не може да направи нищо, за да попречи на случващото се.

Хана затвори очи, обзета от силен страх. Чу се силно свирене на клаксон и колата на Уайлдън сви вдясно. Хана отвори очи и видя, че са се върнали в тяхното платно.

— Какво ти става? — извика тя. Цялото ѝ тяло трепереше.

Уайлдън отново я погледна с ъгъла на окоето си. Изглеждаше така, сякаш... *се забавлява!*

— Успокой се.

Успокой се? Хана прокара ръка по лицето си и едва се сдържа да не повърне. Инцидентът от миналата година отново и отново се връщаше в съзнанието ѝ. След случилото се тя се опитваше усилено да забрави онази нощ, а ето го сега Уайлдън, който открито се забавляваше със страховете ѝ. Може би не трябваше да отхвърля с лека ръка предупрежденията на А. за него.

Беше готова да го накара да спре, за да слезе, когато осъзна, че завива в алеята пред дома ѝ. Щом стигнаха до къщата, тя бързо разкопча колана си и слезе от колата. Никога не се беше чувствала толкова щастлива, че вижда дома си.

Тя затръшна силно вратата, но Уайлдън като че ли не ѝ обърна внимание. Просто се отдалечи с висока скорост по алеята, без дори да намали при излизането на главния път. Част от натрупания върху предницата на колата сняг беше паднал. Хана видя острия ѝ профил и злобно изглеждащите фарове.

Внезапно я връхлетя усещане за дежа вю. Като че ли нещо подобно се беше случило и преди — и не само в нощта на инцидента с нея. Почувства се по същия начин, както в часа по френски, когато се опитва да се сети за някоя дума и тя е на върха на езика ѝ, но не може да я каже. Обикновено си я спомняше по-късно, във възможно най-странния момент, когато сърфира из Айтюнс, например, или разхожда Дот. Рано или късно щеше да си спомни и това.

Но не умираше от нетърпение да разбере какво е.

19.

СПЕНСЪР ВЗЕМА ЖИВОТА СИ В РЪЦЕ

В петък след училище най-добрата приятелка на Спенсър, Кирстен Калън, зави в алеята пред дома на семейство Хейстингс и дръпна ръчната спирачка.

— Благодаря, че ме докара — рече Спенсър. Това, че техните ѝ бяха взели колата, не означаваше, че трябва да се вози в смрадливия училищен автобус.

— Няма проблем — отвърна Кирстен. — В понеделник пак ли ще те возя?

— Ако не ти представлява проблем — промърмори Спенсър.

Беше се обадила на Ариа с молба да я докара, тъй като тя вече живееше през една улица от тях, но Ариа каза, че трябвало да свърши нещо следобед, загадъчно премълчавайки какво е то. А и нямаше как да помоли Андрю. Цял ден се беше надявала, че той ще дойде да се извини — ако го беше направил и тя щеше да му се извини, и щеше да обещае, че дори и да се премести, двамата ще си останат заедно. Но Андрю нарочно не ѝ продума цял ден. И Спенсър реши, че това е краят.

Кирстен ѝ махна с ръка и се отдалечи от къщата. Спенсър се обърна и тръгна по алеята. Улицата беше тиха и спокойна, а небето беше мрачно и пурпурносиво. Думата УБИЕЦ, която беше написана на вратата на гаража, вече беше боядисана, но пластът боя не беше много плътен и буквите леко прозираха отдолу. Спенсър отмести поглед от вратата. Кой ли я беше написал? А.? Но... защо? За да я изплаши, или за да я предупреди?

Къщата беше празна и миришеше на препарати за почистване, което означаваше, че чистачката Кендис току-що си е тръгнала. Спенсър изтича в стаята си на горния етаж, грабна папката на Оливия от бюрото и излезе от къщата през задната врата. Въпреки че родителите ѝ не си бяха у дома, тя не искаше да бъде в къщата, докато прави това. Имаше нужда от пълно уединение.

Спенсър отвори предната врата на хамбара и светна лампите в кухнята и всекидневната. Всичко си беше така, както го беше оставила последния път, включително полупразната чаша вода до компютъра. Тя се отпусна на дивана и извади сайджика си. Съобщението от А. беше последният есемес, който беше получила.

Ами ако малката госпожица Несъвършена изчезне
завинаги?

В първия момент есемесът я уплаши, но на следващия ден тя отново го прочете. Изчезването завинаги ѝ се стори много добра идея — изчезването от Роузууд, разбира се. И Спенсър знаеше точно как да го постигне.

Тя хвърли папката на Оливия върху масата, разпилявайки съдържанието ѝ по пода. Визитката на агента по недвижимите имоти се озова отгоре. С треперещи ръце Спенсър набра номера му. Телефонът иззвъня веднъж, втори път.

— Майкъл Хътчинс — разнесе се мъжки глас.

Спенсър седна на дивана и си прочисти гърлото.

— Здравейте. Казвам се Спенсър Хейстингс — каза тя, опитвайки се да звучи професионално. — Майка ми е ваша клиентка. Оливия Колдуел.

— Разбира се, разбира се. — Гласът на Майкъл прозвуча ликуващо. — Не знаех, че има дъщеря. Видяхте ли вече новия ѝ апартамент? Следващия месец снимката му ще бъде публикувана в рубриката за дом и семейство на „Ню Йорк Таймс“.

Спенсър нави кичур коса около пръста си.

— Все още не съм. Но... скоро ще стане.

— Какво мога да направя за вас?

Тя кръстоса крака, после ги изпъна. Сърцето ѝ тупкаше в ушите ѝ.

— Ами... Бих искала да си намеря апартамент в Ню Йорк. Желателно е да е близо до Оливия. Постижимо ли е?

Чу го да разлиства някакви хартии.

— Така мисля. Изчакайте. Сега ще проверя какво има на разположение.

Спенсър захапа силно палеца си. Всичко ѝ се струваше нереално. Тя погледна през прозореца към басейна и джакузито, към задната веранда, двете кучета, които лудуваха край оградата. След това се обърна и погледна към вятърната мелница. ЛЪЖКИНЯ. Думата все още си стоеше там, небоядисана. Може би родителите ѝ я бяха оставили, за да напомня на Спенсър каква е, нещо като голямото червено А от „Алената буква“. Ямата в двора на някогашната къща на Али, която се издигаше в съседство, вече не беше оградена с жълта полицейска лента — новите собственици най-после се бяха осмелили да я махнат — но дупката все още не беше запълнена. Зад хамбара започваше гората, гъста и черна, криеща хиляди тайни.

Оливия ѝ беше казала да не избързва, но изнасянето от Роузууд ѝ се струваше най-разумното нещо — и най-безопасното.

— Там ли сте още? — разнесе се гласът на Майкъл. Спенсър подскочи. — Има един нов апартамент на Пери стрийт, номер двеста двайсет и две. Все още не е пуснат на пазара — собственикът го чисти и боядисва — но най-вероятно в понеделник ще го обявим в нашия уебсайт. Едностаен апартамент в приземния етаж. В момента разглеждам снимките и мястото изглежда страхотно. Високи тавани, дървени подове, гипсови отливки, кухня с трапезария, задна тераса, великолепна вана. Близко е до метрото и е на една пресечка от „Марк Джейкъбс“. По гласа ви съдя, че сигурно сте почитателка.

— Много сте прав — усмихна се Спенсър.

— Имате ли компютър наблизо? — попита Майкъл. — Веднага мога да ви изпратя няколко снимки.

— Разбира се — отвърна Спенсър и му даде имейл адреса си. Скочи от дивана и се приближи до компютъра на Мелиса, който лежеше затворен на бюрото. Само след секунди в пощата ѝ се появи ново писмо. Прикачените снимки бяха на висока тухлена сграда със сиви стълби. Апартаментът имаше покрити с дъбов паркет подове, двукрили прозорци, тухлени плотове, покрити с мраморни плочи и дори малка пералня със сушилня.

— Изглежда страхотно — ахна Спенсър. — В момента се намирам във Филадельфия, но мога ли да дойда в понеделник, за да го видя?

Тя чу звука на клаксон от другата страна.

— Това може да се уреди, разбира се — каза той с ясно доловимо разочарование в гласа. — Но трябва да ви предупредя, че подобни апартаменти не се появяват често, а пазарът в Ню Йорк е направо безумен. Намира се на едно от най-добрите места в Гринуич вилидж и хората направо ще се нахвърлят върху него. Напълно е възможно в понеделник сутринта, щом го пуснем на сайта, някой да дотича с изплезен език. Докато стигнете до тук, апартаментът вече ще бъде даден. Но не искам да ви притискам. В този район има и други местенца, които мога да ви предложа...

Спенсър усети напрежение в раменете си, адреналинът нахлу във вените ѝ. Внезапно се почувства така, сякаш гони топката на игрището или се бори за одобрението на учителя в час. Този апартамент беше за нея, не за някой друг. Представи си как ще изглежда обзавеждането ѝ в спалнята. Представи си как рано сутрин отива в „Старбъкс“, облечена с пончото си на Шанел. Може да си вземе куче и да наеме един от онези кучегледачи, които разхождат по петнайсет кучета наведнъж. Сутринта беше разгледала частните училища в Ню Йорк, за да не се налага да се дипломира по-рано.

Когато погледна към празния лист хартия до лаптопа, тя осъзна, че е написала десетки пъти „Пери стрийт“ с красив, калиграфски почерк. Не искаше друг апартамент.

— Моля ви, не го обявявайте — избъбри Спенсър. — Искам го. Дори не се налага да го виждам. Мога ли да ви дам парите още сега? Става ли така?

Майкъл помълча известно време.

— Може да се уреди. — Гласът му прозвуча изненадано. — Повярвайте ми, няма да останете разочарована. Апартаментът е чудесен. — Той натрака нещо на клавиатурата си. — Така. Ще ни трябват малко пари в брой предварително, примерно наема за първия месец, застраховка и брокерската такса. Ще се свържем с майка ви по телефона. Тя ще бъде вашият гарант за наема и ще потвърди депозита, нали?

Спенсър забарабани с пръсти по лаптопа. Оливия беше дала ясно да се разбере, че съпругът ѝ Морган не се доверява на хора, които не познава. Ако ги помоли за пари, рискуваше да изгуби доверието му. Тя погледна към екрана. В десния ъгъл се виждаше папка. _ Спенсър, колеж_.

Тя я отвори, след това отвори и текстовия файл. Вътре беше цялата информация, от която се нуждаеше. Сметката беше на нейно име. Оливия беше казала, че щом Морган я види, веднага ще я хареса. Сигурно щеше да ѝ възстанови парите десетократно.

— Няма нужда да ангажираме майка ми — рече Спенсър. — Имам собствена сметка, която бих искала да използвам.

— Добре — отвърна с готовност Майкъл. Сигурно непрекъснато си имаше работа с богаташки деца, които притежаваха свои собствени сметки. С треперещ глас Спенсър прочете на Майкъл цифрите от екрана. Той ги повтори и после заяви, че трябва само да се обади на собственика и всичко ще бъде уредено. Разбраха се да се срещнат пред сградата в четири следобед в понеделник, за да може Спенсър да подпише договора за наем и да вземе ключовете. След това апартаментът щеше да е неин.

— Страхотно — каза тя. След това затвори телефона и впери безизразен поглед в стената.

Беше го направила. *Наистина* го беше направила. Само след няколко дни вече нямаше да живее тук. Щеше да стане нюйоркчанка, да напусне Роузууд завинаги. Оливия щеше да се прибере от Париж и Спенсър щеше да привикне към живота в града. Представи си как от време на време вечерят заедно в апартамента им или ходят заедно в „Готам бар и грип“ и „Льо Бернардин“. Представи си новите си приятели — хора, обожаващи изложбите и благотворителните събирания, които въобще не се интересуваха от това, че е била преследвана от някакви си смотаняци, които са се наричали А. Когато се сети за момчетата, с които щеше да излиза, тя усети лек прилив на тъга — никой от тях нямаше да е Андрю. Но след това си спомни как се беше отнесъл с нея днес и поклати глава. На този етап нямаше време да мисли за него. Животът ѝ щеше да се промени.

Усети главата си толкова лека и изпразнена от съдържание, сякаш беше пияна. Крайниците ѝ се разтрепериха ликуващо. Струваше ѝ се, че халюцинира — когато погледна през задния прозорец, зърна ярки блещукащи лъчи между клоните на дърветата, като фойерверки, пуснати специално заради нея.

Я чакай малко!

Спенсър се изправи. Лъчите идваха от фенерче, което блуждаеше в гората. Една фигура се наведе и започна да рови из пръстта. След

известно време човекът се спря, отстъпи заднишком няколко крачки и опита на друго място.

Стомахът ѝ се сви. Не можеше да бъде ченге — те се бяха изнесли от гората още преди няколко дни. Тя повдигна прозореца, опитвайки се да разбере дали непознатият издава някакви шумове. За неин ужас прозорецът силно изскърца. Тя примижа и се отдръпна встрани.

Фигурата застина, след което се обърна към хамбара. Лъчите на фенерчето заподскачаха истерично наляво и надясно, а след това, за миг, осветиха лицето на човека. Спенсър зърна две сини очи. Ръбовете на качулката на един черен суичър. Няколко кичура от позната руса коса.

Спенсър сбърчи невярващо нос. Това не беше ли... *Мелиса?*

Фигурата рязко потрепери, сякаш Спенсър беше произнесла думите на глас. Преди да успее да разбере дали наистина е видяла сестра си, фенерчето в гората угасна. Изпукаха няколко съчки. Като че ли човекът се отдалечаваше. Стъпките се чуваха все по-слабо и по-слабо, докато Спенсър вече не можеше да ги различава от шума на дърветата.

След като се увери, че човекът си е тръгнал, тя изтича навън и коленичи в пръстта. Наистина беше мека и разровена. Спенсър порови в нея, но намери само камъни и съчки. Пръстта беше все още топла от ръцете на човека, който доскоро стоеше тук. Когато вдигна поглед, тя дочу от гората да се разнася тих звук. По кожата ѝ пробягаха тръпки. Стори ѝ се че чу... *кискане*.

Но щом вдигна глава, звукът изчезна и единственото, което ѝ остана, беше да се чуди дали това не е бил вятърът.

20.

АРИА В БЕЗТЕГЛОВНОСТ

Същият следобед Ариа се среща с Джейсън пред „Скали и въжета“, зала за скално катерене на няколко мили от Роузууд.

— След теб — каза Джейсън и отвори входната врата.

— Благодаря — отвърна Ариа. Леко повдигна нагоре широките си панталони за йога, надявайки се Джейсън да не забележи колко са увиснали отзад. От своя страна той изглеждаше спокойно й секси със сивата си тениска с дълги ръкави и клин „Найк“, сякаш цял живот се е занимавал със скално катерене. А може би беше така.

Щом влязоха вътре, ги заслепи ярката светлина от флуоресцентните лампи. От тонколоните дънеше агресивна рок китара, а миришещата на гума зала беше пълна с пъстроцветни пластмасови скални образувания. Сутринта Джейсън беше изпратил есемес на Ариа, в който я канеше да дойде с него в „Скали и въжета“, признавайки, че не е от типа момчета, които водят момичетата на кино и вечеря. Всъщност Ариа би стояла с него и на опашка пред КАТ, ако това беше представата му за среща.

След като се записаха, те отидоха до голямата стена и се огледаха. Ариа впери поглед в няколко момчета, които висяха от скалата, опасани с въжета. Как успяваха да се изкачат толкова нависоко? На нея й се зави свят дори само от гледането нагоре. Тя потрепери.

— Страх ли те е? — попита Джейсън.

Ариа се засмя нервно.

— Не съм чак такава спортистка.

Джейсън се усмихна и я хвана за ръката.

— Забавно е, гарантирам ти.

Тя се изчерви от удоволствие при докосването му. Все още не можеше да повярва, че това наистина се случва.

Единият от инструкторите, тъмнокос мъж с рошава брада, се приближи към тях, носейки оборудване за катерене, включващо

ремъци, шлемове и специални катерачески ръкавици. Той попита кой от двамата би искал да започне пръв. Джейсън посочи Ариа.

— *Мадам.*

— Какъв си джентълмен — подразни го тя.

— Майка ми ме е възпитала добре — отвърна Джейсън.

Инструкторът започна да опасва тялото на Ариа с ремъците. Когато се отдалечи към дъното на залата, за да намери друга скоба, Ариа се обърна към Джейсън.

— Как е семейството ти? — попита тя с възможно най-небрежен тон. — Добре ли са?

Джейсън не отговори дълго време, наблюдавайки няколко катерачи в другия край на залата.

— Съсипани са — отговори най-накрая той. Погледна я със сините си очи и тъжно се усмихна. — Всички сме съсипани. Но какво можем да направим?

Ариа кимна с глава, тъй като не знаеше какво да отговори. В съзнанието ѝ изникна съдържанието на съобщението на А. от предишния ден.

Големият брат крие нещо от теб. И по-добре ми повярвай... не ти трябва да знаеш какво е.

Ариа не беше препратила съобщението на никоя от приятелките си, защото се опасяваше, че те ще започнат да си правят изводи за Джейсън. А. се опитваше да ги обърка — така действаше и неговият предшественик.

Тя предположи, че А. намеква за „подобните проблеми“, които Али е имала с брат си, както се изрази Джена, но тя не ѝ минаваха. Между Джейсън и сестра му имаше само сърдечни роднински отношения. Ариа се опитваше да си спомни за някой момент, когато Джейсън се е държал лошо с Али, но не се сещаше за нищо. Дори напротив, Джейсън се опитваше по всякакъв начин да защити сестра си. Веднъж, скоро след като бяха станали приятелки, Ариа и останалите момичета гостуваха на Али. Мислеха да се гримират една друга и всяка беше донесла гримовите си — освен Емили, защото на нея все още не ѝ разрешаваха да се гримира. Докато ахкаха пред

сенките за очи на „Диор“, които Хана беше донесла, госпожа Дилорентис влезе в стаята. Изглеждаше ужасно изморена.

— Али, ти ли даде на котката цялата кутия мокра храна? — попита тя. Али я погледна безизразно. Госпожа Дилорентис отпусна отчаяно ръце. — Скъпа, трябваше да я смесиш със суха храна, забрави ли? И да добавиш няколко капки от лекарството за почистване на космените топки? — Али прехапа устни. Госпожа Дилорентис изпъшка и се обърна. — И това ли си забравила? Сега ще има да ги повръща по новия килим в сутерена!

Али хвърли Ханината четчица за гримиране на масата.

— Я се *успокой!* Вече съм в шести клас, имаме страшно много домашни! Извинявам се, че бях твърде ангажирана с по-важни неща и забравих как трябва да се храни котката!

Госпожа Дилорентис поклати ядосано глава.

— Али, ти я храниш така още от трети клас! — извика тя и ядосано излетя от стаята.

Минута по-късно от кухнята се появи Джейсън с пакетче курабийки в ръка.

— Мама е в добро настроение, а? — попита меко той. — Мога да храня котката вместо теб, ако това ще помогне.

Той я докосна по рамото, но Али отхвърли ръката му.

— Стига. Добре съм.

Джейсън се отдръпна обидено. На Ариа ѝ се прииска да скочи и да го прегърне. Али се беше държала по същия начин и в деня, когато бяха обявили началото на „Капсулата на времето“ — Джейсън се беше приближил до нея и Иън и му беше казал да я остави на мира, а Али го беше изгонила, присмивайки му се, че е толкова грижовен. Може би Джейсън беше усетил, че чувствата на Иън към Али не са съвсем невинни и искаше да я защити. Може би Али знаеше, че Джейсън го е усетил и искаше да се отърве от него. Ако Али и Джейсън имаха проблеми, може би Али бе човекът, който ги създаваше, а не обратното.

А може би *Джена* лъжеше? Може би си измисляше, че Али и Джейсън имат подобни на нейните проблеми. Може би точно затова стоеше до двора на Ариа с виновно изражение на лицето. Може би искаше да каже на Ариа, че онова, което ѝ беше казала няколко месеца по-рано в стаята по рисуване, не е съвсем вярно.

Но защо ѝ беше на Джена да лъже? Възможно ли е да има нещо против Джейсън, някаква причина да настрои момичетата срещу него? Възможно ли е Джена да е А.?

— Готова си — каза инструкторът на Ариа, връщайки я в настоящето. Беше се върнал при тях и сочеше към голямото въже, което беше прикрепено към тавана и към кръста ѝ. — Имаш ли нужда от инструкции?

— Аз ще я инструктирам — обади се Джейсън. Инструкторът кимна и отиде да донесе скобите за Джейсън. Той се приближи плътно до Ариа и леко я смушка. — Не се обръщай — каза той с тих глас. — Мисля, че медицинската сестра от училищния кабинет е тук. Навремето сънувах кошмари с нея.

Ариа погледна през рамо. И естествено, до машината за минерална вода на входа стоеше една ниска и набита жена с лице на булдог.

— Това е госпожа Бут! — прошепна тя.

Очите на Джейсън се разшириха.

— Още ли работи в училище?

Ариа кимна.

— Всеки път, когато я зърна в коридора, кожата започва да ме сърби. Никога няма да забравя как се редях на опашка пред кабинета ѝ в началното училище за редовния годишен преглед.

— Ненавиждах го — потрепери Джейсън. Двамата се обърнаха отново към госпожа Бут. Тя тръгна настървено покрай скалистата стена, сякаш наблизко има ученик от „Роузууд дей“, който изгаря в треска. В този миг едно малко момче излетя от съблекалнята и попадна право в ръцете ѝ. Сприхавата стара жена леко се усмихна и двамата излязоха заедно от „Скали и въжета“.

— Доста време прекарах в кабинета на сестрата — промърмори Джейсън. — Всеки път, когато ходех там, госпожа Бут ме поглеждаше с лошо око. Дори веднъж чух слух, че погледът ѝ бил лазерен лъч, който можел да ти стопи мозъка.

Ариа се разсмя.

— И аз съм го чувала. — След това се намръщи. — Защо си ходил в кабинета ѝ? — Тя нямаше спомени Джейсън да е боледувал често — той беше звездата на футболния отбор през есента, а пролетно време играеше бейзбол.

— Не съм боледувал — поправи се Джейсън. Дръпна нагоре и надолу малкия цип на спортния си клин. — Аз, ъ-ъ-ъ, посещавах училищния психолог доктор Аткинсън. Всъщност, той ме караше да го наричам Дейв.

— О! — пропя Ариа, насилвайки се да се усмихне. В това нямаше нищо лошо, нали? Всъщност дори самата тя беше помолила техните да я изпратят на психолог, щом се установиха в Рейкявик — Али беше изчезнала няколко месеца по-рано. Вместо това Ила предложи Ариа да се заеме с хата йога.

— Идеята беше на родителите ми — сви рамене Джейсън. — Не можах да се адаптирам лесно към преместването в Роузууд, когато бях в осми клас. — Той завъртя очи. — Бях много срамежлив и нашите решиха, че ще ми се отрази добре да поговоря с някой, който гледа обективно на нещата. Дейв не беше чак толкова лош. Освен това разговорите с него ме освобождаваха от час.

— Познавам много хора, които посещаваха Дейв — каза бързо Ариа, въпреки че, честно казано, не познаваше нито един. Може би това беше голямата тайна, която Джейсън криеше. Не е нещо, което да я кара да изпада в паника.

Инструкторът се върна, опасва Джейсън с ремъци и се отдалечи. Джейсън погледна Ариа и я попита с какъв тип катерене би искала да започне — лесно, средна сложност или трудно. Ариа изсумтя.

— Не мислиш ли, че това е много глупав въпрос? — изкикоти се тя.

— Просто проверявам — отвърна Джейсън и се ухили. Поведе я към лесната секция на стената и се изкачи няколко фута нагоре, за да ѝ покаже как да поставя левия си крак на стената и да се издърпва нагоре с дясната ръка. Когато се катереше той, всичко изглеждаше много лесно. Ариа стъпи на първата скала и мускулите ѝ се напрегнаха. Тя протегна ръка към скалния ръб над главата си и се издърпа нагоре. За нейна огромна изненада не падна. Джейсън не сваляше поглед от нея.

— Страхотно се справяш! — извика той и се ухили.

— Сигурно го казваш на всички момичета — проплака Ариа, но продължи да се изкачва нагоре. *Не гледай надолу*, не спираше да си повтаря тя. Преди ѝ се завиваше свят дори когато заставаше на най-ниската дъска за скачане в местния басейн.

— Онзи ден ми каза, че си се преместила при баща си и новата му приятелка — рече Джейсън, без да изостава от нея. — Каква е тая работа?

Ариа се протегна към друга скала.

— Родителите ми се разделиха след като се върнахме от Исландия — започна тя, чудейки се как да го формулира. — Баща ми имаше връзка с бивша негова студентка. Сега ще се женят. *Освен това* тя е бременна.

Джейсън я погледна.

— Мили боже.

— Много ми е странно. Тя е почти на твоята възраст.

Джейсън направи физиономия.

— Кога са започнали да се срещат?

— Когато бях в седми клас — призна Ариа. Тя огледа скалите над главата си в търсене на подходящо място за захващане. Колко беше хубаво, че разговарят — така си отвличаше вниманието от мислите за това колко трудно е всъщност катеренето. — Хванах ги да се целуват в колата на баща ми. — После, може би защото се беше сетила за начина, по който Али се беше сопнала на Джейсън за котката, тя добави: — Твоята, ъ-ъ-ъ... сестра... беше с мен. И не ми позволи да видя какво ще стане след това.

Тя погледна Джейсън, чудейки се дали не беше прекосила границата. На лицето му беше изписано неутрално изражение.

— Извинявай — сконфузи се тя. — Не трябваше да го казвам.

— Не... разбрах те. Сестра ми си беше такава. Знаеше точно кое копче да натисне.

Ариа увисна на стената, изпитала внезапна умора.

— И ти ли си имаше копче?

— Аха. Момичетата.

— Момичетата ли?

Джейсън кимна.

— Дразнеше ме с момичетата. Понякога се чувствах... неловко. И тя ме подиграваше за това.

— Тя наистина познаваше добре всичките ни слабости — каза Ариа. Погледна отново нагоре, изпълнена с чувство за вина. — Чувствам се много странно да разговарям с теб за нея.

Внезапно Джейсън се оттласна от стената и се залюля свободно на ремъка.

— Слез малко на земята — каза той. — Просто се плъзни по ремъка.

Ариа се плъзна надолу както ѝ показа той и тронаво се приземи на тепиха. Джейсън я погледна сериозно и Ариа се зачуди дали пък не е сбъркала, като е повдигнала въпроса за Али. Но след това той каза:

— Може би е добре, че разговаряме за нея. Точно сега Алисън е онзи огромен слон в стаята, за който никой не иска да говори с мен. Когато съм си вкъщи, родителите ми не обелват дума за нея. Когато съм с приятели, те не казват нищо. Знам, че хората я обсъждат, но когато са около мен, изведнъж млъкват. Знам, че сестра ми не беше светица. Знам, че някои хора не я харесваха. Някои повече от... — Той промърмори нещо и се отдръпна назад, свивайки устни.

— Какво беше това? — попита Ариа, навеждайки се напред.

Джейсън махна с ръка, омаловажавайки думите си.

— Бих искал да говориш с мен за Али.

Ариа се усмихна успокоена. Разговорите с Джейсън щяха да ѝ представят нова гледна точка към истинската същност на сестра му. Тя се зачуди дали да не му признае какви неща е разказвала Али за него на Джена Кавана — или какво Джена е казала за него на Ариа. Или как Иън се е появил в месинджъра и е казал, че някой го принуждава да бяга. Или как новият А. е помогнал на Иън да избяга.

Изведнъж ѝ хрумна нещо. Това беше причината А. да се опитва да ѝ втълпи идеята, че Джейсън крие нещо — той искаше да уплаши Ариа. Ако тя започнеше да излиза с Джейсън, щеше не само да му разкаже за съобщенията от А., а и за участието му в зловеция план на Иън. Ченгетата може и да не вярваха в съществуването на А., но не беше изключено Джейсън да повярва. Тук ставаше въпрос за убийството на сестра му.

Ариа размърда пръстите на краката си, вбесена от мисълта, че някой отново се опитва да я манипулира. Иън най-вероятно беше виновен и сега се опитваше да сътвори някаква сложна игра. Тя погледна към Джейсън, готова да му признае всичко.

— Ще се катерите ли? — прекъсна ги едно момче от долните класове и Ариа подскочи изненадана. То махна с ръка към стената, на която тя се беше подпряла. Ариа поклати глава и се отмести. Край тях

минаха три момичета, които подозрително изгледаха Джейсън и Ариа, сякаш ги бяха разпознали от новините. Дори музиката като че ли звучеше по-тихо, сякаш някой беше усетил, че се води важен разговор.

Ариа стисна устни. Мястото не ѝ се струваше особено подходящо за разговори, свързани с Али и Иън. Може би щеше да го разкаже на Джейсън в колата, докато пътуваха към къщи и бяха сами.

Тогава се сети за поканата, пъхната във външния джоб на чантата ѝ, която беше оставила заедно с палтата им до стената. Все още овързана с ремъците, Ариа се приближи с олюляване до чантата и измъкна картончето.

— Имаш ли някакви планове за утре? — попита тя.

— Нямам. Защо?

— Една от картините на мама ще бъде изложена във фойето на някакъв хотел. — Тя му подаде поканата. — Утре правят парти по случай официалното откриване. Мама ще бъде там с новия си приятел, а аз въобще не го харесвам. Предпочитам мислите ми да бъдат заети с теб, вместо с него. — Тя го погледна кокетно.

Той ѝ се усмихна в отговор.

— От доста време не съм ходил на партита. — Той приближи поканата до очите си и се зачете. Лицето му се смръщи. Адамовата му ябълка започна да прескача.

— Какво има? — попита Ариа.

— Това шега ли е? — попита Джейсън с прегракнал глас.

Ариа примигна.

— К-какво имаш предвид?

— Защото въобще не е смешна — рече той с широко отворени очи. Не изглеждаше ядосан, по-скоро... уплашен.

— Какво става тук? — извика Ариа. — Нищо не разбирам.

Джейсън се вгледа в нея. Лицето му се промени, дори придоби донякъде отвратено изражение, сякаш Ариа беше покрита от глава до пети с пиявици. След това, за неин ужас, той се освободи от ремъците си, хвърли ги на пода и хукна към мястото, където лежаха нещата им и облече палтото си.

— Т-трябва да вървя.

— *Какво?* — Ариа се опита да го хване за ръката, но все още беше овързана с ремъците и не можеше да разгадае как да ги свали. Джейсън дори не я погледна. Пъхнал ръце в джобовете си, той

профуча покрай гишето, като едва не се блъсна в група тийнейджъри, които тъкмо влизаха.

Няколко минути по-късно Ариа най-после успя да се освободи от ремъците. Тя облече палтото си и изтича навън. Група момчета излизаха от един рейндж роувър. Една майка държеше малкото си момиченце за ръка и му помагаше да влезе вътре. Ариа се огледа наляво и надясно.

— Джейсън! — извика тя. Беше студено, от устата ѝ излизаше пара. Един джип зави рязко по улицата. Джейсън беше изчезнал.

Ариа стоеше под лампата пред залата и се взираше в поканата за откриването на „Радли“. На нея имаше адрес и име. Някакъв мъж на име Джордж Фриц беше архитектът, преработил сградата в хотел. Имаше списък с представяните художници, сред които се виждаше името на Ила. Какво в тази покана беше изплашило Джейсън толкова много? Какво искаше да каже с въпроса си дали това е някаква шега? Не искаше ли да се запознае с майка ѝ? Или не искаше да се появява на обществени места с Ариа?

— Джейсън! — извика отново тя, този път по-слабо. В този миг чу слаб смях. Огледа се, озадачена и изплашена. Не видя никого, но смехът продължи да се лее, сякаш някой злобно ѝ се присмиваше.

21. ЦЯЛАТА ИСТИНА

Същия петък вечерта Емили паркира колата си на алеята пред къщата на Айзък и нервно го проследи с поглед как излиза от тях и тича към колата ѝ.

— Здравсти! — извика той и погледна към небето. — Май ще вали сняг. Сигурна ли си, че искаш да се разходим?

Емили кимна припряно. Айзък ѝ беше изпратил есемес след училище, питайки я дали ще мине през тях вечерта. В първия момент Емили реши, че това е шега. Но когато получи втори есемес, в който я питаше защо не отговаря, тя се зачуди дали госпожа Колбърт му беше разказала за срещата им в „Епълбис“ предишната вечер — или че знае, че е спал с нея. Може би Айзък все още живееше с впечатлението, че всичко е наред.

Но Емили по никакъв начин нямаше да стъпи отново в къщата на семейство Колбърт, дори и родителите му да бяха цялата вечер на партито по случай откриването на хотел „Радли“. Емили не беше от типа момичета, които не се подчиняват на заповедите на възрастните, дори и те да бяха жестоки, зловни и неприемливи. Само че какво да прави в такъв случай? Никога повече да не посещава Айзък у тях? Всеки път, когато той я покани у дома си, да измисля разни шантави оправдания?

Предишната вечер, когато Емили и Карълайн си легнаха, сестра ѝ отново я попита защо е избягала с плач от „Епълбис“. Емили изведнъж рухна и ѝ призна какво ѝ е казала госпожа Колбърт. Карълайн седна в леглото и зяпна ужасено.

— Защо ти е казала, че си опозорила дома ѝ? — попита тя. — Заради онова с Мая?

Емили поклати глава.

— Едва ли. — Толкова я беше срам. Ако техните ги бяха хванали да го правят в нейната стая, сигурно щяха да му извадят ограничителна заповед. — Може би съм си го заслужила — промърмори тя.

Двете замълчаха, заслушани в шумоленето на разлюляната от вятъра царица в двора.

— Не знам какво бих правила, ако майката на Тофър ме мрази — каза Карълайн в мрака. — Не съм сигурна, че ще можем да останем заедно.

— Знаем — отвърна Емили с пресъхнало гърло.

— Трябва да говориш с Айзък за това — посъветва я Карълайн. — Трябва бъдеш откровена с него...

— Емили?

Тя примигна. Айзък си беше сложил колана, готов за тръгване. Цялото ѝ тяло пулсираше. Айзък беше прибрал косата си назад и беше увил тъмнозелен шал около врата си. Когато се усмихна, белите му зъби блеснаха. Той се наведе напред, за да я целуне, но тя се вцепени, сякаш очакваше да завият сирени, госпожа Колбърт да изскочи иззад храста и да се развика.

Тя наведе глава, преструвайки се, че търси ключовете на колата. Айзък се отдръпна назад. Дори в мрака Емили забеляза малката ямичка, която се образуваше в ъгъла на дясното му око всеки път, когато се тревожеше.

— Добре ли си? — попита той.

Емили се обърна напред.

— Да. — Тя запали двигателя и изкара волвото от алеята.

— Очакваш ли с нетърпение утрешното парти в „Радли“? — попита Айзък. — Този път наех смокинг. По-добре от стария костюм на татко, нали? — Той се захили.

Емили изненадано прехапа устни. Нима той още смяташе, че двамата ще идат заедно на партито?

— Разбира се — отвърна тя.

— Татко се е притеснил ужасно заради кетъринга и не спира да ми натяква как отново съм отказал да му помогна, защото имам среща. — Айзък се ухили и я бодна с пръст в ребрата.

Емили стисна силно волана и очите ѝ се напълниха със сълзи. Повече не можеше да издържа.

— Значи... родителите ти не са казали нищо за това, че ще ходим на партито заедно? — избъбри тя.

Айзък я погледна изненадано.

— Ами, всъщност през последните няколко дни почти не съм се виждал с тях, много са заети. Но защо да имат нещо против? Нали бяха там, когато те поканих?

Край тях мина кола, запътила се в другата посока, ксеноновите ѝ фарове ги заслепиха. Емили не каза нищо.

— Сигурна ли си, че си добре? — отново я попита Айзък.

Емили преглътна тежко. Усещаше горчив бадемов вкус в устата си, както всеки път, когато трябваше да направи нещо решаващо. Минаха покрай „Уауа“ и преди да се усети какво прави, тя вече завиваше трескаво към паркинга покрай един зелен контейнер за отпадъци. Спря колата, облегна челото си на волана и проплака тихо.

— Емили? — обърна се загрижено към нея Айзък. — Какво има?

Сълзите замъглиха погледа ѝ. Колкото и да не ѝ се искаше да го прави, тя знаеше, че трябва да му каже. Завъртя около пръста си синия пръстен, който той ѝ беше подарил.

— Заради... майка ти е.

Айзък нежно рисуваше фигурки по гърба ѝ.

— Какво заради майка ми?

Емили потри с длани бедрата си и въздъхна. *Просто бъди откровена*, беше казала Карълайн. Тя можеше да бъде откровена е Айзък, нали?

— Тя знае, че ние... нали се сецаш? Че сме спали заедно — проплака Емили. — И ми наговори толкова странни неща на вечеря. Не спираше да намеква колко съм... бърза. А когато по-късно вечерта измих чиниите, в шкафа намерих наша снимка от вечерта, когато отидохме заедно на благотворителната сбирка на „Роузууд дей“. Майка ти беше отрязала главата ми от снимката. Само моята глава. — Тя преглътна тежко, без да намери смелост да го погледне. — Но тогава си помислих, че го приемам твърде навътре, не исках да ти кажа нищо. Но след това, снощи, бях заедно е Карълайн в „Епълбис“. И... майка ти също беше *там*. Тя дойде при мен и ми каза да не стъпвам в дома ви отново. — Гласът ѝ се пречупи при думата *отново*.

В колата настъпи тишина. Емили стисна здраво очи. Почувства се едновременно ужасно и облекчена. Сякаш свали огромен товар от раменете си.

Най-накрая се осмели да погледне Айзък. Той беше сбърчил нос, сякаш усещаше някаква гадна миризма от контейнера. Отново я

врхлетяха тревожни мисли. Ами ако съсипе завинаги връзката на Айзък с майка му?

Той изду бузи и въздъхна тежко.

— Стига де, Емили.

Тя примигна.

— Моля?

Той завъртя главата си към нея и я погледна. Лицето му изразяваше разочарование.

— Майка ми не би изрязала главата ти от снимката. Това би направило някое дете. Никога не би се изправила пред теб в „Епълбис“, за да ти наговори такива неща. Може би не си я разбрала добре.

Емили усети как пулсът ѝ се учестява.

— Много добре разбрах.

Айзък поклати глава.

— Майка ми те *обича*. Така ми каза. Радва се, че сме заедно. Въобще не е споменавала, че ти забранява да идваш в къщата. Не смяташ ли, че би ми го казала?

Емили се изсмя рязко.

— Може би не ти го е казала, защото е искала аз да го направя. Искала е аз да съм лошата. Точно както и стана.

Айзък остана мълчалив дълго време, загледан в дланите на ръцете си. Върховете на пръстите му имаха мазоли от дългите години свирене на китара.

— Миналогодишната ми приятелка каза същото — бавно изрече той: — Че семейството ми ѝ казало да стои далеч от мен.

— Може би майка ти е постъпила по същия начин и с нея! — извика Емили.

Айзък поклати глава.

— По-късно тя ми призна, че си е измислила всичко. Направила го е, за да спечели вниманието ми. — Той я изгледа равнодушно, сякаш изчакваше да види дали е схванала мисълта му.

Пламтящата кожа на Емили изстина изведнъж.

— Какво, както намирането на тялото на Иън в гората е било за привличане на вниманието ли? — извика тя.

Айзък вдигна безпомощно ръце.

— Не съм казал такова нещо. — Просто... Исках да излизам с някой, който не си пада по драматичните жестове. Мислех, че и ти го искаш. Човекът до мен трябва да харесва семейството ми, не да се бори срещу него.

— Въобще не се боря! — възрази Емили.

Айзък отвори вратата на колата и излезе навън. Нахлу леденостуден въздух и я накара да се свие.

— Какво правиш? — попита Емили.

Той се наведе през отворената врата и я погледна със свити устни.

— Трябва да си вървя.

— Не! — проплака Емили. Отвори своята врата и изтича след него по паркинга. — Стига де!

Айзък вървеше към малката тревиста пътечка, която водеше от паркинга на „Уауа“ към улицата. Той я погледна през рамо.

— Говориш за майка ми. Помисли какво още ще кажеш. Хубаво си помисли.

— *Вече* съм го обмислила! — извика Емили. Но Айзък продължи да върви, без да каже нищо. Тя се спря пред кафенето изтощена. Над главата ѝ жужеше неоновата реклама. Няколко хлапета се бяха наредили пред бара и си купуваха кафе, безалкохолни и сладкиши. Тя изчака Айзък да се обърне, но той не го направи. Най-накрая се върна при колата си и влезе вътре. Колата ѝ миришеше на препарат за почистване, който използваша семейство Колбърт. Пасажерската седалка беше все още топла от тялото на Айзък. Тя впери поглед в зеления контейнер и остана така поне десет минути, без да е наясно как да приема случилото се.

От раницата ѝ се разнесе тих звън. Тя порови вътре, търсейки телефона си. Може би Айзък пращаше извинителен есемес. Може би тя също трябваше да се извини. Двамата с майка му бяха много близки, а тя определено нямаше никакво желание да мрази семейството му. Може би трябваше да намери някакъв друг начин да му съобщи новините, вместо да му ги изтърси просто така.

Емили отвори есемеса и преглътна тежко. Не беше от Айзък.

Твърде си заета, за да разгадаеш подсказките ми?
Иди в старата къща на първата ти любов и може би всичко
ще си дойде на мястото.

А.

Емили гледаше безизразно дисплея. Тези мъгляви обяснения ѝ
бяха дотегнали. Какво искаше А.?

Тя бавно изкара колата от паркинга и намали, за да пропусне
един джип, пълен с ученици. *Иди в старата къща на първата ти
любов.* Очевидно имаше предвид Али. Щеше да ухапе стръвта;
улицата, на която живееше Али, се намираще само на няколко
пресечки оттук. И без това нямаше какво друго да прави сега. Едва ли
щеше да хукне към къщата на Айзък и да задумка отчаяно по вратата,
умолявайки го да се върне.

Тя зави по уединения път, който минаваше покрай километрите
зеделски площи, а от очите ѝ се стичаха сълзи. Стигна бързо до
знака „стоп“ преди улицата на Али. Малко по-нататък имаше знак за
преминаващи ученици. Преди години, в една топла лятна нощ, Али и
Емили го бяха украсили със стикери с усмихнати личица, които бяха
купили от парти магазина. Сега вече ги нямаше.

Старата къща на Али се появи в края на улицата. На завоя се
виждаше тъмната сянка на олтара на Али. Сега в къщата живееше
семейството на Мая. Някои от лампите в стаите светеха, включително
тази в някогашната спалня на Али — сега това беше спалнята на Мая.
Докато Емили гледаше към нея, на прозореца се появи Мая, сякаш
знаеше, че тя ще бъде там. Емили ахна, отдръпна се от прозореца,
сграбчи волана и сви в малката задънена уличка. Щом се озова пред
къщата на Спенсър, тя спря, твърде изтощена, за да продължи.

Тогава, с ъгъла на околото си, видя някакво проблесване вдясно.
Някой, облечен с бяла тениска, стоеше до прозореца в къщата на
семейство Кавана.

Емили угаси фаровете. Човекът беше висок, с широки рамене,
най-вероятно мъж. Голяма външна лампа с квадратна форма скриваше
лицето му.

Внезапно до него се появи Джена. Емили затаи дъх. Тъмната
коса на Джена падаше на вълни по раменете ѝ. Тя носеше черна

тениска и раирано долнище на пижама. До нея застана кучето ѝ, почесвайки ухо със задния си крак.

Джена се обърна и каза нещо на мъжа. Тя говори дълго, след което той отвърна нещо. Джена кимна, заслушана в гласа му. Мъжът махаше с ръце, сякаш Джена можеше да види жестовете му. Лицето му все още не се виждаше. Тялото на Джена се стегна и зае защитна поза. Мъжът отново заговори, а тя наведе глава, сякаш се срамуваше от нещо. Отметна с ръка няколко кичура коса, които падаха над големите ѝ тъмни очила „Гучи“. После каза нещо и лицето ѝ придоби изражение, което Емили не успя веднага да разгадае. Тъга? Тревога? Страх? След това Джена си тръгна, следвана от кучето.

Мъжът прокара ръце през косата си, очевидно развълнуван. След това лампата в дневната угасна. Емили се наведе напред и се взря с присвити очи, но не успя да види нищо. Огледа двора на Джена. Към ствола на дървото все още имаше приковани дъски, които образуваха стълба към някогашната дървесна къщичка на Тоби. Скоро след като фойерверките ослепиха Джена, господин Кавана беше разрушил къщичката. Странно как след толкова много време семейство Кавана продължаваха да обвиняват Тоби за ослепяването на сестра му. Всъщност вината за това беше на Али. И всъщност самата Джена беше поискала да го направи, за да се отърве завинаги от Тоби.

Входната врата на къщата се отвори и Емили отново се наведе. Мъжът от всекидневната слезе по стъпалата и тръгна по тъмната пътечка. Когато сензорът над гаража усети движение и лампата му се включи, той се стресна и замръзна изненадано на място. Тогава Емили го видя в лице, залян от светлина. Той носеше маратонки и тежък анорак. Ръцете му бяха свити в гневни юмруци. Когато очите на Емили стигнаха до лицето му, стомахът ѝ се сви на топка. Той гледаше право в нея. Веднага го разпозна.

— О, Господи — прошепна тя. Рошавата руса коса, извитите устни, поразителните сини очи, които не се отместваха от нея.

Това беше Джейсън Дилорентис.

Емили запали двигателя и рязко даде газ. Светна фаровете едва след като зави зад ъгъла. В този миг чу телефона си да звънва. Порови в чантата, измъкна го и погледна към дисплея.

Имате 1 ново съобщение.

Защо ли ТОЙ е толкова ядосан?

А.

22.

НЯМА НИЩО ПО-ХУБАВО ОТ ЕДИН УЛТИМАТУМ ЗА НАЧАЛОТО НА УИКЕНДА

Ето я. Голяма викторианска къща на ъгъла на една задънена улица, онази същата с розовите храсти край оградата с кръглата тикова платформа на задната веранда. Наполовина изкопаната яма в задния двор трябваше да е обградена с жълта полицейска лента... но лента нямаше. Всъщност дори яма не се виждаше никъде. Дворът представляваше широко, равно пространство, покрито с прясно окосена трева, недокоснато от булдозерите.

Хана погледна надолу. Караше стария си бегач, който не беше докосвала от деня, в който взе книжка. Ръцете ѝ изглеждаха подути. Дънките ѝ стяхаха на дупето, хълбоците ѝ изпъкваха, пред очите ѝ падна кичур сплъстена кафеникава коса. Тя прокара език по зъбите си и усети металните шини. Когато погледна към двора на Али, видя Спенсър да се промъква през малинака, който разделяше двете съседни къщи. Косата на Спенсър беше по-къса и малко по-светла, същата, каквато беше в шести клас. Зад доматените насаждения се спотайваше една кльощава Емили с бебешко лице, която стрелкаше нервни погледи насам-натам. Ариа, с големите розови кичури в косата, облечена със странна германска туника, клечеше до големия дъб.

Хана потрепери. Знаеше добре защо са тук — искаха да откраднат знамето на Али. Това беше онази събота, след като обявиха началото на „Капсулата на времето“.

Момичетата се събраха в средата на двора. Всички изглеждаха нервни. Тогава от къщата се чу силното *туп* и задната врата се отвори. Хана и останалите се шмугнаха между дърветата, а Джейсън хукна през двора. Вратата на верандата отново се затръшна. Али се изправи там с ръце на кръста, с разпиляна по раменете руса коса, с розови и блестящи устни.

— Вече можете да се покажете — извика тя.

Али въздъхна и тръгна през двора, високите ѝ токчета потъваха в мократа трева. Когато се приближи до Хана и останалите, тя бръкна в джоба си и измъкна едно яркосиньо парче плат. То приличаше точно на късчето знаме за „Капсулата на времето“, което Хана беше намерила в „Стийм“ преди няколко дни.

Но нали Али беше изгубила знамето си? Хана погледна объркано другите момичета, но старите ѝ приятелки като че ли не забелязваха, че нещо не е наред.

— Ето как съм го украсила — обясни Али, посочвайки различните рисунки върху плата. — Ето го логото на Шанел. А това е манга жаба, това — състезателка по хоккей на трева. А не смятате ли, че инициалите на „Луи Вюитон“ са просто прелест?

— Прилича направо на дамска чантичка! — прехласна се Спенсър.

Хана ги изглежда неспокойно. Нещо не ѝ изглеждаше наред. Ситуацията не се развиваше така, както би трябвало. В този миг Али щракна с пръсти и приятелките ѝ замръзнаха. Ръката на Ариа увисна неподвижно, на косъм от знамето на Али. Няколко кичура от косата на Емили останаха да стърчат във въздуха, уловени от вятъра. Спенсър имаше странно изражение на лицето, нещо между фалшива усмивка и гримаса.

Хана зашава с пръсти. Само тя не беше замръзнала. Погледна Али с разтуптяно сърце.

Али се усмихна сладко.

— Изглеждаш много добре, Хана. Напълно си се възстановила, гледам.

Хана погледна към твърде тесните си дънки и прокара пръсти през сплъстената си коса. *Възстановена* не беше думата, която тя би използвала. *Възстановяването* и превръщането ѝ в примадона щеше да се случи чак след няколко години.

Али поклати глава, забелязвайки объркването на Хана.

— От катастрофата, глупаче. Не ме ли помниш от болницата?

— Б-болница?

Али приближи лицето си към Ханиното.

— Казват, че хората трябва да говорят много на пациентите, изпаднали в кома. Те могат да ги чуват. Не ме ли чуваше?

Хана усети как ѝ се завива свят. Внезапно се озова отново в болничната си стая в „Роузууд мемориъл“, където я бяха откарали след катастрофата. Над главата ѝ имаше голяма, кръгла, ярка флуоресцентна лампа. Чуваше жуженето на безбройните апарати, които отчитаха жизнените ѝ показатели и я хранеха интравенозно. В замъгленото състояние между кома и осъзнатост, в което се намираше, тя забеляза някой, който се наведе над леглото ѝ. Някой, който ужасно приличаше на Али.

— Всичко е наред — каза момичето, а гласът му беше същият като на Алисън. — Аз съм добре.

Хана погледна Али.

— Това е сън.

Али повдигна закачливо вежди, сякаш искаше да каже: *така ли?* Хана погледна старите си приятелки. Те продължаваха да стоят неподвижно. Искаше ѝ се да се размърдат — чувстваше се твърде самотна с Али, сякаш те двете бяха единствените останали живи хора в целия свят.

Али размаха знаменцето си пред лицето на Хана.

— Виждаш ли го? Трябва да го намериш, Хана.

Хана поклати глава.

— Али, твоето знаменце беше изгубено завинаги, не си ли спомняш?

— Тц! — възрази Али. — Все още е тук. И ако го намериш, аз ще ти разкажа всичко.

Хана се ококори.

— Всичко за... кое?

Али притисна показалец към устните си.

— За тях двамата. — Тя се изкиска зловещо.

— Тях двамата... какво?

— Те знаят всичко.

Хана примигна.

— А? Кой?

Али завъртя очи.

— Хана, толкова бавно схващаш. — Тя я погледна втренчено. — *Понякога не забелязвам, че нея.* Спомняш ли си това?

— Какво искаш да кажеш? — попита Хана с отчаяние в гласа. — Припяваш си... какво?

— Хайде де, Хана. — Али я погледна отегчено. Погледна към небето замислено. — Добре, какво ще кажеш... да идем за риба?

— Да идем за риба ли? — повтори Хана. — На реката?

Али изсумтя раздражено.

— Не. Да идем за риба. — Тя размаха ръце, опитвайки се да накара Хана да схване. — Да идем за риба.

— За какво говориш? — проплака отчаяно Хана.

— ДА ИДЕМ ЗА РИБА! — извика Али. — Да идем за риба, да идем за риба! — не спираше да повтаря тя, сякаш това беше единственото нещо, което можеше да произнесе. След това я докосна леко с пръсти по бузата — и Хана усети кожата си лепкава и мокра. Тя опипа паникьосана лицето си. Когато отпусна ръце, те бяха покрити с кръв.

Хана скочи с широко отворени очи. Намираще се в спалнята си. Сутрешната светлина струеше през прозореца. Беше събота сутринта — но събота в единайсети клас, а не в шести. Дот стоеше до възглавницата ѝ и я ближеше по лицето. Тя докосна бузата си. Там нямаше кръв, само кучешка слюнка.

Трябва да го намериш, Хана. Ако го намериш, аз ще ти разкажа всичко.

Хана изпъшка, разтърка очи и протегна ръка към своето знаменце, което лежеше на нощното ѝ шкафче. Това беше просто един глупав сън, нищо повече.

Тя чу гласове в коридора, първо развеселения глас на баща ѝ, след това смеха на Кейт. Хана сграбчи чаршафите си и стисна силно. *Край!* Кейт ѝ беше отнела бащата, но нямаше да ѝ позволи да открадне и Майк.

Внезапно образите от съня ѝ избледняха. Хана скочи от леглото и облече кашмирената си прилепнала рокля с поло яка. Предишния ден, в часа по литература, беше чула Ноъл Кан да казва на Мейсън Байърс, че отборът по лакрос ще се събира за седмичните тренировки в спортния клуб. Тя знаеше, че където е Ноъл, там ще бъде и Майк. Все още не беше отговорила на питането на Майк дали може да доведе

Кейт на партито в „Радли“, защото не знаеше какво да отговори. Но сега вече беше наясно.

Само едно момиче можеше да бъде с Майк — Хана. Време беше Кейт да изчезне завинаги от картинката.

„Филаделфийският спортен клуб“ се помещаваше в онази част на мола „Кинг Джеймс“, където се намираха магазините с конфекция, разни евтини местенца като „Олд нейви“ и „Шарлът Рус“ и — отврат! — „Джей Си Пени“. Хана не беше стъпвала от години там — от полиакрилните тъкани, китайските тениски и дизайнерските колекции на бивши величия я побиваха тръпки.

Тя паркира приуса си до една ръждясала хонда и внимателно заключи колата си. Докато пресичаше големия паркинг, айфонът ѝ примигна, показвайки, че има ново съобщение. Тя го извади със свито сърце. Не може А. вече да я е открил, нали?

Есемесът беше от Емили.

„Наблизо ли си? Имам ново съобщение. Трябва да поговорим“.

Хана пусна телефона обратно в джоба си и прехапа устни. Знаеше, че трябва да се обади на Емили — и да ѝ каже за странното поведение на Уайлдън, докато я караше към къщи предишния ден — но точно сега беше заета. Сети се за съня си от сутринта. Какво се опитваше да ѝ подсказе съзнанието ѝ? Знаеше ли Али къде се намира знамето ѝ? Възможно ли е на него да е нарисувано нещо, което да ѝ подсказе какво се е случило с нея? Освен това Али каза: *Понякога не забелязвам, че нея*, очаквайки от Хана да знае какво означава това. Дали беше нещо, което Али обичаше да казва, или пък нещо, което някой е казал на Али? Хана не можеше да си спомни. Припомни си дори случайните личности в живота на Али, като онзи студент от Холандия, който ѝ беше подарил дървено сабо в знак на своята привързаност, младежът с джетовите в Поконос, който винаги „затопляше седалката специално за нея“, или пък господин Солт, единственият мъж-библиотекар, който винаги казваше на Али, че ако иска да прочете „Хари Потър“, той ще ѝ донесе своето специално издание — бляк! Хана не се сещаше някой да е казал нещо за пеене.

Въпреки това фразата ѝ звучеше някак познато, но беше напълно възможно да я е чула в някой от тъпите сериали на Кейт, или да я е прочела върху някой стикер.

Техно музиката във фитнес клуба ѝ проглуши ушите още преди да отвори входната врата. Едно момиче с розово бюстие и черни панталони за йога се появи иззад гишетото.

— Добре дошли във „Филаделфийския спортен клуб“! — пропя тя. — Бихте ли се записали, моля? — Тя протегна към Хана някакво приспособление, което приличаше на четец на членски карти.

— Аз съм просто посетител — отвърна Хана.

— О! — Момичето имаше големи немигащи очи, кръгло лице и замаяно изражение. Тя напомняше на Хана за куклата на съседките ѝ близначки. — Тогава ще попълните ли формуляра за посетители? — изчурулика. — Цената е десет долара за цял ден.

— Не, благодаря! — пропя Хана и я подмина. Тя никога, в *никакъв случай*, нямаше да плати, за да използва тази дупка. Момичето извика нещо възмутено, но Хана не се обърна. Високите ѝ токчета потракваха по коридора, който минаваше покрай магазина за спортни стоки и широките рафтове, върху които съхраняваха кърпите. Хана ги изгледа високомерно. В тази дупка дори нямаше място за отдих! Нищо чудно хората дори да пикаеха под душовете.

Басът от тонколониите проглушаваше ушите ѝ. В другия край на залата едно момиче с изпъкнали вени на ръцете караше като полудяло крос тренажора. Някакво момче с мокра къдрава коса попиваше потта си. В далечината се чуваше потракването на щанги. И естествено, целият отбор по лакрос се въртеше около тях. Ноъл вдигаше гирички пред огледалото и се възхищаваше на себе си. Джеймс Фрийд кривеше лице върху балансиращия тренажор, а Майк Монтгомъри се беше опънал върху лежанката, готов да оттласне щангата.

Джакпот.

Хана изчака Майк да снижи щангата към гърдите си, приближи се и прогони Мейсън Байърс, който му асистираше.

— Аз ще поема отгук. — След това се наведе над Майк и се усмихна.

Той се ококори.

— Хана!

— Здравсти — каза хладно тя.

Майк започна да вдига щангата, за да я остави върху стойката ѝ, но Хана го спря.

— Не бързай толкова — каза тя. — Първо трябва да обсъдим нещо.

По челото на Майк изби пот и ръцете му започнаха да треперят.

— Какво?

Хана отметна косата си назад.

— Така. Ако искаш да излизаш с мен, няма да излизаш с никой друг. Включително Кейт.

Майк изпъшка. Бицепсите му започнаха да потреперват. Той я погледна умолително.

— Моля те. Ще я изпусна на гърдите си. — Лицето му започна да почервява.

Хана издаде цъкащ звук.

— Мислех, че си по-силен.

— *Моля те* — проплака Майк.

— Първо ми обещавай — настоя Хана. Тя се наведе напред още малко, разкривайки част от деколтето си.

Очите на Майк се плъзнаха встрани. Вените на врата му пулсираха.

— Кейт ме покани на партито още преди да разбере, че искаш да си ми единствената. Вече не мога да се отметна от дадената дума.

— Напротив, можеш — изръмжа Хана. — Лесна работа.

— Имам идея — изпъшка Майк. — Нека да оставя щангата и ще ти я кажа.

Хана отстъпи встрани и му позволи да остави щангата на стойката. Той въздъхна тежко, седна и се протегна. Хана се изненада от мускулестите му ръце. Беше абсолютно права, когато предишния ден беше предположила, че Майк ще изглежда под душа много по-добре от полицай Уайлдън.

Тя постла една кърпа върху лежанката до него и седна.

— Така. Казвай.

Майк грабна кърпата, която лежеше на пода до него и избърса лицето си.

— Мога да бъда подкупен, ако те интересува. Ако направиш нещо за мен, мога да откажа на Кейт.

— Какво искаш?

— Знамето ти.

— Няма начин. — Тя поклати глава.

— Добре, тогава искам да дойда с теб на бала — каза Майк.

Хана зяпна изненадано.

— До бала има четири месеца.

— Хей, човек трябва отсега да си уреди дамата — сви рамене Майк. — Така ще имам време да намеря *идеалния* чифт обувки. — Той запърха женствено с мигли.

Хана потърка врата си с ръка, опитвайки се да пренебрегне останалите момчета от отбора по лакрос, които ѝ подвикваха и мяукаха от съседните уреди. Щом Майк иска да отиде с Хана на бала, това означава, че повече харесва нея, нали? Което означаваше, че е спечелила. Устните ѝ се разтеглиха в усмивка *Така ти се пада, кучко*. Нямахше търпение да види лицето на Кейт, когато ѝ кажеше това.

— Добре — каза тя. — Ще дойдеш с мен на бала.

— Чудничко — каза Майк. Той погледна към мократа си тениска. — Ще ми се да те напрегръщам здраво, но не ми се иска да те измокря цялата с пот.

— Грациас — усмихна се предвзето Хана и завъртя очи. След това тръгна бавно да излиза от залата, поклащайки предизвикателно хълбоци. — Ще те взема довечера в осем — извика тя през рамо. — Сам.

Момичето с кукленското лице чакаше Хана до гишето. До нея стоеше плешив мъж с татуирани бицепси и гигантски мустаци.

— Госпожице, ако искате да използвате уредите, трябва да платите такса за посетител — каза колебливо момичето. Бузите ѝ бяха със същия цвят като червената лента на челото ѝ. — Ако не желаете да го направите, тогава...

— Приключих тук — отреза я Хана и ги заобиколи. Момичето и биячът се обърнаха след нея и я изпратиха с погледи, без да помръднат от местата си. Никой не се осмели да я спре. Защото тя беше Хана Мерин. И беше неудържимо, невероятно великолепна.

23.

СПОМЕНИ ОТ УЧИЛИЩНИЯ ГОДИШНИК ЗА ЦЯЛ ЖИВОТ

Същия следобед един бус спря пред новата къща на Байрън. Куриерът, който беше облякъл тениска с дълъг ръкав под униформената блуза с къси ръкави, подаде на Ариа една кутия. Тя му благодари и погледна етикета. *Екологични бебешки обувчици*. Адресът беше в Санта Фе, Ню Мексико. Кой да предположи, че такива малки бебешки обувчици могат да оставят отпечатък от сажди с толкова голям размер, като на възрастен!

Телефонът ѝ изпиука и тя бръкна в джоба на плетената си жилетка. Беше получила есемес от Ила.

„Ще дойдеш ли на партито в «Радли» довечера?“

След миг получи друг.

„Дано успееш... Липсваш ми!“

След това още един.

„Това ще означава много за мен!“

Ариа въздъхна. Цяла сутрин майка ѝ беше изпращала подобни съобщения, молейки за отговор. Ако Ариа отговореше, че не иска да отиде на партито, Ила веднага щеше да поиска да разбере защо и какво щеше да ѝ отговори Ариа тогава? Че не иска да се доближава до

новото ѝ гадно гадже? Да скалъпи някаква лъжа, заради която майка ѝ може да реши, че Ариа не подкрепя кариерата ѝ? Достатъчно беше, че през тази седмица не бе стъпила нито веднъж в дома на майка си. Нямахше измъкване — трябваше да се примири и да се разправи с Ксавие по най-добрия възможен начин. Само ако Джейсън се беше съгласил да дойде с нея.

Телефонът ѝ отново изпиука. Ариа цъкна върху новото съобщение, очаквайки поредното послание от Ила. Вместо това се оказа имейл. От Джейсън Дилорентис.

Сърцето ѝ подскочи. Тя бързо го отвори.

„Виж какво. Много мислих — пишеше Джейсън. — Вчера в «Скали и възета» реагирах твърде прибързано. Искам да обясня. Ще дойдеш ли у нас след час?“

Отдолу беше написан адрес в Ярмът.

„Не влизай през парадния вход — обясняваше Джейсън. — Аз съм в апартамента над гаража“.

„Съгласна“ — отговори му Ариа. Тя се отпусна замаяна и изпълнена с облекчение. Значи за всичко това си имаше обяснение. Може би Джейсън все пак не я мразеше.

Телефонът ѝ отново иззвъня. Ариа погледна дисплея. Беше Емили. Ариа се поколеба, но накрая реши да се обади.

— Трябва да поговоря с теб — каза Емили с напрегнат глас. — Става дума за Джейсън.

Ариа изпъшка.

— Стига си прави погрешни изводи. Али е излъгала Джена за него.

— Не бъди толкова сигурна.

Емили се наклони да каже още нещо, но Ариа я прекъсна.

— Ще ми се да не бях ви казвала за това. Думите на Джена създадоха само проблеми.

— Но са чистата истина — възрази Емили.

Ариа се плесна по челото.

— Емили, ти си издигнала Али на пиедестал! Тя беше лъжлива, манипулативна кучка — заговорничеше срещу мен, срещу Джейсън, срещу самата теб. Приеми го.

След това прекъсна разговора, пусна телефона в чантата си и отиде да вземе ключовете за субаруто. Ограничеността на Емили я

вбесяваше. Ако само за миг приемеше, че Али е излъгала Джена за брат си, само за да успее да я накара да разкрие тайните си, Али никога повече нямаше да е онова перфектно момиче от спомените на Емили. За нея беше по-лесно да си мисли, че Джейсън е лошият, въпреки че нищо не подкрепяше тази теория.

Странно, как любовта кара хората да вярват на всичко.

* * *

Новата къща на семейство Дилорентис се намиреше на тиха, приятна уличка, недалеч от мизерната гара на Ярмът. Първото нещо, което Ариа забеляза, бяха камбанките на предната врата — имаше ги и в предишната къща на Али. Когато заставаще пред вратата им, очаквайки Али да слезе, тя винаги ги побутваше с пръст, опитвайки се да композира мелодийка.

Автомобилната алея беше празна, а къщата изглеждаше тъмна. Завесите бяха спуснати, а лампите загасени. Сградата, в която се намиреше гаражът и апартаментът на Джейсън на втория етаж, беше отделена от ниска каменна стена, а от другата ѝ страна се издигаше висока ограда от ковано желязо. За нейна изненада на улицата или в двора нямаше олтари на Али — но пък семейство Дилорентис бяха поискали от медиите да не разкриват настоящото им местопребиваване. И може би медиите бяха уважили желанието им.

Ариа тръгна по алеята към гаража. Стомахът ѝ се сви от вълнение. След това се чу дрънчене и едно силно *баф*. От тясното пространство между гаража и желязната ограда изскочи един ротвайлер, който влачеше дълга верига, закачена за кожен каиш около врата му.

Ариа отскочи назад. От устата на кучето се разлетя пяна. Тялото му беше здраво, набито и мускулесто.

— Шшт! — опита се да му извика тя, но от устата ѝ излезе само шепот. Кучето залая злобно, очевидно усещайки страха ѝ. Тя отчаяно погледна към апартамента над гаража. Джейсън щеше да слезе и да ѝ помогне, нали? Но стаите горе също бяха тъмни.

Ариа протегна ръце напред, опитвайки се да изглежда спокойна, но това като че ли раздразни още повече кучето. То започна да пръхти,

напрегна се и оголи дългите си, остри зъби. Ариа отново извика безпомощно и отстъпи назад. Хълбокът ѝ се удари в нещо твърдо и тя изохка стреснато. Беше се блъснала в парапета на стълбите, които водеха към апартамента над гаража. С ужас осъзна, че кучето я беше притиснало в ъгъла — зад нея се издигаше каменната стена, която разделяше гаража от къщата. Тя беше твърде висока за прескачане, а кучето блокираше тясната пътека, която водеше към задния двор и автомобилната алея. Единственият спасителен маршрут беше нагоре по стълбите към апартамента на Джейсън.

Ариа преглътна тежко и хукна нагоре с разтуптяно сърце. Кучето се хвърли след нея, лапите му затупкаха по мокрите дървени стъпала. Тя заудря по вратата.

— Джейсън! — извика тя. Никакъв отговор. Тя започна трескаво да натиска бравата на вратата му. Беше заключена. — Какво става тук, по дяволите! — изкрещя Ариа и се притисна към вратата. Кучето се намираше само на няколко стъпала от нея. Ариа забеляза, че прозореца до вратата е открехнат. Тя бавно протегна ръка и го отвори по-широко. Пое си дълбоко дъх, завъртя се рязко и скочи в стаята. Гърбът ѝ се удари в нещо меко. Матрак. Тя побърза да затвори прозореца. Кучето залая и започна да драска по вратата на Джейсън. Ариа дишаше тежко, а сърцето ѝ биеше до пръсване. След това се огледа. Стаята беше тъмна и празна. На стената до вратата имаше стенна закачалка, но кукичките ѝ бяха празни.

Ариа бръкна в джоба си, извади телефона и набра номера на Джейсън. Веднага беше прехвърлена на гласова поща. Тя затвори, остави телефона на леглото и се изправи. Кучето продължаваше да лае; тя не посмя да излезе навън.

Апартаментът всъщност представляваше голямо студио, разделено на спалня, трапезария и малка всекидневна. В дъното имаше баня, на дясната стена бяха монтирани няколко рафтчета. Тя се разходи из стаята, разглеждайки книгите на Хемингуей, Бъроуз и Буковски, които Джейсън беше подредил на рафтчетата. На стената беше закачил малка репродукция на картина от Егон Шиле, един от любимите художници на Ариа. Тя се наведе и прокара пръсти по кутийките с дискове, отбелязвайки големия брой чуждоезични филми. Имаше много снимки на малката му кухня, много от които като че ли бяха направени в Йейл. Имаше други на дребничка, усмихната девойка с

тъмна коса и очила с тъмни рамки. На една от снимките бяха двамата, облечени в еднакви тениски на Йейл. На друга бяха заедно на футболен мач и държаха големи червени халби с бира. На трета тя го целуваше по бузата, притиснала нос в лицето му.

Горчива жлъч се надигна в гърлото ѝ. Може би това беше тайната, за която ѝ беше казал А. Но защо Джейсън я беше поканил тук? За да ѝ покаже, че я харесва само като приятел? Тя затвори очи, обхваната от разочарование.

Върна се при рафтовете и забеляза няколко годишника на „Роузууд дей“, подредени хронологично. Един от тях се подаваше леко навън, сякаш скоро е бил разлистван. Ариа го измъкна и погледна корицата. Беше отпреди четири години, когато Джейсън се беше дипломирал. Годината, в която изчезна Али.

Бавно го отвори. Годишникът миришеше на прах и старо мастило. Тя прегледа снимките на учениците, търсейки фотография на Джейсън. Той беше облечен в тъмен костюм и се беше загледал някъде зад фотографа. Лицето му беше сериозно и замислено, русата му коса леко докосваше раменете. Тя погали с пръст носа и очите му. Изглеждаше толкова млад и невинен. Трудно беше да повярва какво беше преживял през тези години.

Няколко страници по-нататък видя Мелиса Хейстингс, сестрата на Спенсър, която изглеждаше почти същата като сега. Някой беше написал нещо над снимката ѝ с червен флумастер, но след това го беше задраскал толкова плътно, че Ариа не можа да разчете думите. Снимката на Иън Томас беше почти накрая. Неговата къдрава коса също беше по-дълга и лицето му беше по-слабо. Усмиваше се с познатата си къдрава усмивка, която успяваше да убеди всички в Роузууд, че той е най-умното, най-красиво момче наоколо — на което винаги ще му върви. Снимката беше направена по онова време, когато Иън се заиграваше с Али. Ариа затвори очи и потрепери. Чувстваше се ужасно при мисълта за тях двамата заедно.

В долния ъгъл на страницата имаше още една фотография на Иън, импровизирана снимка в класната стая, на която той беше хванат с леко отворена уста и вдигната ръка. Някой беше нарисувал пенис до устата му и дяволски рога върху къдравата му коса. Под снимката, с черно мастило, беше написано кратко послание. Почеркът беше ситен и неравномерен.

Здрасти, пич. Наздраве за всички бирени купони у братята Кан, за онзи път, когато едва не потрошихме колата на Тревър, за врътките с АТВ-тата зад къщата ви и за мазето на Ивон... ти си знаеш.

Тук беше нарисувана една стрелка, която сочеше към главата на Иън.

Не мога да повярвам какво е направил онзи задник.
Предложението ми остава в сила. До после,

Дарън.

Ариа държеше книгата в протегнатата си ръка. *Дарън? Дарън Уайлдън?* Тя наплюнчи пръста си, отгърна следващата страница и видя снимката му. Косата му стърчеше нагоре, а на лицето му беше изписано същото цинично изражение както в деня, когато Ариа го хвана да краде двайсетте долара от шкафчето на момичето.

Бяха ли приятели Джейсън и Уайлдън? Ариа никога не ги беше виждала заедно в училище. И какво имаше предвид Уайлдън, пишейки: *Не мога да повярвам какво е направил онзи задник. Предложението ми остава.*

— Какво правиш тук?

Годишникът се изплъзна от ръцете на Ариа и глухо тупна на пода. Джейсън стоеше на вратата. Носеше черно кожено яке и си беше вързал червено шалче на врата. Кучето не се виждаше никакво. Ариа беше толкова погълната от годишника, че дори не го беше чула да се качва по стълбите.

— О! — въздъхна тя.

Той бързо се приближи до нея, ноздрите му пламтяха.

— Как влезе вътре?

— Т-ти не беше тук — изскимтя Ариа, треперейки цялата. — Кучето ти се беше отвързало... и ме подгони. Не можах да се върна при колата. Единственият начин да се отскубна от него беше да изтичам по стълбите и да се промуша през прозореца.

Устните на Джейсън се отвориха леко.

— Какво куче?

Ариа посочи навън през прозореца.

— Онзи... ротвайлер.

— Нямаме никакъв ротвайлер.

Ариа се втренчи в него. Кучето влачеше тежка верига. Тя си беше помислила, че просто се е откъснало от стълба, на който е било вързано... но може би всъщност някой я беше прерязал. Сега като се замисли установи, че след като се озова вътре, кучето повече не се обади.

— Не ми ли прати имейл тази сутрин? — попита тя с треперещ глас. — Не ми ли каза да се срещнем тук?

Джейсън присви очи.

— Никога не бих ти предложил да се срещнем тук.

Паркетът изскърца, когато Ариа отстъпи назад.

Как може да е толкова глупава? Разбира се, че имейлът не е бил от Джейсън. Тя изпита такова облекчение при получаването на съобщението му, че дори не се сети, че той не знае адреса на електронната ѝ поща. Писмото беше от... някой друг. Някой, който знаеше, че Джейсън няма да си е у дома. Някой, който може би беше пратил чуждото куче да я подгони към апартамента му. Тя го погледна и сърцето ѝ заби лудо.

— Направо тук ли дойде, или ходи и до къщата? — настоятелно попита Джейсън.

— С-само тук.

Той се надвеси над нея и стисна зъби.

— Истината ли казваш?

Ариа прехапа устни. Какво значение имаше?

— Разбира се.

— Махай се! — излая Джейсън. Той отстъпи встрани и посочи вратата.

Ариа не помръдна.

— Джейсън — започна тя, — извинявай, че влязох тук. Получи се ужасно недоразумение. Може ли поне да поговорим?

— Марш! Навън. — Джейсън посочи със замах вратата, събаряйки няколко книги от рафта. На пода се озова и една стъклена гравирана плочка, която се пръсна на малки остри парченца. — Махай

се! — отново изрева той. Ариа се сви и проплака ужасено. Лицето на Джейсън се беше променило. Очите му се бяха разширили, ъглите на устата му се бяха опънали назад, дори гласът му звучеше различно. По-ниско. По-злобно. Ариа въобще не го позна.

Тя изтича през вратата и хукна надолу по стълбите, подхлъзвайки се няколко пъти на мокрите дъски. По бузите ѝ се стичаха сълзи. Започна да рови в чантата си за ключовете от колата и се хвърли бързо на предната седалка, сякаш нещо я преследваше. Когато погледна в огледалото за обратно виждане, дъхът ѝ секна. В далечината забеляза неясните фигури на човек и куче — *ротвайлер?* — да изчезват в гората.

24.

НЮЙОРКЧАНКАТА СПЕНСЪР

Спенсър се облегна на плюшената седалка във високоскоростния влак за Ню Йорк, наблюдавайки кондуктора, който се придвижваше из вагона и проверяваше билетите. Въпреки че беше още събота и въпреки че Майкъл Хътчинс, агентът по недвижимите имоти, ѝ беше казал, че собственикът ще използва уикенда, за да почисти и приготви чисто новия апартамент на Пери стрийт, Спенсър просто не можеше да чака до понеделник следобед, за да го види. Може би нямаше да успее да се нанесе още днес, но това нямаше никакво значение — стигаше ѝ просто да поседи на стълбището, да разгледа магазините в квартала и да изпие едно капучино в местния „Старбъкс“. Искаше да обиколи мебелните магазини в Челси и на Пето авеню и да си запази някои неща. Нямаше търпение да седне в някое кафене и да прочете вестник „Нюйоркчанин“, какъвто скоро самата тя щеше да стане.

Може би точно това беше почувствал Иън, щом избяга от Роузууд, освободен от всички проблеми, нетърпелив да започне отначало. Къде ли беше той сега? В Роузууд? Или беше поумнял и се беше измъкнал от града? Отново се сети за човека, който беше видяла предишната нощ в гората до хамбара. Определено *приличаше* на Мелиса... но нали тя беше във Филадельфия? Може би Иън беше оставил нещо след шоуто с трупа си, нещо, което беше помолил Мелиса да донесе. Означаваше ли това, че Мелиса има представа къде се намира той и какво прави? Може би знаеше и кой е А. Ако сестра ѝ се обадеше, Спенсър щеше да я попита дали знае нещо за снимките, които Емили беше получила. Какво общо имаше снимката на Али, Наоми и Джена със снимката на Уайлдън в църквата? И защо Ариа и Хана не получаваха никакви съобщения от А., а само Спенсър и Емили? Защо се беше захванал само с тях? Дали се намираха в по-голяма опасност от останалите? Ако Спенсър се преместеше в Ню Йорк, щеше ли най-после да се освободи от кошмара на А.? Надяваше се да е така.

Влакът влезе в тунел и пътниците започнаха да стават от местата си. „Следваща спирка «Пен»“, разнесе се гласът на кондуктора от високоговорителя. Спенсър грабна брезентовата си раничка и се нареди на опашката. Когато се озова в голямата зала на гарата, тя се огледа. Навсякъде се виждаха табелки, указващи пътя към метрото, такситата и изходите. Тя хвана чантата си по-здраво и последва тълпата към издигания се елеватор, който водеше към улицата. На широкия булевард се тълпяха таксита. В очите ѝ блестяха фарове. Високи сиви сгради се издигаха към небето.

Спенсър махна на едно такси.

— Пери стрийт номер двеста дваайсет и три — каза тя на шофьора, щом седна вътре. Той кимна, вля се в трафика и пушна някаква спортна станция по радиото. Спенсър се въртеше нетърпеливо отзад, искаше да му каже, че вече *живее* тук, че отива в съвсем новия си апартамент, който се намира на две крачки от дома на майка ѝ.

Таксито се движеше бавно по Седмо авеню, след което зави и навлезе в наподобяващите лабиринт улички на Уест вилидж. Когато стигна до улица „Пери“, Спенсър се изпъна рязко. Каква красива улица. От двете ѝ страни се издигаха стари, добре поддържани тухлени сгради. По тротоара мина момиче на възрастта на Спенсър, облечено с великолепно бяло вълнено палто и голяма кожена шапка, което водеше малък лабрадудъл на каишка. Таксито мина бавно покрай магазин за китайски деликатеси, магазин за музикални инструменти и старомодно училище с малка спортна площадка до лакираната желязна ограда. Спенсър погледна разпечатките на снимките, които Майкъл Хътчинс ѝ беше изпратил. Бъдещият ѝ дом можеше да се намира зад ъгъла. Тя огледа очаквателно улицата.

— Госпожице? — Шофьорът се обърна назад и я погледна. Спенсър подскочи. — Пери стрийт номер двеста дваайсет и три ли казахте?

— Да, точно така. — Спенсър беше запомнил адреса наизуст.

Шофьорът погледна през прозореца. Той носеше очила с дебели стъкла и беше пхнал молив зад ухото си.

— На Пери стрийт няма номер двеста дваайсет и три. Сигурно е на „Хъдсън“.

Така беше, намираха се в най-западния край на Манхатън. Покрай магистралата Уест Сайд се простираше крайбрежна алея,

пълна с пешеходци и велосипедисти. Отвъд нея се намираше река Хъдсън. А от другата ѝ страна беше Ню Джърси.

— О! — намръщи се Спенсър. Тя порови в бележките си. Майкъл не беше вписал адреса в своя имейл, а и не можеше да намери листчето, на което беше надраскала информацията. — Ами сигурно съм объркала адреса. Оставете ме тук.

Тя подаде две банкноти на шофьора и слезе от колата. Таксито сви надясно след светофара, а Спенсър се огледа озадачена. Тръгна на изток, прекоси „Уошингтън“, след това „Грийнуич“. Майкъл ѝ беше казал, че апартаментът е на гърба на бутик на Марк Джейкъбс, който се намираше на ъгъла на „Пери“ и „Блийкър“. Номерата на къщите започваха от деветдесет и две. Пери стрийт, осемдесет и четири. Възможно ли е това да беше адресът на апартаментата?

Тя продължи да крачи по улица „Пери“, но номерата на сградите продължаваха да вървят надолу. Тя внимателно проверяваше всяка сграда, сравнявайки я със снимките, но нито една не отговаряше по вид. Най-накрая стигна до пресечката на Пери стрийт и Грийнуич авеню, голямо Т-образно кръстовище. „Пери“ не продължаваше нататък — там имаше ресторант „Фидълстикс пъб & грил“.

Пулсът ѝ се ускори. Сякаш беше попаднала в кошмара, който сънуваше от втори клас — същия, в който учителят неочаквано обявяваше, че ще даде контролно, и докато останалите ученици започнаха бързо да попълват верните отговори, Спенсър дори не можеше да разбере въпросите.

Опитвайки се да запази спокойствие, Спенсър извади телефона си и набра номера на Майкъл. За всичко си имаше обяснение.

В слушалката се чу запис на гласа на оператора: „Номерът, на който се обаждате, вече не съществува“. Спенсър порови в чантата си и намери визитката на Майкъл. Тя отново набра номера му, повтаряйки всяка цифра наум, за да бъде сигурна, че не пропуска нещо. Отново се чу същият запис. Спенсър се втренчи в телефона си и усети пулсираща болка в слепоочията.

„Може би е сменил телефона си“ — помисли си тя.

След това набра номера на Оливия. Но той просто звънеше и звънеше. Спенсър натисна бутона за прекъсване. Това също не означаваше нищо — може би просто Оливия нямаше роуминг там, където се намираше в момента.

Край нея мина една жена, която буташе количка с бебе, опитвайки се да балансира няколко торби с продукти. Когато Спенсър погледна надолу по улицата, тя видя сградата, в която се намираше новият апартамент на Оливия. Тръгна с бърза стъпка към него, изпълнена с надежда. Може би Оливия имаше новия номер на Майкъл. Може би портиерът щеше да позволи на Спенсър да се качи и да надникне в новия ѝ дом.

През въртящата се врата на сградата излезе жена, облечена с яркосиньо вълнено палто. Други двама, носещи спортни сакове, влязоха вътре. Спенсър се шмугна след тях и влезе в мраморното фойе. В дъното му имаше три асансьора. Над вратата на всеки един имаше старомоден циферблат, който отброяваше на кой етаж се намира кабинката. Във фойето миришеше на свежи цветя и от скритите тонколони се носеше класическа музика.

Портиерът, който стоеше зад гишетото, беше облечен с изискан сив костюм и носеше очила без рамки. Той се усмихна отегчено на приближаващата се Спенсър.

— Ъ-ъ-ъ, здравейте — каза тя с надеждата, че гласът ѝ не звучи твърде младежки и наивно. — Търся една жена, която наскоро се е нанесла тук. Казва се Оливия. В момента е в Париж, но се питам дали не мога да надникна за миг в апартамента ѝ.

— Съжалявам — отвърна портиерът със сух глас и отново се захвана с работата си. — Не мога да ви пусна без изричното разрешение на наемателя.

Спенсър се намръщи.

— Но... тя ми е майка. Казва се Оливия Колдуел.

Портиерът поклати глава.

— Тук не живее човек с такова име.

Спенсър се опита да потисне внезапния спазъм в стомаха си.

— Може да не се е регистрирала с моминското си име. Проверете за Оливия Фрик. Съпругът ѝ се казва Морган Фрик.

Портиерът я изгледа смразяващо.

— Тук не живее никой с името Оливия. Познавам всички обитатели на сградата.

Спенсър отстъпи назад и погледна към дългата редица блестящи пощенски кутии на стената. Тук сигурно имаше поне двеста апартамента. Как би могъл този човек да познава всички?

— Нанесла се е наскоро — продължи да настоява Спенсър. — Бихте ли проверили?

Портиерът въздъхна и отвори една черна тетрадка, подвързана със спирала.

— Това е списък на обитателите на сградата — обясни той. — Как казахте, че е второто ѝ име?

— Колдуел. Или Фрик.

Портиерът провери на буквата К, след това на Ф.

— Не. Няма нито едно от тях. Вижте сама.

Той побутна тетрадката към нея. Спенсър се наведе и погледна. Имаше Калдекът и Кейлъб, но не и Колдуел. Имаше Франк и Фрил, но не и Фрик. Изведнъж я заля гореща вълна, последвана от студени тръпки.

— Не може да бъде.

Портиерът изсумтя и върна тетрадката на рафта. Черният телефон на бюрото тихо извъня.

— Извинете ме. — Той вдигна слушалката и заговори с тих, учтив глас.

Спенсър се обърна на другата страна и притисна длан към челото си. През въртящите се врати влетяха две жени с пазарски торбички от „Барнис“. Двете шумно се смееха. След тях влезе някакъв мъж, който водеше на повод рунтав бернски зененхунд, и застана до тях пред асансьорите. Спенсър умираше от желание да се шмугне вътре с тях, да се изкачи до най-горния етаж и... и какво? Да проникне в апартамента на Оливия, за да докаже, че тя наистина живее там?

В главата ѝ прозвуча гласът на Андрю. *Не мислиш ли, че малко избързваш? Не искам да те нарани.*

Не. Домовата книга просто не беше подновявана — Оливия и Морган се бяха нанесли съвсем наскоро. А Оливия не вдигаше телефона си просто защото беше извън страната. А Майкъл Хътчинс просто беше сменил номера си. Апартаментът на Спенсър *съществуваше*. Следващата седмица тя щеше да се нанесе на Пери стрийт, най-доброто място във Вилидж, и щеше да заживее щастливо на няколко пресечки от истинската си биологична майка. Това не беше твърде хубаво, за да е истина.

Нали?

Спенсър усети, че се задушава. *Или ще зарежеш новооткритото си мамче, за да разбереш какво наистина се е случило... или ще си платиш*, беше написал А. Като се изключи споменаването с половин уста пред останалите, че е получила второ съобщение от А., Спенсър не беше направила нищо, за да открие истинския убиец на Али. Ами ако това беше цената, която трябваше да плати? А. знаеше, че тя търси биологичната си майка. Може би ръководеше група хора. Жена на име Оливия. Мъж, който се представя за агент по недвижими имоти, който измисля апартамент на Пери стрийт двеста двамайсет и три, без да провери на картата дали такъв съществува. А. знаеше много добре, че Спенсър копнее за семейство, което да я обича, до такава степен, че да е готова да рискува всичко, дори университетското си образование.

Тя се обърна с гръб към портиера и извади сайджика си от чантата. Натисна няколко бутона и влезе в сметката, която беше открила в компютъра на баща си. Чувстваше, че се задушава.

— Моля те — прошепна тя, — *дано не е вярно*.

На екрана се появи съобщение. На него бяха изписани името на Спенсър, адресът и номерът на сметката. Балансът беше изписан в червено на края на страницата. Когато го видя, стомахът ѝ се сви. Присви очи, за да види по-добре числата. Там нямаше много нули... а само една.

Сметката беше опразнена до последното пени.

25. ПОБЕДИТЕЛЯТ Е...

В събота вечерта Хана седеше пред тоалетката си и полагаше последните пластове грим върху лицето си. Черната, обшита с дантела, тясна рокля на „Рейчъл Рой“, която си беше купила за партито в „Радли“, ѝ стоеше перфектно — прилепнала, но не плътно, към талията и ханша ѝ. През седмицата беше твърде заета да се състезава за Майк Монтгомъри, за да се сеща за разни вкусни изкушения. Защо не можеше диетата „Майк“ да се предлага в шишенца?

На вратата се почука и Хана подскочи. На прага на спалнята застана баща ѝ, облечен с черен пуловер с остро деколте и дънки.

— Отиваш ли някъде? — попита той.

Хана преглътна тежко, загледана в гримираното си отражение в огледалото. Баща ѝ едва ли щеше да повярва, ако му кажеше, че ще си стои вкъщи.

— Правят парти по случай откриването на един нов хотел извън града — призна тя.

— Затова ли и вратата на Кейт е заключена? Двете заедно ли отивате?

Хана остави козметичната си четчица на масата, едва сдържайки усмивката си. Нямахте да отидат заедно, защото Хана беше спечелила Майк за себе си. *Ха.*

— Не съвсем — отвърна вместо това тя, преглъщайки чувствата си.

Господин Мерин седна на ръба на леглото ѝ. Дот се опита да се настани в скута му, но той го пропъди.

— Хана...

Хана го погледна умолително. Нима смяташе точно *сега* да ѝ припомни за наказанието ѝ?

— Имам среща. Ще бъде много кофти, ако тя дойде с нас. Научих си урока, кълна се.

Господин Мерин изпука пръсти, навик, който Хана ужасно много мразеше.

— Кое е момчето?

— Просто... — Тя въздъхна. — Всъщност е малкият брат на Ариа.

— Ариа Монтгомъри? — Господин Мерин присви замислено очи. Хана си спомняше за един-единствен път, когато баща ѝ беше видял Майк — когато заведе Хана, Ариа и останалите момичета на музикалния фестивал в „Пенс лендинг“. Ариа трябваше да вземе Майк със себе си, защото господин и госпожа Монтгомъри бяха извън града. Докато гледаха изпълненията на групите, Майк изчезна. Те трескаво започнаха да го търсят и накрая го откриха до щанда със снаксове. Занасяше се с едно от момичетата, които приготвяха понички.

— Кейт има ли кавалер? — попита господин Мерин.

Хана сви рамене. По-рано през деня беше накарала Майк да откаже срещата си с Кейт, като ѝ каже, че е обещал на момчетата от отбора по лакрос да отиде заедно с тях. Ако ѝ беше казал, че отива с Хана, Кейт веднага щеше да докладва на татенцето и да съсипе всичко.

Баща ѝ въздъхна и се изправи.

— Добре. Можеш да отидеш сама.

— Благодаря ти — въздъхна Хана с облекчение.

Той я потупа по гърба.

— Просто искам Кейт да се чувства добре тук. Много ѝ е трудно в „Роузууд дей“. Доколкото си спомням, и на теб не ти беше лесно в началото.

Хана усети как се изчервява. В пети и шести клас, когато двамата с баща ѝ бяха много близки, тя често му се оплакваше от училището. „Чувствам се като едно голямо нищо“, беше си признала тя. Баща ѝ винаги я успокояваше, че нещата ще се променят. Хана така и не му повярва, но накрая той се оказа прав. Приятеляването ѝ с Али промени нещата завинаги.

Тя го погледна подозрително.

— Кейт изглежда много щастлива в „Роузууд дей“. С Наоми и Райли са много добри приятелки.

Господин Мерин се изправи.

— Ако поговориш с нея, ще разбереш истината. Онова, което тя иска най-много, е да станете приятелки, Хана. Но ти като че ли правиш

всичко възможно това да не стане.

След това излезе от стаята и тихо се отдалечи по коридора. Хана остана седнала, едновременно озадачена и ядосана. Все едно Кейт наистина искаше да са приятелки! Очевидно го беше казала на бащата на Хана само за да го привлече още повече на своя страна.

Хана удари с юмрук по матрака. Хората не се избиваха да ѝ стават най-добри приятелки. Всъщност, като се замислеше, се сещаше само за две: Али, която беше избрала Хана измежду много други шестокласнички, и Мона, която в осми клас седна до Хана по време на прослушването за мажоретки и подхвана разговор с нея, след което я покани на гости у тях. Тогава Хана си мислеше, че двете момичета са я избрали по определени причини — Мона, защото Хана беше приятелка с Али и по тази причина се ползваше с определен статут, а Али, защото беше забелязала някакъв потенциал у Хана, останал скрит за останалите. Сега Хана знаеше, че нещата бяха съвсем различни. Може би Али също бе имала някакви зловещи мотиви — може би беше забелязала колко е несигурна Хана и колко лесно може да бъде манипулирана.

Дълбоко в себе си част от Хана искаше да вярва, че баща ѝ казва истината — че въпреки всичко Кейт наистина иска Хана да ѝ стане приятелка. Но след всичко преживяно ѝ беше много трудно да повярва в искреността на бъдещата си доведена сестра.

Излизайки от стаята си, тя чу в банята да тече вода. Кейт пееше с цяло гърло най-новия хит от „Американски идол“, източвайки всичката топла вода. Хана се спря до вратата, усещайки леко безпокойство. Когато навън избръмча някакъв джип, тя се обърна и слезе по стълбите.

* * *

Хотел „Радли“ беше пълен с гости, фотографи и персонал. Хана и Майк навлязоха в автомобилната алея, спряха и дадоха ключовете на момчето за паркиране. Щом излезе от колата, Хана веднага забеляза очарователните тухлени тротоари, скованото от лед езерце в средата на задната поляна и големите каменни стълби, които водеха към величествената дървена врата.

Когато двамата с Майк влязоха в голямата зала, Хана се удиви още повече. Тема на партито беше Дворецът Версай и фойето на хотела беше украсено с копринени гоблени и кристални полилеи, картини в позлатени рамки и натруфени диванчета. Стената в дъното беше покрита с огромна фреска, отразяваща някаква митологична сцена, а встрани Хана забеляза Залата с огледалата, също като в истинския Версай. От дясната ѝ страна се намираше тронната зала, в която беше поставен висок кралски стол с пурпурни кадифени възглавнички. Гостите се бяха събрали около бара и разговаряха на групички. На подиума беше разположен оркестър, а вляво се намираха рецепцията, асансьорите и дискретна табелка, указваща пътя до спа центъра и тоалетните.

— Ау! — въздъхна Хана. Това беше нейният тип хотел.

— Да, става — рече Майк, потискайки прозявката си.

Той се беше издокарал с лъскав черен смокинг. Тъмната му коса беше прибрана зад ушите, разкривайки изсечените му скули. Всеки път, когато Хана го поглеждаше, ръцете и краката ѝ омекваха. И за нейна голяма изненада, тя продължаваше да изпитва тъга. Една победителка не би трябвало да се чувства така.

Край тях мина сервитьор в бял костюм.

— Отивам да взема питиета — каза Хана, пропъждайки меланхолията си. Тя се приближи до бара и се нареди на опашката зад господин и госпожа Кан, които възторжено обсъждаха кои от изложените картини искат да купят. Вниманието ѝ беше привлечено от проблясък на руса коса в другия край на залата. Там стоеше госпожа Дилорентис, потънала в разговор с някакъв среброкос мъж, облечен в смокинг. Той направи широк жест с ръка, сочейки балкона, извитите колони, полилеите, коридора към спа центъра и стаите за гости. Госпожа Дилорентис кимна и се усмихна, но усмивката ѝ изглеждаше пресилена. Хана потрепери. Присъствието на майката на Али я караше да се чувства неспокойна. Все едно виждаше призрак.

Барманът се прокашля. Хана се обърна и си поръча мартини. Докато мъжът го приготвяше, тя се обърна и се вдигна на пръсти, оглеждайки се за Майк. Когато най-накрая го забеляза, той стоеше в ъгъла до една гигантска абстрактна картина, заедно с Ноъл, Мейсън и няколко момичета. Хана погледна с присвити очи красивото момиче, което му шепнеше в ухото. *Кейт*.

Доведената ѝ сестра беше облечена в дълга до петите тъмносиня рокля и носеше обувки с високи токове. Наоми и Райли стояха от двете ѝ страни — и двете носеха ултракъси черни роклички. Хана сграбчи мартинито си и се стрелна през залата, разплисквайки коктейла по пода. Тя се приближи до Майк и силно го тупна по рамото.

— Здравсти — рече Майк с невинно изражение на лицето. Кейт, Наоми и Райли я погледнаха, ухилени до уши.

Хана усети как кожата ѝ се сбръчква. Тя хвана Майк за ръката и ги погледна.

— Чухте ли вече, момичета? Двамата с Майк ще бъдем заедно на бала.

Наоми и Райли я погледнаха объркано. Усмивката на Кейт увехна.

— На бала ли?

— Аха — пропя Хана и погали късчето от знамето, което беше завързала за златната верижка на своята чантичка „Шанел“.

Ноъл Кан тупна Майк по гърба.

— Супер.

Майк сви рамене, сякаш от самото начало беше очаквал Хана да го покани.

— Искам още една чаша „Йегер“ — каза той и тримата с Ноъл и Мейсън тръгнаха към бара, като леко се побутваха.

Оркестърът засвири валс и неколцина позастарели гости, които единствени знаеха какво е това, се впуснаха в танц. Хана сложи ръце на хълбоците си и се усмихна самодоволно на Кейт.

— И така! Кой е победителят?

Кейт подгъна коляно.

— Боже, Хана! — Тя избухна в смях. — Ти наистина ли го покани на бала?

Хана завъртя очи.

— Горката. Не си свикнала да губиш. Но трябва да приемеш фактите такива, каквито са.

Кейт яростно поклати глава.

— Нищо не разбираш. Всъщност аз дори не го харесвам!

Хана издаде пърпорещ звук с устните си.

— Харесваш го толкова, колкото и аз.

Кейт наведе брадичка.

— Така ли? — Тя скръсти ръце на гърдите си. — Просто исках да видя дали веднага ще хукнеш след *някой*, когото смяташ, че харесвам. Стана за смях, Хана. Всички знаехме за този номер.

Наоми се изкиска. Райли изду устни, опитвайки се да не избухне в смях. Хана примигна объркана. Сериозно ли говореше Кейт? Наистина ли *Хана* беше обект на шега?

Лицето на Кейт омекна.

— О, успокой се. Приеми го като отплата за онази история с херпеса и вече сме квит! Защо не купонясваш с нас? В Залата с огледалата има няколко страхотни момчета от училището в Бренмънт.

Тя я прегърна през кръста, но Хана се отдръпна. Защо Кейт се държеше толкова мило? Как така това се оказа *разплата* за историята с херпеса? Хана *трябваше* да разкаже на всички, че Кейт има херпес. Ако не го беше направила, Кейт щеше да разкаже на всички за нейния проблем с повръщането.

Внезапно Хана си спомни колко смаяна изглеждаше Кейт, когато тя изтърси пред всички за херпеса. Беше погледнала Хана толкова безпомощно, сякаш беше заслепена от предателството. Възможно ли е Кейт въобще да не е възнамерявала да разкаже тайната на Хана? Възможно ли е онова, което ѝ беше казал баща ѝ — че Кейт иска да са приятелки — да се окаже истина?

Но не. *Не*.

Хана се обърна към Кейт.

— Ти искаше Майк, но го получих аз.

Произнесе го по-силно, отколкото беше възнамерявала. Неколцина гости се спряха и ги погледнаха. Един як мъж, облечен със смокинг, най-вероятно бияч, погледна предупредително Хана.

Кейт сложи ръка на хълбока си.

— Наистина ли искаш да бъде така?

Хана поклати глава.

— Аз спечелих! — извика тя. — Ти загуби!

Кейт погледна над рамото ѝ и изражението на лицето ѝ се промени. Хана се обърна. Майк държеше в ръцете си две картини — едно за него и едно за нея. Очите му бяха наситено сини. По начина, по който я погледна, веднага стана ясно, че той разбира много добре какво се е случило току-що. Преди Хана да успее да каже нещо, той

внимателно остави питието до полупразната ѝ чаша и се обърна, без да каже нищо. Изпъна рамене и се изгуби в тълпата.

— Майк! — извика след него Хана. Събра полите на роклята си и се затича. Майк си мислеше, че тя само се е преструвала, че го харесва... но може би съвсем не беше така. Той беше забавен и естествен. Може би беше по-добър от всички момчета, с които беше излизала досега. Това обясняваше защо всеки път, когато се намираше край нея, тя усещаше как в гърдите ѝ пърхат пеперуди, защо се усмихваше замаяно всеки път, когато ѝ изпращаше есемес, защо сърцето ѝ заби лудо, когато едва не се целунаха пред входната врата. Обясняваше защо Хана нямаше настроение тази вечер — тя не искаше играта с Майк да свърши.

Стигна до края на залата и започна трескаво да се оглежда, но той не се виждаше никъде.

26. НЯКОЙ ИМА ТАЙНА

Емили стоеше до голямата каменна ограда пред входа на „Радли“ и наблюдаваше върволицата от лимузини и луксозни коли, които навлизаха в автомобилната алея. Въздухът ухаеше на смесица от най-различни скъпи парфюми, а фотографите се суетяха покрай гостите и снимаха усърдно. При всяко проблясване на светкавица Емили се сещаше за зловещите фотографии на А. Али, Джена и Наоми, събрани в задния двор на Али. Дарън Уайлдън на излизане от изповедалнята. В допълнение към това Джейсън Дилорентис в спор с Джена Кавана във всекидневната ѝ. *Защо ли ТОЙ е толкова ядосан?* Какво би трябвало да означава това? Какво се опитваше да ѝ каже А.?

Тя извади телефона от чантата си и отново погледна колко е часът. Минаваше осем и петнайсет, а Ариа трябваше да бъде тук още преди петнайсет минути. Някъде около час след неловкия им разговор сутринта, Ариа се обади на Емили и я попита дали иска да отидат на партито на „Радли“ заедно. Емили реши, че това е начинът на Ариа да ѝ се извини за това, че ѝ се беше разкрещяла по телефона и въпреки че след раздялата с Айзък вече не ѝ се ходеше чак толкова, тя неохотно прие. Двете се обадиха на Спенсър и я попитаха дали иска да дойде, но тя им каза, че ще прекара вечерта в писане на домашни в хамбара на сестра си.

Все повече хора се стичаха през вратите на „Радли“ и показваха поканите си на девойката на входа, която държеше в ръка папка със списък. Емили звънна на Ариа по телефона, но никой не се обади. Тя въздъхна. Може би Ариа беше влязла без нея.

Вътрешността на хотела беше топла и миришеше на мента. Емили съблече палтото си и го подаде на гардеробиерката. Приглади тъмночервената си рокля без презрамки. След като Айзък я покани на партито, тя хукна към мола, облече тази рокля и си представи как Айзък ще примре от удоволствие, щом я види с нея. За пръв път в живота си купи нещо, без дори да поглежда към етикета с цената. И за

какво? В два часа през нощта Емили се обърна на другата страна в леглото и погледна към дисплея на телефона си с надеждата, че Айзък е изпратил извинителен есемес. Но там нямаше нищо.

Тя протегна шия, опитвайки се да го открие в тълпата. Със сигурност беше някъде тук — както и господин и госпожа Колбърт.

Кожата ѝ настръхна. Може би не трябваше да идва. Едно беше да придружава Ариа — поне щеше да има подкрепа — но тя не смяташе, че щеше да се оправи тук сама. Обърна се към изхода, но в този миг нахлуха цяла група хора наведнъж и задръстиха вратата. Тя изчака тълпата да се разреде, молейки се да не се натъкне на някой от семейство Колбърт. Нямаше да може да понесе омразата в погледите им.

На стената до главата ѝ висеше голяма бронзова гравирана табела, която разказваше историята на „Радли“.

ОБЩЕЖИТИЕТО ЗА ПРОБЛЕМНИ ДЕЦА „ДЖ. К. РАДЛИ“ Е ОТКРИТО ПРЕЗ 1897 ГОДИНА. В НАЧАЛОТО РАБОТИ КАТО ПРИЮТ, НО СКОРО СЕ ПРЕВРЪЩА В УБЕЖИЩЕ ЗА ДЕЦА В БЕДА. ТАЗИ ТАБЕЛА СЛУЖИ ДА НАПОМНЯ ЗА ОНЕЗИ ДЕЦА, КОИТО СА СЕ ВЪЗПОЛЗВАЛИ ОТ УНИКАЛНИЯ ДУХ И СРЕДА НА „РАДЛИ“ КАКТО И ЗА ВСИЧКИ ЛЕКАРИ И ПЕРСОНАЛ, ПОСВЕТИЛИ ГОДИНИ ОТ ЖИВОТА СИ НА КАУЗАТА.

Отдолу бяха изредени имената на множество директори и управители на приюта. Емили ги прегледа, но те не ѝ говореха нищо.

— Подочух, че някои от хлапетата тук са били истински откачалки.

Емили обърна глава и ахна. До нея стоеше Мая, облечена в рокля на волани с лешников цвят. Косата ѝ беше прибрана назад и тя си беше сложила блестящи златисти сенки на очите. Устните ѝ бяха изкривени в лека, дразнеща усмивчица. По същия начин се подсмивваше и Али, когато искаше да накара Емили да се чувства неудобно.

— З-здрасти — Поздрави я тя, заеквайки. Спомни си как предишната вечер беше видяла Мая да стои до прозореца в спалнята си, сякаш беше очаквала появата ѝ. Съвпадение ли беше това? А и онзи ден в училище се беше натъкнала на Мая и Джена, които разговаряха в коридора. Къщите им бяха една до друга — дали не бяха станали приятелки?

— Виждаш ли онзи балкон? — Мая посочи към мецанина на хотела. Хората се облягаха на парапета от ковано желязо и зяпаха тълпата във фоайето. — Чух, че няколко деца се пребили след като скочили оттам. Размазали се точно на пода пред бара. Освен това научих, че някакъв пациент *убил* една от сестрите.

Мая докосна ръката на Емили. Пръстите ѝ бяха сковани и мъртвешки студени. Когато се наведе към Емили, дъхът ѝ миришеше натрапчиво на бананова дъвка.

— Къде е гаджето ти? — пропя Мая. — Или вече се скарахте?

Емили отдръпна ръката си и сърцето ѝ заби като полудяло. Дали Мая знаеше нещо... или просто изказваше предположение?

— Т-трябва да вървя — каза тя. Обърна се към изхода, но той все още беше задръстен от тълпата. Завъртя се на другата страна и се отправи към балната зала. Стигна до някакви стълби, които водеха към горното ниво. Тя събра полите на роклята си и хукна нагоре, без дори да се замисли накъде отива.

Стълбищата достигаха до дълъг тъмен коридор. От двете му страни имаше врати. Емили се опита да отвори няколко с надеждата, че ще намери тоалетна, но студените, хлъзгави дръжки не помръдваха. Единствено вратата в дъното на коридора се отвори. Тя връхлетя вътре, изпълнена с облекчение, че е намерила малко тишина и спокойствие.

Носът я засърбя. Стаята миришеше на прах и плесен. Забеляза тъмни сенки, които ѝ заприличаха на бюро и диван. Опипа стената в търсене на ключ за осветлението и запали лампата на тавана. Бюрото беше покрито с папки и книги. Старият кожен диван също беше покрит с книги. Покрай стената бяха наредени библиотеки. Рафтовете им бяха пълни със стари папки. По пода се виждаха разпилени листи, а до тях се въргаляше преобърнатата чаша с моливи. Изглеждаше така, сякаш стаята умишлено беше разхвърляна. Емили си спомни думите на господин Колбърт, че ремонтът на част от хотела не е успял да завърши навреме за партито. Може би това е била стаята на директора от времето, когато тази сграда е била психиатрия... или както се беше изразила Мая — дом за откачалки.

Една дъска на пода изскърца. Емили се завъртя рязко към вратата. Нямаше никой. По стената премина някаква сянка. Тя вдигна

поглед към напукания таван. Насред голяма, заплетена мрежа висеше паяк. В копринените нишки се беше заплело нещо, най-вероятно муха.

Тук си беше доста страшничко. Емили тръгна да излиза, внимателно маневрирайки между купчините книги и списания, пръснати по пода. В този миг нещо привлече погледа ѝ. До краката ѝ лежеше отворена тетрадка. В нея с тъмно мастило бяха написани много имена. Приличаше на дневник. Страниците бяха разграфени на колони, озаглавени *име, дата, записан, отписан*. Едно от имената беше...

Емили коленичи на земята, мислейки — надявайки се — че ѝ се е привидяло. Зрението ѝ се замъгли.

— О, Господи! — прошепна тя.

Едно от имената в книгата беше *Джейсън Дилорентис*. То се появи три пъти върху страницата, първо на шести март, след това на тринайсети март и на двайсети март. В промеждутък от седем дни. Емили отгърна страницата. Името му отново изникна — на двасет и седми март, след това на трети април и на десети април. Записваше се сутринта и се отписваше вечерта. Тя започна бързо да прелиства страниците. Името на Джейсън непрекъснато се появяваше. Беше се записал на двасет и четвърти април, рождения ден на Емили. Датата беше отпреди осем години. Емили изчисли набързо — била е на девет. И денят беше събота. Същата година техните бяха завели Емили и приятелките ѝ от отбора по плуване на празнична вечеря в „Ах, този джаз“, някогашният ѝ любим ресторант в мола „Кинг Джеймс“. Тогава тя беше в трети клас. Али се беше записала в „Роузууд дей“ същата година, след като семейството ѝ се премести тук от Кънектикът.

Тя грабна следващата тетрадка от купчината. Името на Джейсън се появяваше непрекъснато през цялото лято между трети и четвърти клас, до зимата на четвърти и есента на пети, както и през лятото между пети и шести клас. Беше идвал тук и през уикенда след първия ден от училището в шести клас. Няколко дни след това беше обявено началото на „Капсулата на времето“. Тя прелисти още няколко страници до следващия уикенд, когато тя и старите ѝ приятелки се бяха промъкнали в двора на Али, за да ѝ откраднат знамето. Името на Джейсън липсваше.

Прескочи на следващия уикенд — приблизително по това време Али беше дошла при тях на благотворителния бал на „Роузууд дей“ и

ги беше избрала за новите си най-добри приятелки. Името на Джейсън го нямаше. Тя продължи да разлиства дневника. Повече не го видя. За последен път името му се беше появило през уикенда след първия ден в училище.

Емили отпусна тетрадката в скута си, чувствайки леко замайване. Какво, за Бога, търсеше името на Джейсън Дилорентис в дневника в този тъмен, влажен малък кабинет? Тя си спомни как Али се беше пошегувала с него преди години — *трябва да го затворят в лудница, там му е мястото*. Нима го беше казала напълно сериозно? Нима Джейсън е бил лекуван тук? Може би това беше имала предвид Али, когато беше казала на Джена, че има „подобни проблеми“ — сигурно ѝ беше разказала за положението на Джейсън, което е било толкова сериозно, че се наложило да влезе за лечение. Може би точно за това спореха Джейсън и Джена предишната вечер — той искаше да се увери, че Джена няма да каже на никого.

Тя си спомни как лицето му се беше изкривило и почервеняло, когато реши, че е блъснала колата му. Беше се приближил до нея, изпълнен с ярост. На какво всъщност беше способен Джейсън? Какво *криеше* той?

В коридора се разнесоха стъпки. Емили замръзна. Чу нечие дишане. На вратата се появи сянка. Емили се разтрепери.

— Е-ехо? — изграчи тя.

В стаята влезе Айзък. Беше облечен в бял келнерски костюм и черни обувки — Емили предположи, че баща му го е накарал да работи тази вечер, след като е разбрал, че няма да ходи на среща. Тя отстъпи назад с разтупкано сърце.

— Стори ми се, че те видях да се качваш тук — каза той.

Емили отново погледна към дневника — беше ѝ трудно да превключи от Джейсън към Айзък. Наведе глава, неспособна да срещне погледа му. В съзнанието ѝ се извъртя целият разговор, който бяха провели предишната вечер.

— Мисля, че не е разрешено да идваш тук — каза Айзък. — Татко каза, че този коридор е само за служители.

— Тъкмо си тръгнах — промърмори Емили и погледна към вратата.

— Почакай. — Айзък се облегна на прашния кожен диван. Минаха няколко секунди. Той въздъхна. — Снимката, за която ми

разказа, онази, на която ти е била изрязана главата? Снощи я намерих. В чекмеджето в кухнята. И... попитах майка ми за нея. Тя полудя.

Емили зяпна изненадано; не можеше да повярва на ушите си. Айзък се отмести от дивана и коленичи до Емили.

— Толкова съжалявам — прошепна той. — Какъв съм глупак — сигурно съм те загубил завинаги. Ще можеш ли да ми простиш?

Емили се ухапа по вътрешната страна на бузата. Знаеше, че точно в този миг трябва да усети радост — или поне доволство, — но вместо това се почувства още по-зле. Щеше да е толкова лесно да каже на Айзък, че всичко е наред. Но я болеше от думите и действията му предишния ден. Той дори за миг не се опита да ѝ повярва. Веднага си беше направил извода, че тя го лъже.

Емили се отдръпна от него, протегна ръка и взе дневника. Корицата му беше покрита с прах и мухъл.

— Някой ден може и да ти простя — каза тя, — но няма да е днес.

— К-какво? — извика Айзък.

Емили пхна тетрадката под мишница, преглъщайки сълзите си. Въпреки че не искаше да наранява Айзък, тя знаеше, че постъпва правилно.

— Трябва да вървя — избъбри тя.

После с всички сили хукна надолу по стълбите. Когато стигна до долния етаж, чу познато кискане от другия край на залата. Стомахът ѝ се сви и тя се огледа нервно. Тълпата се разпръсна и смехът секна. Единственият човек в залата, който Емили познаваше, беше Мая. Тя стоеше облегната на стената с картини в ръка и широка усмивка разтягаше пълните ѝ, начервени устни.

27.

ДЕЖА ВЮ... РАЗКРИВАНЕ

Хана се подхлъзна на мраморния под и рязко спря. Хотелът беше абсолютен лабиринт, но по някакъв начин тя беше успяла да се ориентира и сега *отново* се изправи пред покриващия цялата стена гоблен, с избродиран на него Наполеон. Огледа се наляво и надясно, търсейки Майк. Залата беше претъпкана с народ и тя не го виждаше никъде.

Мина покрай тронната зала и чу познат глас. На големия, облечен в плюш трон, се беше излегнал Ноъл Кан, и се тресеше от смях. На главата си беше захлупил кофа за лед, един вид импровизирана корона.

Хана изстена. Невероятно какви неща си позволяваше Ноъл, само защото родителите му бяха неприлично богати.

Тя се приближи до него и го смушка. Той се обърна към нея и лицето му светна.

— Хана! — Вонеше така, сякаш беше изпил цяла вана с текила.

— Къде е Майк?

Ноъл прехвърли краката си през облегалката на стола. Крачолите на панталоните му се повдигнаха леко, разкривайки чорапи на синьо-червени райета.

— Не знам. Но трябва да те разцелувам.

Пфу.

— Защо?

— Защото — избъбри той, — ти ми донесе петстотин долара.

Тя отстъпи назад.

— Моля?

Ноъл вдигна коктейла си, червеникаво питие, което приличаше на смесица от водка и „Ред бул“. Течността се разплиска по ризата му и заля седалката на стола. Няколко момичета от квакерското училище, които седяха на тапицираните табуретки, се сбутаха многозначително и се разкикотиха. *Как* е възможно да смятат Ноъл за готин? Ако това

наистина беше Версай, той в никакъв случай нямаше да бъде Луи XIV. Щеше да е френският вариант на селския идиот.

— Целият отбор по лакрос залагаше за това кого Майк ще накара да го заведе на бала — обясни Ноъл. — Ти или готината ти доведена сестра. Обзаложихме се след като започна да му се натискаш. Смятам да дам на Майк половината от печалбата си заради доброто му представяне.

Хана прокара пръсти по късчето знаме, което беше завързала за дръжката на чантата си. Усещаше как цялата кръв се изцежда от лицето ѝ.

Ноъл кимна с глава към вратата.

— Ако не ми вярваш, питай Майк.

Хана се обърна. Майк се беше облегнал на една от колоните в гръцки стил и се усмихваше на едно момиче от училището „Тейт“. Хана изръмжа глухо и се устреми към него. Когато Майк я видя, се усмихна смутено.

— Съотборниците ти са *залагали* на нас? — изкрещя тя. Момичето от „Тейт“ бързо изчезна.

Майк отпи от виното си и сви рамене.

— Не е кой знае колко по-различно от онова, което направихте вие, момичета. Само че момчетата от отбора играха за пари. А вие за какво играхте? За тампони ли?

Хана притисна длан към челото си. Нещата не трябваше да се развиват така. Майк трябваше да бъде уязвим и слаб, жертва. А се оказа, че през цялото време е знаел, че се състезават. През цялото време си беше играл с нея.

Тя въздъхна изморено.

— Значи край с ходенето на бала?

Майк я погледна изненадано.

— Аз не искам да стане така.

Хана го погледна.

— Наистина ли? — Майк поклати глава. — Тогавя значи... не ти пука, че си бил обект на някакъв... облог?

Майк я погледна срамежливо, после сведе поглед.

— Стига на теб да не ти пука.

Хана направи всичко възможно, за да скрие усмивката — и облекчението си. Тя го смушка силно в ребрата.

— В такъв случай няма да е зле да ми дадеш половината от печалбата си.

— *А ти* по-добре ми дай половината си... — Майк се спря и направи физиономия. — Няма значение. Не ми трябва половината ти тампони. Ще използваме печалбата за бутилка „Кристал“ на бала, съгласна ли си? — Лицето му грейна. — *И* за стая в мотела.

— *Мотел!*? — Хана го погледна. — За каква ме мислиш?

— Скъпа, когато си с мен, няма да ти пука *къде* сме — произнесе Майк с най-мазния глас, който Хана някога беше чувала. Тя потисна един стон и се наведе към него. Той също се наклони към нея и челата им се допряха. — Искаш ли да съм честен? — прошепна Майк, гласът му омекна и прозвуча почти нежно. — Винаги съм те харесвал повече.

Хана усети как вътрешностите ѝ пламват. По гърба ѝ полазиха тръпки. Лицата им бяха толкова близо, на един тънък пласт въздух разстояние. Тогава Майк протегна ръка и отметна един кичур коса от очите на Хана. Тя нервно се засмя. Устните им се срещнаха. Устата на Майк беше топла и имаше вкус на червено вино. Хана изтръпна от главата до петите.

— А така! — извика Ноъл Кан от другия край на стаята и едва не падна от трона. Хана и Майк се разделиха. Той сви юмруци и ръкавите на сакото му леко се повдигнаха нагоре. На китката си все още носеше жълтата гумена гривна на отбора по лакрос. Хана въздъхна примирено. Ще трябваше да свиква с толкова много странни неща сега, когато излизаше с момче от отбора.

От тонколониите се разнесе пукане, последвано от бърза весела песен. Хана надникна в балната зала. Оркестърът беше изчезнал и на мястото му се издигаше диджейска кабинка. Диджеят носеше дълга къдрава перука в стил Луи XIV, тесни панталони до коленете и широка горна дреха.

— Ще танцуваме ли? — попита Майк и ѝ предложи ръката си.

Хана се изпъна и го последва. В другия край на залата Наоми, Райли и Кейт седяха на един от диваните и ги наблюдаваха. Наоми изглеждаше раздражена, но Кейт и Райли се усмихваха, сякаш се радваха заради Хана. След миг тя им се усмихна в отговор. Кой знае, може би Кейт *наистина* искаше да ѝ бъде приятелка. Може би Хана щеше да сложи кръст на миналото.

Майк започна да се гърчи около нея, като едва не я настъпи по крака. Тя го ритна и се разсмя. Когато песента свърши, диджеят се наведе към микрофона.

— Изпълнявам желания — обяви той с равен глас. — Ето ви едно такова.

Всички замръзнаха в очакване. Няколко акорда прозвучаха от тонколониите. Ритъмът беше бавен, леко унил. Майк махна с ръка.

— Кой тъпанар си поръча *това*? — изпуфтя той и тръгна към кабинката на диджея, за да провери.

Музиката продължи да се лее. Хана се спря и наостри уши. Разпозна песента, но не се сещаше откъде.

Майк се върна.

— Песента е на някой си Елвис Костело — обяви той. — Който и да е той.

Елвис Костело. В този миг започна припевът. „Алисъ-ъ-ъ-ъ-ъ-н! Знаем, че този свят те УБИВА!“.

Хана зяпна изненадано. Сети се откъде ѝ е позната тази песен: няколко месеца по-рано някой я пееше в банята ѝ.

„Али-и-и-сън, намеренията ми са истински...“.

Когато онзи ден Хана излезе в коридора, тя видя Уайлдън, увит в любимата ѝ бяла хавлия „Потъри барн“. Той я изгледа изненадано. Когато Хана го попита защо пее тази песен и каза, че само някой ненормалник би пял нещо подобно в Роузууд тия дни — Уайлдън се беше изчервил.

— Понякога не се усещам, че пея.

Изведнъж ѝ проблесна. *Понякога не забелязвам, че пея!* Али го беше казала тази сутрин в съня ѝ! Освен това беше казала: *И ако го намериш, аз ще ти разкажа всичко. За тях двамата.* Нима искаше да ѝ подсказе, че по някакъв начин Уайлдън е свързан с убийството ѝ?

Тогава се сети за усещането за дежа вю, което беше изпитала, щом зърна Уайлдън на алеята. Причината беше колата му, онази стара черна машина, която караше, докато патрулката му беше на ремонт. Беше виждала тази кола по-рано, преди много години. Беше паркирана пред дома на семейство Дилорентис в деня, когато се опитаха да откраднат знамението на Али.

— Хана? — обади се Майк и я погледна с любопитство. — Добре ли си?

Хана поклати слабо глава. В съзнанието ѝ се появиха ярки подробности от съня. *Да идем за риба*, не спираше да повтаря Али, след като Хана я попита за какво говори. Думите бяха свързани с Уайлдън... и Хана вече го разбираше ясно. Стикерът на предното табло, на който имаше нарисувана риба. Тя знаеше къде го беше виждала и преди: семейство Дилорентис имаха същия. Пропускът им даваше достъп до частния терен край Поконос. Но какво от това? Там почиваха много хора; може би семейството на Уайлдън също ходеше там. Защо полицаят се беше опитал да скрие стикера? Защо го обграждаше с такава тайнственост?

Освен ако не криеше нещо.

Хана се приближи със залитане до най-близкия стол и се отпусна в него.

— Какво има? — попита отново Майк. Тя поклати глава, неспособна да отговори. Може би Уайлдън *наистина* пазеше някаква тайна. Напоследък се държеше толкова странно. Дебнеше наоколо. Водеше потайни разговори по телефона. Не беше там, където трябва. Побърза да обвини момичетата за изчезването на Иън. Душеше из стария двор на Али. Караше като побеснял към дома на Хана, като едва не я уби. Носеше същата качулка като фигурата, която се беше навела над Хана в гората в нощта, когато намериха тялото на Иън. Може би той беше фигурата.

„Ами ако ти кажа нещо, което не знаеш? — беше казал Иън на Спенсър, докато разговаряха на верандата. — *Нещо голямо. Мисля, ченгетата също го знаят, но не му обръщат внимание. Опитват се да ме натопят*“ И след това съобщението му в месинджъра: „Разбраха, че аз знам. Трябва да бягам“.

В залата беше пълно с народ. На всеки вход имаше охрана и много роузуудски полицаи, но Уайлдън не беше сред тях. Хана зърна нещо в едно от големите стенни огледала. Видя познатото лице със сини очи и руса коса и замръзна. Това беше Али от съня ѝ. Но когато отново погледна натам, лицето се беше променило. Там стоеше Кирстен Кълън.

Майк гледаше Хана с широко отворени, уплашени очи.

— Трябва да намеря сестра ти — каза тя и докосна ръката му. — После ще се върна. Обещавам.

И хукна през залата. Някой наистина криеше нещо. Но този път те нямаше да потърсят полицията за помощ.

28.

СТАВА ВСЕ ПО-СТРАХОВИТО

Когато Ариа най-накрая успя да се измъкне от трафика и да влезе в паркинга на „Радли“, беше закъсняла с повече от час. Хвърли ключовете на момчето за паркиране и започна да оглежда тълпата от биячи, официално облечени гости и фотографи в търсене на Емили, но не я откри никъде.

След като Джейсън я завари в апартамента си и я изгони оттам, тя не знаеше какво да прави. Най-накрая отиде на гробището „Свети Василий“ и се спря на гроба на Али. Последния път, когато беше тук, ковчегът на Али още не беше заровен в земята — господин и госпожа Дилорентис задържаха погребението ѝ, защото отказваха да повярват, че дъщеря им наистина е мъртва. И въпреки че все още не бяха дошли резултатите от ДНК анализа, които да докажат, че тялото, намерено в задния им двор, наистина е на Али, семейство Дилорентис очевидно се беше примирило с действителността, защото Ариа научи, че Алисън най-накрая е била погребана в края на предишния месец, без церемония.

Алисън Лорън Дилорентис, пишеше на надгробния камък. Тревичката, засадена около гроба ѝ, беше скована от скреж. Ариа се втренчи в мраморната плоча, пожелавайки си Али да може да говори. Искаше да ѝ разкаже за годишника, който беше открила в апартамента на Джейсън. Искаше да я попита за посланието, което Уайлдън беше надраскал под снимката на Иън. Какво толкова ужасно нещо е извършил Иън? И какво се случи с теб? Какво още не знаем?

Едно момиче, облечено с тясна черна рокля, спря Ариа на входа на „Радли“.

— Имате ли покана? — попита то с носов глас. Ариа показа поканата, която Ила ѝ беше изпратила, и момчето кимна. Увита в палтото си, Ариа влетя през двойната врата и влезе в хотела. Група ученици от „Роузууд дей“, сред които Ноъл Кан, Мейсън Байърс, Шон Ейкърд и Наоми Циглър, стояха на дансинга и се кълчеха на някакъв

ремикс на известна песен на Сийл. След като грабна една чаша шампанско и я пресуши на големи глътки, Ариа се впусна в тълпата да търси Емили. Трябваше да ѝ разкаже за годишника.

Някой я потупа по рамото и тя рязко се обърна.

— Успя, значи! — извика Ила и я прегърна силно.

— З-здрасти — опита се да се усмихне Ариа. Ила беше наметнала морскозелен дантелен шал върху раменете си, а отдолу носеше тясна черна копринена рокля. Ксавие стоеше до нея с чаша шампанско в ръка.

— Радвам се да те видя отново, Ариа. — Очите на Ксавие се отместиха от лицето към гърдите и хълбоците ѝ. Стомахът ѝ се сви. — Как е животът в къщата на баща ти?

— Добре е, благодаря — отвърна сухо тя. Опита се да погледне умолително Ила, но майка ѝ отвърна със стъклен поглед. Ариа се зачуди дали не е обърнала няколко питиета, преди да дойдат тук. Ила го правеше често преди изложби.

Бащата на Ноъл Кан потупа Ила по рамото и майката на Ариа се обърна, за да разговаря с него. Ксавие се приближи до Ариа и постави ръка на кръста ѝ.

— Липсваше ми — каза той. Дъхът му беше горещ и миришеше на уиски. — Аз липсвах ли ти?

— Трябва да тръгвам — каза Ариа силно, усещайки как се изчервява. Тя бързо се отскубна от Ксавие и се шмугна покрай някаква жена с пухкава яка от норка. Чу как Ила извиква „Ариа?“. В гласа ѝ се долавяше разочарование и болка, но Ариа не се обърна.

Спря се пред едно голямо цветно стъкло, на което беше нарисован портретът на някакъв менестрел с лютня. Когато отново усети потупване по рамото, тя се сви, притеснена, че Ксавие я е последвал. Но се оказа, че е Емили. Няколко кичура от златисточервеникавата ѝ коса висяха от плитката ѝ, а бузите ѝ пламтяха.

— Навсякъде те търсих! — възкликна Емили.

— Току-що пристигам — каза Ариа. — Трафикът беше ужасен.

Емили измъкна една голяма, прашна зелена тетрадка изпод мишницата си. Страниците ѝ бяха с позлатени ръбове и напомняха на Ариа на том от някоя енциклопедия.

— Виж това. — Емили я отвори и посочи едно име в курсив. *Джейсън Дилорентис*. До името му бяха написани дата и час отпреди седем години.

— Намерих я на горния етаж — обясни Емили. — Сигурно е регистрационната книга от времето, когато това място е било психиатрична клиника.

Ариа примигна невярващо. Тя вдигна глава и се огледа. Един привлекателен среброкос мъж, най-вероятно собственикът на хотела, си пробиваше път през тълпата с доволно изражение на лицето. Из цялата зала бяха разположени екрани, които показваха мултимилionната фитнес зала на втория етаж и изключителния спа център. Тя беше подочула, че това място някога е било болница за психично болни деца, но сега не ѝ беше много лесно да го приеме.

— Погледни. — Емили започна да прелиства страниците. — Името на Джейсън го има тук и тук, и тук също. Продължава така *години* наред. Спира точно преди деня, в който отидохме да откраднем знамето на Али. — Емили отпусна ръката, в която държеше дневника, и погледна тъжно Ариа. — Знам, че си падаш по Джейсън. Но това е наистина *странно*. Смяташ ли, че може да е бил... пациент?

Ариа прокара пръсти през косата си. „*Това да не е някаква шега?*“ — беше попитал Джейсън, когато тя му показа поканата за партито в „Радли“. Сърцето ѝ се сви. Може би той наистина е бил пациент тук. Може би си беше помислил, че Ариа му се подиграва с поканата, че знае повече за него, отколкото показва.

— О, Господи — рече с дрезгав глас тя. — Преди няколко дни А. ми изпрати есемес. В него пишеше, че Джейсън крие от мен нещо, за което не бих искала да знам. Аз... не му обърнах внимание. — Тя сведе поглед. — Реших, че А. си играе с мен. Но... аз... излизах два пъти с Джейсън. Единият път той наистина се раздразни, когато му казах, че ще ходя на партито в „Радли“. Освен това призна, че е посещавал психиатър в „Роузууд дей“. Може би е било допълнение към сеансите, които е провеждал... тук. — Тя отново погледна към дневника. Името на Джейсън беше написано със ситен, равен почерк.

Емили кимна.

— Цял ден се опитвам да ти кажа, че получих съобщение от А., в което ми казва да отида в стария квартал на Али. Видях Джейсън в къщата на Джена. Той ѝ *крещеше*.

Ариа се отпусна ужасена в плюшения стол до цветното стъкло.

— Какво си говореха?

Емили поклати глава.

— Не знам. Но изглеждаха много разстроени. Може би той *наистина* е причинил нещо ужасно на Али — и затова е бил изпратен тук.

Ариа сведе поглед към полирания мраморен под. В лъскавите плочки се виждаше отражението на синята ѝ рокля. Цяла седмица се беше ядосвала на Емили за това, че гледа на историята с Али и Джейсън твърде субективно. Но може би Ариа също не беше безпристрастна.

Емили въздъхна.

— Може би трябва да разговаряме с Уайлдън за това.

— Не можем да отидем при Уайлдън — прекъсна ги нечий глас.

Двете се обърнаха рязко. Зад тях стоеше Хана с уморено лице.

— Уайлдън е *последният* човек, с когото бихме могли да правим каквото и да било.

Емили се облегна на прозореца.

— Защо?

Хана се отпусна на дивана.

— Помните ли когато всички бяхме решили да откраднем знаменцето на Али и се срещнахме в задния ѝ двор? След като тя се прибра къщи, на предната алея видях една кола. Стори ми се, че човекът, който седеше вътре, шпионираше къщата. А онзи ден, когато излязох да потичам, отново видях Уайлдън пред къщата на Али, въпреки че полицията беше прекратила търсенето. Той ме откара до дома... но не беше с патрулката. Караше същата онази кола, която бях видяла тогава пред дома на Али. Ами ако е шпионирал нея?

Емили я погледна замислено.

— Сигурна ли си, че е същата кола?

Хана кимна.

— Да, стар модел от шейсетте. Не мога да повярвам, че чак сега направих връзката. А докато бях в колата му, видях един стар стикер с нарисувана на него риба. На него пишеше „дневен пропуск“. Знаете ли кога за последно видях *точно* същия стикер? В джипа на бащата на Али, когато ни закара до Поконос. Помните ли?

Ариа разтърка брадичката си, опитвайки се да си спомни. Али често водеше приятелките си на вилата край Поконос. Веднъж Ариа помогна на семейството да натовари багажа в колата. След като госпожа Дилорентис подреди куфарите, тя клекна до задната броня и лепна чисто нов сезонен пропуск за Поконос върху стария от изтеклата година.

Ариа кимна замислено.

— Но какво трябва да означава това?

Хана поклати трескаво глава. Диджеят включи цветомузиката и по лицето ѝ започнаха да пробягват сенки.

— Ами ако Уайлдън също е успял да се сдобие с пропуск? Ами ако е ходил в Поконос, за да шпионира Али? Ами ако... ами ако е изпитвал някакво извратено влечение към нея, много по-изчанчено от това на Иън? Не смятате ли, че напоследък се държи много странно? Побърза да арестува Иън веднага, щом Спенсър спомена за своето — нека бъдем честни — доста несигурно доказателство. Ами ако самият *той* крие нещо? Ами ако *той* го е направил?

Ариа размаха ръце, опитвайки се да спре Хана.

— Но Уайлдън би могъл да вземе пропуска от Джейсън. Знаеше ли, че двамата са били приятели?

Тъглчетата на Ханините устни увиснаха надолу. Емили притисна ръка към гърдите си.

— Знам, че може да ви прозвучи странно — призна Ариа. — Днес получих имейл от Джейсън, който ме канеше да се срещнем в къщата на родителите му в Ярмът. Отидох, но той не си беше вкъщи. Въобще не ми е изпращал есемес — някой друг го беше направил. Най-вероятно А. Но докато го чаках в апартамента му, намерих един стар годишник на Джейсън от горните класове. Уайлдън беше написал посвещение под снимката на Иън. Беше нарисувал стрелка към главата му и беше добавил: *Не мога да повярвам какво е направил онзи задник. Предложението ми остава в сила.*

Емили притисна ръка към устата си и зениците ѝ се разшириха. Хана се надигна на пръсти и обхвана главата си с ръце.

— Абсолютно си права. Те бяха приятели. Онази черна кола, за която споменах? Старата машина, с която Уайлдън се придвижваше? Виждала съм я и друг път. Помните ли деня, в който обявиха старта на „Капсулата на времето“? Стояхме в двора на училището и Иън каза, че

е готов да убие Али, за да вземе нейното късче от знамето? Тогава се появи Джейсън и двамата с Иън се скараха. След това Джейсън...

— ... се качи в една черна кола — прошепна Ариа, спомняйки си онзи ден.

— И каза „тръгвай“. — Гласът на Емили беше съвсем тих. Тя измъкна телефона си и започна да разглежда снимките. — Връзва се и с това. — Тя им показва снимката, която вече бяха виждали — онази същата, в която Уайлдън излизаше от изповедалнята с виновно изражение на лицето. *Явно всеки има нещо за криене, нали?*

— Много е странно, че А. ни праща разни неща, които... имат смисъл — промърмори Ариа.

— Да, това не е типично за него — съгласи се Хана.

— Ами ако А. съвсем не е зъл? — изсъска Емили. — Ами ако се опитва да помогне?

Хана изсумтя.

— Да бе. Да помогнем на А... или той ще ни съсипе живота.

Диджеят изгаси цветомузиката и пусна ново денс парче. Гостите се струпаха на дансинга. Родителите вдигаха тостове за новия хотел, където можеха да се измъкват през уикендите. Ариа дори забеляза в другия край на залата господин и госпожа Дилорентис да разговарят със семейство Бейърс, сякаш нищо не се е случило.

Тя погледна към дневника в ръцете на Емили. Майката и бащата на Джейсън може би го бяха пращали на психиатър години наред, като го пазеха в дълбока тайна. Може да криеха и други неща за него. Днес Джейсън беше ужасно ядосан. Възможно ли е той да е от онези хора, които умело прикриват гнева си, които изглеждат толкова мили и нежни, докато внезапно не... изригнат? Може би Уайлдън също беше от този тип хора.

— Ами ако Джейсън е разбрал, че Али и Иън са се срещали тайно? — предположи Ариа. — Онзи ден, когато се приближи до Иън и Али в двора, той се държа много покровителствено към нея, сякаш знаеше, че нещо става. Може би точно това е имал предвид Уайлдън, като е написал: *Не мога да повярвам какво е направил онзи задник.* Според мен един по-голям брат би убил наглеца, който се възползва от сестра му.

Хана кръстоса крака и сбърчи замислено чело.

— В съобщенията си по месинджъра Иън каза, че *те* искат да го наранят. Ами ако *те* са Уайлдън и Джейсън?

— Да, но Иън намекна, че онези, които са го накарали да напусне града, са отговорни — обади се Емили. — Това би трябвало да означава...

— Че Джейсън и Уайлдън имат нещо общо с убийството на Али — прошепна Хана. — Може да е било нещастен случай. Може да се е случило нещо ужасно, което не са планирали.

Ариа усети, че ѝ се повдига. *Възможно* ли беше това? Тя погледна приятелките си.

— Единственият човек, който знае истината, е Иън. Смятате ли, че бихме могли да разговаряме с него в месинджъра? Смятате ли, че ще се съгласи да ни каже?

Те се спогледаха напрегнато, без да са сигурни как точно да постъпят. Басът дънеше от тонколониите. Миризмата на печени скариди и филе миньон се носеше във въздуха и караше вегетарианския стомах на Ариа да се свива спазматично. Тя въздъхна тежко. Очите ѝ се спряха върху късчето знаме на Хана, което беше завързано за дръжката на чантичката ѝ. Тя посочи с пръст към черното петно в единия край, спомняйки си какво беше обяснила Хана на партито на Мередит.

— Защо си нарисувала манга жаба на знамето си?

Хана примигна, сякаш внезапната смята на темата я беше объркала. След това разгъна късчето плат и им го показа цялото. Там имаше още логото на Шанел, състезателка по хокей на трева и инициалите на Луи Вюитон.

— В памет на Али го украсих с нещата, които тя беше нарисувала на своето знаме.

Ариа загриза нокътя на палеца си.

— Хана, Али не е рисувала манга жаба на знамето си.

Хана я погледна изненадана.

— Напротив. Още тогава се прибрах у дома и си записах *всичко*, което ни каза тогава.

Ариа усети как я побиват тръпки.

— *Не е* рисувала манга жаба — възрази тя. — Не е рисувала никакви животни.

Хана започна да примигва учестено и лицето ѝ пребледня. Емили прибра кичур коса зад ухото си и я погледна разтревожено.

— А ти откъде знаеш?

Стомахът на Ариа се сви. Почувства се по същия начин, както когато беше още шестгодишна и пожела да се повози на гигантския ролъркостър в увеселителния парк „Голямото приключение“. Баща ѝ я настани на седалката, сложи ѝ предпазния колан и спусна голямата желязна преграда пред гърдите ѝ. И въпреки това, тъкмо когато влачето потегли, тя беше обзета от силна паника. Започна да пици и принуди техника да спре машината, за да слезе.

Приятелките ѝ я гледаха очаквателно. Колкото и да не ѝ се искаше, просто трябваше да им признае истината. Тя си пое дълбоко дъх.

— В онзи ден, когато се опитахме да откраднем знаменцето на Али, аз тръгнах да се прибирам направо през гората. Срещу мен се приближаваше някой. Беше... Джейсън. И... ами... носеше знаменцето на Али. Преди да осъзная какво става, той ми го пхна в ръцете. Не ми обясни защо. Знаех, че трябва да ѝ го върна, но си помислих, че може би Джейсън не би искал да го правя. Реших, че сигурно е имал *причина* да го открадне. Може би е помислил, че не е правилно да го намери толкова лесно. Или може би се е притеснил от онова, което Иън ѝ каза няколко дни по-рано пред столовата — че е готов да я убие, за да го вземе. А може и да ме е харесвал...

Емили изсумтя. Тя посочи към дневника, който беше взела от кабинета на втория етаж.

— А може би го е взел, защото е имал *проблеми*.

— Тогава не знаех какво да мисля — възрази Ариа.

— И реши да излъжеш Али? — сопна ѝ се Емили.

Ариа изпъшка. Знаеше, че Емили ще реагира точно така.

— Али също ни лъжеше! — извика тя. — *Всички* криехме тайни една от друга. С какво това е по-различно?

Емили сви рамене и погледна встрани.

— Смятах да го върна на Али, наистина — продължи уморено Ариа. — Но след това станахме приятелки. С течение на времето при мисълта, че трябва да ѝ го върна, се чувствах все по-неловко. Не знаех какво да правя. — Тя посочи знаменцето на Хана. — Не съм го поглеждала от деня, в който го получих, но се кълна, че на него нямаше жаба.

Хана повдигна шава.

— Чакай малко. Знаменцето още ли е у теб?

Ариа кимна.

— От години го държа в една стара кутия от обувки в гардероба. Когато се преместих в къщата на баща ми, отново я видях. Но не я отворих.

Лицето на Хана пребледня.

— Тази сутрин сънувах деня, в който се опитахме да откраднем знаменцето на Али. Трябва да го видя.

Ариа понечи да възрази, когато изведнъж усети леко трептене върху бедрото си. Мобилният ѝ телефон звънеше.

— Момент само — промърмори тя, поглеждайки към дисплея. — Имам нов есемес.

Чантичката на Емили започна да жужи.

— Аз също — прошепна тя. Двете се спогледаха. Айфонът на Хана мълчеше, но тя се наведе към нокията на Емили. Ариа погледна телефона си и натисна бутона за четене.

Не е ли адски неприятно, когато официалните обувки започнат да стискат? Аз лично обичам да си накісна краката в горещото джакузи в задния ми двор. Или да си полегна в уютния хамбар под одеялото. Колко е тихо сега, когато големите съвестни ченгета ги няма.

А.

Ариа вдигна глава и ги погледна озадачено.

— Като че ли А. има предвид хамбара на Спенсър — прошепна Емили. Тя зяпна изненадано. — По-рано днес разговарях с нея. Тя се е пренесла в хамбара... съвсем сама. — Тя посочи с пръст към думите *колко е тихо сега, когато големите съвестни ченгета ги няма.* — Дали Спенсър не е в опасност? Ами ако А. ни предупреждава, че ще се случи нещо ужасно?

Хана извади своя айфон, набра номера на Спенсър и включи високоговорителя. Телефонът звъня известно време и превключи на гласова поща. Пулсът на Ариа се ускори.

— Трябва да отидем да проверим дали Спенсър е добре — прошепна тя.

В този миг Ариа усети нечий поглед върху себе си. Огледа се и забеляза до входната врата един тъмнокос мъж, облечен с роузуудска полицейска униформа. *Уайлдън*. Той ги гледаше с присвити очи и стиснати устни. Сякаш беше чул всичко, което си говореха... и знаеше, че всичко, което казват, е истина.

Ариа сграбчи Хана за ръката и я повлече към страничния изход.

— Момичета, трябва да се махнем оттук! — извика тя. — И то веднага!

29.

КОЛКО ЖЕСТОКО СА СЕ ЛЪГАЛИ...

Беше девет вечерта, а от час и половина Спенсър продължаваше да чете все същия параграф от „Веселата къща“^[1]. Началото на двайсети век. Лили Барт, агресивна, алчна нюйоркчанка, се опитва да си пробие път във висшето общество. Също като Спенсър, Лили искаше да намери начин да избяга от ужасния си, несигурен живот, но също като нея не успяваше да постигне нищо бързо. Спенсър с нетърпение очакваше да стигне до онази част в книгата, където Лили разбира, че е осиновена, измамена е от богатата жена, която твърди, че е нейна майка, и губи парите от зестрата си.

Тя остави книгата и огледа апартамента си в хамбара, където се беше усамотила веднага след като се върна от Ню Йорк. Цветните възглавнички, пръснати по кафеникавия диван, изглеждаха избелели и безцветни. Няколкото парченца сирене азиаго, които Спенсър беше открила в хладилника и беше изяла над умивалника, имаха вкус на стърготини. Под душа не чувстваше водата нито гореща, нито студена — а просто хладка. Всичките ѝ сетива бяха притъпени. Светът изглеждаше мрачен и безрадостен.

Как можа да постъпи толкова глупаво? Андрю я беше *предупредил*. Всички признаци, че Оливия я лъжеше, бяха налице. Когато я посети, тя отказа да ѝ покаже апартамента си. Освен това носеше огромна папка, която удобно забрави у Спенсър, когато се качи в хеликоптера. Сигурно се беше разсмяла, щом се озова във въздуха, знаейки точно как ще постъпи „дъщеря ѝ“. Само като си помислеше, че я беше погледнала в очите и беше решила, че си приличат! Беше я прегърнала здраво, преди да се разделят, изпълнена с усещането, че най-после е *намерила* човек от семейството си! Може би Оливия дори не беше истинското ѝ име. А Морган Фрик, така нареченият съпруг на Оливия, със сигурност не съществуваше. Как можа да не го забележи! Това бяха просто имената на два нюйоркски музея, слети в едно.

Хамбарът скърцаше и се поклащаше. Спенсър пушна телевизора. Сестра ѝ беше записала тонове сериали, които не беше изгледала. Порано същата вечер Спенсър чу една от служителките в спа центъра да оставя съобщение на телефонния секретар на Мелиса, в което я питаше дали иска да си вземе нов час за кислородната терапия на лицето, която е пропуснала днес. Защо сестра ѝ се беше изнесла толкова скоростно? Възможно ли е вчера в гората да беше видяла нея, наведена да търси нещо?

Спенсър изключи телевизора. Погледът ѝ се зарея по рафтовете на Мелиса. Те бяха претърпени със стари учебници от гимназията, сред които откри и учебника по икономика. До тях стоеше кутия от обувки с надпис „бележки от гимназията“. Спенсър изсумтя саркастично. Бележки, като ония, които си предаваха една на друга в час? Предвзетата Мелиса не беше този тип момиче.

Спенсър свали кутията и отвори капака. Най-отгоре стоеше синя тетрадка с надпис „висша математика“. Мелиса сигурно беше имала предвид бележки по предмети. На корицата на тетрадката бяха нарисувани усмихнати личица, а имената на Мелиса и Иън се виждаха навсякъде, изписани в ситен курсив и украсени с цветчета. Спенсър отвори на първата страница. Тя беше запълнена с математически задачи, диаграми и доказателства. Скучно, помисли си Спенсър.

На следващата страница погледът ѝ беше привлечен от надписи със зелено мастило. В полетата имаше записки с два различни цвята. Приличаше на разговор между двама души, като тетрадката е била побутвана от единия към другия край на чина. В написаното с черен химикал Спенсър разпозна почерка на Мелиса, останалото беше в зелено.

„*Познай с кого спях на купона миналия уикенд*“ — беше надраскала Мелиса. Следваше голяма зелена въпросителна. „*Дж. Д.*“ — беше отговорът на Мелиса. Последва голяма зелена удивителна. След това беше написано: „*Лошо момиче! Това момче е толкова влюбено в теб...*“.

Спенсър приближи тетрадката на няколко сантиметра от очите си, сякаш гледането отблизо щеше да изясни нещата. *Дж. Д.* Замисли се чии биха могли да бъдат инициалите. Възможно ли е да означаваша Джейсън Дилорентис? В деня, когато се опитаха да откраднат знамето на Али и Джейсън излетя от къщата, той се беше спрял, загледан в

Мелиса и Иън, които седяха в задния двор на къщата ѝ. „Ще го преживее“ — беше промърморила Мелиса на Иън. Възможно ли беше Джейсън да ревнува Мелиса от Иън? Дали не беше тайно влюбен в нея?

Тя притисна пръсти към слепоочията си. Струваше ѝ се невъзможно.

Някой почука силно по вратата, тетрадката се изплъзна от ръцете ѝ и падна на килима. Чукането се повтори.

— Спенсър? — извика някой името ѝ.

Пред вратата стояха Емили и Хана. Емили беше облечена в дълга червена рокля, а Хана в къса и черна, обшита с дантели.

— Добре ли си? — Хана се втурна в хамбара и хвана Спенсър за ръцете. Емили влетя вътре, носейки голяма тетрадка с опърпана кожена подвързия.

— Да — отвърна бавно Спенсър. — Какво става?

Емили остави тетрадката на кухненския плот.

— Току-що получихме есемеси от А. Притеснихме се, че нещо може да ти се е случило. Чувала ли си някакви странни шумове отвън?

Спенсър примигна смаяно.

— Не...

Момичетата се спогледаха и въздъхнаха облекчено. Спенсър погледна към тетрадката, която носеше Емили.

— Какво е това? — попита тя.

Емили прехапа устни. Тя погледна Хана и двете едновременно започнаха обясняват какво са открили. Освен това ѝ казаха, че Ариа е отишла у тях, за да донесе изгубеното знаменце на Али — на което може да има важни улики — и щеше да дойде по-късно. Когато най-накрая млъкнаха, Спенсър ги зяпна изумена.

— Джейсън и Уайлдън знаят нещо — прошепна Хана. — Нещо, което крият. Трябва отново да се свържем с Иън. Онези неща, които ти написа в месинджъра — за това, че трябва да бяга, че го мразят, че са разбрали, че той знае — трябва да разберем *какво* знае!

Спенсър грабна една от възглавничките на дивана и започна неспокойно да я върти в ръцете си.

— Ами ако се окаже опасно? Иън е бил принуден да бяга от града, защото е знаел твърде много. Това може да се случи и на нас.

Хана поклати глава.

— А. ни моли да го направим. Ако откажем, той ще ни съсипе.

Спенсър затвори очи, спомняйки си огромната червена нула в банковата сметка, където бяха спестяванията ѝ за университета. А. вече я беше съсипал.

Тя сви рамене и се приближи до лаптопа на Мелиса, без да е сигурна какво точно трябва да направи. Бавно завъртя мишката, махайки скрийнсейвъра от екрана. Месинджърът все беше включен с нейния акаунт и в прозорчето с приятелите се виждаше, че някои от тях са на линия. Когато Спенсър видя познатия псевдоним, сърцето ѝ заби лудо.

— Не мога да повярвам. Това е той — каза тя и посочи УЮКЗащитникРоxx. За пръв път от цяла седмица го виждаше онлайн.

Хана погледна Спенсър.

— Говори с него — каза тя.

Спенсър цъкна върху иконката на Иън и започна да пише.

Иън, Спенсър е. Не се изключвай. Емили и Хана са с мен. Вярваме ти. Знаем, че си невинен. Искаме да ти помогнем. Но трябва да ни кажеш всичко за противоречивите улики, за които намекна, когато се видяхме на задната веранда миналата седмица. Какво се случи в нощта, когато Али беше убита?

Курсорът примигна. Ръцете на Спенсър започнаха да треперят.

След това екранът на месинджъра присветна. Те се наведоха напред.

„Спенсър?“

Момичетата плеснаха с ръце. Веднага след това се появи ново изречение.

„Не трябва да говорим за това. Ако го научиш, може да се окажеш в опасност“.

Спенсър пребледня и погледна към Емили и Хана.

— Видяхте ли? Може и да е прав.

Хана бутна Спенсър настрани и написа:

„Трябва да разберем“.

Прозорчето на месинджъра отново примигна. *„Онази нощ двамата с Али се бяхме разбрали да се видим — написа Иън. — Беше ми доста притеснено, затова се напих. Отидох да я чакам, но тя не се появи. Когато погледнах към двора, късна се, че видях в гората двама души с дълги руси коси. Като че ли единият от тях беше Али“.*

Спенсър ахна. Когато предишната седмица Иън беше дошъл при нея на верандата ѝ, той ѝ беше казал същото. Двете с Али се бяха скарали в онази нощ, но Иън твърдеше, че е бил някой друг. Тя затвори очи, опитвайки се да се сети за някой друг човек, който би могъл също да е там... някой, за който не подозираха. Стомахът започна да я присвива.

Съобщенията на Иън не спираха.

„Стори ми се, че двамата се карат, но бяха твърде далеч от мен, за да съм сигурен. Реших, че Али няма да дойде, което може би беше добре, защото бях доста замаян. След като тя изчезна, дори не ми мина през ума, че човекът, с когото се караше, може да я е наранил — затова първоначално не казах нищо. Когато бяхме заедно, тя често споменаваше, че иска да избяга, и затова реших, че точно това е направила“.

Спенсър погледна озадачено останалите.

— Али никога не е споменавала, че иска да избяга, нали?

— Аз споменах няколко пъти, че искам да избягам от строгото ми семейство — прошепна Емили. — Али каза, че ще дойде с мен. Мислех си, че го казва от състрадание... но може би не е било така.

Прозорчето отново примигна.

„Но след като ме арестуваха, много неща ми се изясниха. Разбрах кой е бил в гората... и защо. Те бяха дошли за мен, не за нея. Бяха разбрали какво става и искаха да ме наранят. Но първо се докопаха до нея. Не знам какво се е случило. Не знам дали е било нещастен случай, но съм сигурен, че те са виновни. И оттогава си мълчат за това“.

Зрението на Спенсър се замъгли. Сети се за предишната нощ и фигурата в гората, която ровеше в пръстта. Може би там имаше нещо, някакво доказателство.

„Кои са те? — написа Спенсър. — Кой го е направил?“. Тя подозираше, че знае какъв ще е отговорът на Иън, но просто искаше да бъде сигурна.

„Не ви ли се струва странно, че той постъпи в полицията? — отвърна Иън, пренебрегвайки въпроса на Спенсър. — Той беше човекът, от когото най-малко можеше да се очаква. Но вината е странно нещо. Сигурно е искал да измие вината за случилото се онази нощ по всички възможни начини. И двамата имаха солидно алиби. Трябваше да бъдат в къщата край Поконос. И никой не знаеше, че всъщност са останали в Роузууд. Затова изобщо не ги разпитаха. А те не бяха там“.

Хана покри лицето си с ръце.

— Къщата край Поконос. Стикерът на Уайлдън.

— А Джейсън имаше разрешение да ходи сам там — прошепна Спенсър.

Тя се обърна към клавиатурата.

„Кажи ми кои са. Кажи имената им“.

„Може да пострадаш — отвърна Иън. — И без това вече казах твърде много. Те ще разберат, че знаеш. Може би вече са разбрали. Няма да се спрат пред нищо, за да запазят тайната си“.

„КАЖИ МИ!“ — написа тя.

Курсорът примигна. Най-накрая се чу едно силно пук и новото съобщение пристигна.

„Джейсън Дилорентис — беше написал Иън. — И Дарън Уайлдън“.

Спенсър притисна длан към студеното си и мокро чело. Изведнъж в главата ѝ като че ли се отвори сейф. Тя си спомни снимката, която баща ѝ беше включил в скрийнсейвъра на компютъра си. На нея бяха всички те в къщата на семейство Дилорентис в Поконос. Косата на Джейсън падаше върху раменете му, дълга като на момиче. Тя погледна Емили и Хана.

— Тогава косата на Джейсън беше дълга, помните ли? Значи, ако Иън е видял двама души с дълги руси коси...

— Може да е бил той — прошепна Емили. — И Али.

Спенсър затвори очи. Това съвпаднаше със спомена ѝ от онази нощ. След като се скара с Али и я бутна, Али изтича по пътеката. Спенсър огледа двора и я видя да говори с някого. Напълно естествено предположи, че това е Иън — толкова много знаци сочеха към него. Но когато присви очи и се замисли, картината започна да се променя. Човекът вече нямаше изсечените скули и късата, къдрава коса на Иън. Той беше рус, с дълга коса и много по-деликатни черти. Прегърна Али интимно, но и покровителствено, както би направил един брат, а не приятел.

Как ли се е случило всичко? Било ли е нещастен случай? Дали Джейсън не е бил обзет от неконтролируема ярост заради онова, което сестра му прави с Иън? Дали са се скарали и Али случайно е паднала в ямата? Дали Джейсън и Уайлдън са избягали в гората, ужасени от случилото се? Иън нямаше да разкаже на полицаите, че е видял някого в гората с Али, защото това щеше да въвлече и него в тази история и щеше да го принуди да разкрие тайната си връзка с Али. Но след като го арестуваха, той сигурно е разказал всичко, което знае, и човекът, който е взел показанията му, най-вероятно е бил Уайлдън... а той очевидно е скрил историята на Иън от колегите си. Щом Иън си нае адвокат и започна да твърди, че не е убиецът и истината е съвсем

различна, Уайлдън сигурно е започнал да го заплашва. Заради което Иън е трябвало да избяга.

Известно време момичетата седяха мълчаливо. От конюшните на семейство Хейстингс се разнесе пръхтене на кон. Подухна вятър и разклати клоните на дърветата. Тогава Емили вдигна глава и подуши въздуха. Лицето ѝ се изкриви.

— Какво? — попита загрижено Хана.

— Аз... подушвам нещо — прошепна Емили.

Трите започнаха да душат. Във въздуха наистина се носеше странна миризма, която Спенсър не можа да определи веднага. Тя ставаше все по-силна и наситена и главата на Спенсър започна да пулсира. Погледът ѝ попадна върху последното съобщение на Иън. *Може да пострадаш. Може би вече са разбрали.*

Гърлото ѝ пресъхна изведнъж.

— О, Господи! Това е... бензин!

Тогава и трите отчетливо чува драсването на клечка кибрит.

[1] Роман от американската писателка и лауреат на „Пулицър“ Едит Уоргън (1862–1937) — Б.пр. ↑

30.

АД НА ЗЕМЯТА

Ариа се спусна по спираловидната стълба в новия ѝ дом, спъна се два пъти и се хвана за металния парапет. Тя излезе през входната врата, хукна към субаруто и бързо завъртя ключа, за да запали двигателя. Нищо не се случи. Тя изскърца със зъби и опита отново. Нищо.

— Моля те, не ми причинявай това — помоли Ариа колата си и удари чело във волана. Клаксонът иззвири слабо.

Победена, тя излезе от колата и се огледа. Беше оставила колелото си у Ила, което означаваше, че се налага да стигне до хамбара на Спенсър пеша. Най-бързо щеше да е през гъстата, черна като катран гора. Но Ариа никога не беше минавала оттам сама пред нощта.

В небето висеше лунният сърп. Нощта беше спокойна и тиха, не се усещаше дори и най-слабият полъх на вятър. През дърветата се виждаше ярката жълта светлина над входната врата на хамбара на Спенсър. Преди да тръгне към гората, Ариа измъкна знаменцето на Али от джоба на якето си. Късчето плат се намираше точно там, където го беше оставила, на дъното на старата кутия от обувки. Тя го грабна и излетя от стаята, без да го поглежда, нетърпелива да се види със Спенсър и останалите.

Парчето плат все още беше блестящо и лъскаво, почти идеално запазено. Дори леко ухаеше на ваниловия сапун на Али. Ариа освети украсата му с малкото фенерче, което беше грабнала от кухнята. Видя логото на Шанел и инициалите на Луи Вюитон, същите като на знаменцето на Хана. Имаше също група звезди и комети и нескопосна скица на кладенец. Но никъде не се виждаше манга жаба. Нито пък момиче, което играе хоккей на трева. Хана ли го беше запомнила погрешно... или Али?

Ариа разгъна знамето и го приглади. Вляво Али беше нарисувала странен символ, който досега не се забелязваше. Приличаше на знак „забранено за паркиране“, онзи същият с голямо *P* в средата,

зачеркнато с червена линия. Само че вместо *P* Али беше написала друга буква. Ариа поднесе знамето по-близо към очите си. На пръв поглед буквата приличаше на *I*. Но като се вгледа по-добре, Ариа осъзна, че не е така. Беше *J*^[1].

Като... Джейсън?

С разтуптяно сърце тя пхна плата отново в джоба си и хукна през гората. Снегът се топеше и земята беше разкаляна. Ариа тичаше през мокри листа и блатисти локви, плискайки кал навсякъде. Когато стигна до дъното на пролома, изведнъж се подхлъзна. Със силен плясък се стовари на земята и удари хълбока си. Болката я заслепи и тя изпищя приглушено.

Минаха няколко секунди. Чуваше се единствено тежкото ѝ дишане. Тя бавно се изправи, избърса калта от лицето си и се огледа.

В другия край на просеката се виждаше познатото криво дърво. Ариа се намръщи, осъзнавайки къде се намира. Точно тук бяха намерили тялото на *Иън* предишната седмица. Между пъновете и сухите листа проблесна нещо. Ариа се приближи внимателно към него и се наведе. Видя платинен училищен пръстен, полузаровен в калта. Тя го избърса с ръкав. Проблесна син камък. В основата на пръстена бяха гравирани думите „Роузууд дей“. Тя затвори очи, припомняйки си тялото на *Иън*, което лежеше върху листата. Погледът ѝ веднага беше привлечен от училищния пръстен на подутия му пръст. На него също имаше син камък.

Тя освети с фенерчето надписа от вътрешната му страна. *Иън Томас*. Дали беше паднал, когато *Иън* е избягал? Или някой му го беше свалил? Отново огледа купчината мокри листа. Пръстенът просто лежеше отгоре им, дори не беше скрит. Как така полицаите не го бяха намерили?

Изпука съчка. Ариа рязко вдигна глава. Шумът се приближаваше. Нови съчки изпукаха. Изшумоляха листа. След това между дърветата се появи фигура. Ариа се сви в храстите. Човекът направи няколко крачки и се спря. Беше твърде тъмно, за да види кой е. Чу се някакъв плъокащ звук, като течност, която се излива от туба. Странна миризма изпълни ноздрите на Ариа и очите ѝ се насълзиха. Миришеше на бензиностанция, една от най-омразните ѝ миризми.

Когато видя, че фигурата се навежда и чу как течността се излива с бълбукане върху земята, Ариа разбра какво става. Тя бързо се

изправи, писъкът замръзна в гърлото ѝ. Човекът бавно бръкна джоба си и извади някакъв предмет. Ариа чу едно *щрак*.

— Не — прошепна тя.

Времето течеше бавно. Въздухът беше тежък и неподвижен. Изведнъж гората се оцвети в оранжево. Всичко се освети. Ариа изпищя и хукна нагоре по дерето. Блъскаше се в дърветата и си навехна крака, стъпвайки в една плитка яма. През първите няколко секунди се чуваше само ужасяващото пукане на огъня, който застрашително се разрастваше, поглъщайки всичко по пътя си. Но когато зави зад ъгъла, тя чу и един друг звук. Беше тих, жалостив и отчаян. Хленч.

Ариа се спря. Пламъците бяха стигнали до дерето, където се намираше до преди малко. Вдясно се виждаше превита фигура. Човекът изглеждаше по-малък и по-слабоват от фигурата, която бе забелязала да залива гората с бензин и да я подпалва. Кракът му беше заключен под дебел дънер, а пламъците постепенно започваха да се изкачват по клоните му, приближавайки се застрашително към него.

— Помощ! — извика човекът. — Помогни ми, моля те!

Ариа хукна към него. Лицето му беше покрито с голяма качулка. Тя хвана единия край на дънера. Той беше тежък и широк, и тя се молеше да успее да го вдигне.

— Всичко ще бъде наред — извика Ариа, лицето ѝ започна да пламти от близкия огън. Събра всички сили и бутна дървото надолу по хълма. То се търкулна в локвата с бензин и избухна. Човекът изкрещя и се строполи на земята между дърветата. Зад тях се чу ново, оглушително *тряс*. Ариа се обърна и изстина. Гората вече представляваше една оранжева стена. Огънят се катереше по дърветата и поглъщаше клоните им. Само след няколко секунди щеше да ги обгради напълно.

Човекът продължаваше да се притиска към дървото, вторачен в Ариа с изплашено изражение на неговото (или нейното?) опушено лице.

— Хайде! — извика Ариа и побягна. — Трябва да се махаме оттук, ако искаме да останем живи!

[1] Първите букви на имената Иън и Джейсън, които на английски се изписват Ian и Jason. — Б.пр. ↑

31. РОДЕНА ОТ ПЕПЕЛТА

Емили, Спенсър и Хана изтичаха навън и хукнаха с всички сили по-далеч от пламъците, които се виеха около тях. Въздухът миришеше задушливо на дим и горящи дървета. Дробовете на Емили пареха, докато тичаше.

Те побързаха да навлязат в близкия гъсталак, без да обръщат внимание на бодилчетата, които залепваха по пуловерите, кожата и косите им. Изведнъж Хана рязко спря и се хвана за главата.

— О, Господи! — проплака тя. — *Уайлдън!* Онзи ден го видях пред мола да товари някакви варели в колата си. Това бяха бутилки *пропан-бутан*.

Емили замаяно почувства как ѝ прилошава. Тя си спомни как Джейсън се беше втренчил в нея онази нощ, когато си тръгна от дома на Джена. Как Уайлдън ги гледаше на партито. Те *знаеха*.

— Хайде! — пришпори ги Спенсър, сочейки към дърветата. Пред тях се виждаше покривът на мелницата на семейство Хейстингс. Скоро щяха да бъдат в безопасност.

Изви се вятър, който разпръсна пепелта навсякъде. Край Емили прелетя нещо плоско и квадратно, което се залепи за ствола на ниско, възлесто дърво. Това беше снимката от олтара на Али, същата, на която тя беше облякла тениска „Фон Дъч“, а около нея се бяха събрали те четири и се смееха. Огънят беше обгорил ъглите ѝ и половината от главата на Спенсър беше изгоряла. Емили се вгледа във веселите, ясно сини очи на Али. Те бяха тук, тичаха през същата тази гора, където беше умряла тя, и същите хора, които най-вероятно я бяха убили, сега преследваха тях.

Влетяха в задния двор на Спенсър, давейки се от задушливия пушек, който задръстваше дробовете им. Мелницата на семейство Хейстингс също гореше. Старите дървени крила се отчупваха едно след друго и падаха на земята. Задната стена, на която беше написана

думата ЛЪЖКИНЯ, лежеше на земята и ярките пламъци бавно я поглъщаха.

От гората се разнесе сподавен писък. Първоначално Емили помисли, че това е воят на сирените на пожарната кола — която със сигурност идваше насам. След това чу нов писък, ужасен и пронизителен. Тя сграбчи Спенсър за ръката.

— Ами ако това е Ариа? Къщата ѝ е през една пресечка. Може да е минала направо през гората за насам.

Преди Спенсър да успее да отговори, от гъстата горяща гора се появиха две фигури. *Ариа*. Зад нея вървеше някой друг, някой, облечен със суичър с качулка и дънки.

Момичетата заобиколиха Ариа.

— Добре съм — каза бързо тя. После махна с ръка към човека, който се беше появил заедно с нея. Той лежеше на тревата, свит в ембрионална поза. — Един голям дънер го беше затиснал. Трябваше да го повдигна и да го избутам в дерето.

— Ранен ли си? — обърна се Емили към човека. Той поклати глава и отново изхълца. В далечината се чу воят на пожарната. Надяваха се, че с нея идва и линейка.

— Какво всъщност правеше в гората? — попита го Спенсър.

Човекът се закашля силно.

— Получих съобщение.

Емили замълча. Отговорът едва се чу, но гласът прозвуча повече като момичешки, отколкото като на момче.

— Съобщение? — повтори Емили.

Момичето захлупи лицето си с шепи и раменете му се разтърсиха от плач.

— Казаха ми да дойда в гората. Било много важно. Мисля, че се опитаха да ме убият.

— *Те?* — попита Спенсър и погледна останалите. Отраженията на пламъците танцуваха по лицето ѝ.

Момичето отново се закашля.

— Сигурна бях, че ще умра.

Емили усети странни тръпки по кожата си. Гласът на момичето все още беше приглушен и дрезгав, но имаше странно позната мелодичност, която не беше чувала от доста време. *Твърде много пушек съм погълнала*, каза си тя. *Чувам неща, които ми се иска да чуя.*

Но когато погледна към останалите, видя, че те също изглеждат изненадани.

— Всичко е наред. Вече си в безопасност — промърмори Спенсър.

Момичето се опита да кимне. Когато свали ръце от лицето си, те бяха покрити с черни сажди. След това тя вдигна глава. Сажди и сълзи се стичаха по бузите ѝ, разкривайки чиста, розова кожа. Когато ги погледна за пръв път и се усмихна признателно, дъхът на Емили секна. Момичето имаше ясно сини очи. Перфектен, леко чип нос. Извити във формата на лък устни. След като избърса саждите, се разкри ъгловато сърцевидно лице.

Тя ги погледна безизразно, явно не ги разпозна. Но те веднага я познаха. Хана изписка тихо. Спенсър замръзна на мястото си. Емили се почувства толкова замаяна, че се свлече в тревата и обхвана главата си с ръце.

Пред тях седеше момичето от новините. Момичето от скрийнсейвъра на телефона на Емили. Момичето от снимката, която преди малко прелетя през горящата гора. Същото, което беше облякло тениска „Фон Дъч“ и се смееше така, сякаш нищо лошо не можеше да му се случи.

Не може да бъде, помисли си Емили. Няма начин това да е истина.

Пред тях седеше... Али.

КАКВО СЛЕДВА...

Ха! На бас, че това не сте го очаквали. Но нали знаете как е в Роузууд — в един миг виждате нещо, в следващия... *пуф!* И го няма. Кое то, в интерес на истината, прави нещата доста трудни за разгадаване. Мно-о-о-го гадно, нали?

Сигурно умирате от любопитство да разберете: наистина ли е мъртъв Иън... или просто сърба мохито в Мексико, замисляйки отмъщение? Фалшивата майка на Спенсър наистина ли е отмъкнала парите й... или Спенсър просто си плати, както я предупредих? Дали Ариа наистина си пада по психопат-убиец... или просто моите съобщения я карат да мисли така? Дали Емили е открила мрачната тайна на семейство Дилорентис... или искрено вашият просто е оставил дневника там, за да може тя да го намери? Дали любимото ченге на Хана наистина се опита да я опече... или някой друг желае смъртта на малките кучки? Ами аз? На тяхна страна ли съм, или просто продължавам да дърпам конците?

Ето ви и един въпрос за милион долара: Кой — или какво — се роди от пепелта? Наистина ли Али е жива? Или просто всичко е било пушек и огледала?

Това е достатъчно да подлуди човек. Клиниката „Радли“ може и да е затворена, но наблизко има и други заведения за ненормалници. Когато приключи с Хана, Ариа, Спенсър и Емили, току-виж се оказало, че те трябва да приемат четири нови красиви пациентки.

Приятни сънища, мацки.

Докато все още са приятни.

Целувки,

А.

Издание:

Сара Шепард. Убиец

Американска. Първо издание

Редактор: Сергей Райков

Оформление на корицата: Димитър Стоянов-Димо

Издателство Ергон, София, 2010

ISBN: 978-954-9625-62-2

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.